

KATE WILHELM

UNDE CANDVA,
SUAVE PASARI CANTATOARE...

PREMIUL HUGO
1977

PREMIUL LOCUS
1977

PREMIUL JUPITER
1977

EDITURA PYGMALION

COLECȚIA SCIENCE-FICTION CYBORG

KATE WILHELM

UNDE CÂNDVA, SUAVE PĂSĂRI
CÂNTĂTOARE...

KATE WILHELM

**UNDE CÂNDVA, SUAVE
PĂSĂRI CÂNTĂTOARE...**

Premiul Hugo 1977, Premiul Locus 1977,
Premiul Jupiter 1977

Traducere din limba engleză :
MIHAIL SAMOILĂ

EDITURA PYGMALION PLOIEȘTI
— 1994 —

Coperta : WALTER REISS

WHERE LATE THE SWEET BIRDS SANG

copyright © 1976 – KATE WILHELM

© 1994 – EDITURA PYGMALION PLOIEȘTI
pentru drepturile de editare în limba română și
grafica colecției

P R E F A Ț Ă

Cu acest al treilea număr din colecția „Cyborg“, Editura PYGMALION pune la dispoziția cititorului român cea mai frumoasă carte care s-a scris vreodată în literatura despre clonarea ființei umane, cu toate implicațiile morale și sociale rezultate de aici. Distins cu premiul Hugo în 1977, câștigător, apoi, al altor două prestigioase trofee (Locus 1977 și Jupiter 1977), romanul *Unde cândva, suave păsări cântătoare...* este o lucrare de un echilibru desăvârșit, în care fiorul liric, substanța epică și tensiunea dramatică se contopesc într-un tot unitar, care-i va surprinde, cu siguranță, pe cei obișnuți ca SF-ul să cuprindă în principal astronave și galaxii îndepărtate, extraterestri și descoperiri uluitoare.. Autoarea unei asemenea performanțe este o scriitoare practic necunoscută la noi : KATE WILHELM...

Ș-a născut în 1928. Numele ei adevărat : Katie Gertrude Meredith Wilhelm Knight. A început să publice science fiction în 1956, în revista *Fantastic*, cu povestirea *The Pint-Size Genie*. O vreme, a continuat să scrie într-o manieră destul de comună, lucrările din această perioadă fiind adunate în culegerea *The Mile-Long Spaceship* (1963). Primul roman de gen a fost rodul colaborării cu Theodore L. Thomas : *The Clone* (1965) — una dintre rarele producții SF care folosește termenul „clonă“ în sensul strict biologic, descriind o celulă uriașă, extrem de vorace și care crește continuu, indiferent de condiții. Un alt rezultat al colaborării amintite a fost romanul *The Year of the Cloud* (1970), considerat de multe lucrări de specialitate la fel de valoros ca și primul.

Căsătoria cu Damon Knight — cunoscut scriitor, critic și antologator în domeniu — a însemnat pentru Kate Wilhelm o implicare mult mai adâncă în aspectele critice, analitice și educaționale ale literaturii science fiction, cei doi luptând din toate puterile ca acest gen să devină unul respectabil din punct de vedere profesional, cu standarde artistice mult mai înalte. Damon Knight a inițiat și a condus vreme de peste un deceniu (1966—1979) seria de culegeri de texte originale „Orbit“, prin

care i-a propulsat în lumea literară pe Gene Wolfe și — bineînțeles — pe... Kate Wilhelm, promovarea acesteia din urmă făcându-se însă pe criterii pur estetice, nu de altă natură (cum știm că se mai întâmplă și în prezent, prin alte părți ale lumii!). De altfel, culegerile „Orbit” au furnizat multă vreme spațiul pentru afirmarea SF-ului nou, de natură experimentală și nonconformistă, promovată de noile generații de autori din deceniul '70, în care — încetul cu încetul — s-a încadrat și Kate Wilhelm, în special prin lucrările sale de proză scurtă, subiect asupra căruia vom reveni.

Căsătoria cu Damon Knight a avut însă și un alt rezultat: alături de soțul ei, Kate a devenit una dintre persoanele cu o mare influență asupra domeniului SF, contribuind la crearea, în 1958, a conferinței scriitorilor de science fiction de la Milford (devenită, ulterior, „Asociația scriitorilor de science fiction din America” — *gessionara*, cu începere din 1965, a premiului Nebula), precum și la crearea și dezvoltarea așa-numitelor *Clarion Science Fiction Writers' Workshops* („Atelierele literare SF Clarion”), destinate cu precădere studenților ce voiau să-și publice scrierile SF și nu aveau unde. Ca urmare a acestui experiment, a publicat chiar și o antologie, în 1977 cu titlul *Clarion SF*.

O perioadă, Kate Wilhelm a oscilat între scrierile science fiction comerciale și cele ținând de sfera experimentului. „Problema”, spune ea într-un interviu, este aceea că suntem cu toții legați, pe de o parte, de lumea comercială a editurilor, unde editorii așteaptă de la tine un anumit răspuns la investițiile lor, iar pe de altă parte, de conceptul artelor complet independente, între acestea incluzându-se și scrisul. Și noi suntem mereu la mijloc, între cele două tendințe obose încercând să ajungem la un compromis. De asemenea, cred că e foarte greu să fii doar scriitor, fără să mai ai și alte surse de venituri. În astfel de condiții, nu poți produce scrieri vandabile. Nu vrei să abandonezi scrisul, dar trebuie să-ți iei un serviciu. Iar asta aduce după sine multe obligații. Alte presiuni sunt legate de lumea reală în care trăiești, de rolul de soție, mamă, scriitoare, șofer, doică — și e greu să le

poți împăca pe toate. De obicei, când copiii au un necaz, vin să se plângă în brațele mamei, nu în cele ale tatălui...”

Cu toate acestea, Kate Wilhelm a continuat să scrie, cariera ei nefiind deloc umbrată de renumele soțului. Pe la sfârșitul anilor '60, povestirile sale devin tot mai mature, deși se îndepărtează din ce în ce mai mult de SF-ul, tradițional, intrând — nu de puține ori — pe terenul mainstream-ului. „Din nefericire”, spune Kate, „nu poți trece prea ușor de la un gen la altul, din cauza mitului creat în jurul tău. Dar, așa cum afirma James Blish, dacă ai scris ceva bun, tot o să-l publici. Așa am și făcut : am publicat și SF, și mainstream. Nu-mi fac probleme cu piața/literară/când scriu. Nu mă gândesc la posibillii cititori până nu termin lucrarea. Și asta explică poate multe nelămuriri, de ce opera mea nu aparține în mod clar unui gen sau altuia, ci se află întotdeauna pe undeva, pe la mijloc”

De altfel, o dată cu debutul anilor '70, Kate Wilhelm preferă să-și denumească producțiile literare mai curând cu apelativul de „speculative fiction”, decât cu acela de „science fiction”, oferind publicului o serie întreagă de culegeri de proză scurtă și medie, domeniu în care se simte (după opinia criticilor literari) mult mai stăpână pe ea, prin comparație cu acela al romanului. Apar astfel : *The Downstairs Room and Other Speculative Fiction* (1968) — volum ce cuprinde și povestirea *The Planners*, câștigătoarea premiului Nebula 1968 ; *Abyss : Two Novellas* (1971) ; *The Infinity Box : A Collection of Speculative Fiction* (1975) — culegere a cărei povestire titlulară (republicată de Damon Knight sub titlul *The Infinity Box* în volumul *Orbit 9* — 1977) este o descriere complicată a unor State Unite ale Americii dintr-un viitor foarte apropiat, reflectată prin lenta distrugere a conștiinței unui om înzestrat cu puteri extrasenzoriale ; *Somerset Dreams* (1978) ; *Listen, Listen* (1981) ; *Children of the Wind : Five Novellas* (1989) — cuprinzând și povestirea distinsă cu premiul Nebula 1986, *The Girl who Fell into Sky*, publicată pentru prima dată în revista *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine* ; *State of Grace* (1991) ; și, în sfârșit, *And the Angels Sing* (1992) — în

care este inclusă și o altă lucrare câștigătoare a premiului Nebula, *Forever Yours, Anna* (1987). În majoritatea textelor publicate în amintitele culegeri, scriitoarea pare să exerseze în surprinderea, din perspectivă SF sau fantasy, -zăp 'αοιουαυαο ε πλενιαιπου εβειλ υι ινιου ιιιιζιιιζιι ε văluind — cu mult sânge rece — fragilitatea organizării noastre sociale și paradoxurile cu care suntem obligați să conviețuim.

În ceea ce privește romanele, câteva dintre ele sunt, de asemenea, extrem de interesante: *The Killer Thing* (1967) — poate singurul din creația lui Kate Wilhelm a cărui acțiune se situează pe o altă planetă: *The Clewiston Test* (1976) — studiu de mare finețe asupra lumii biologiei experimentale, într-o perioadă nu foarte îndepărtată; *Juniper Time* (1979) — o întoarcere, prin deșerturile caldate ale unei Americi distopice, către autenticitatea pierdută a începuturilor. În fine, *Where Late The Sweet Birds Sang* („Unde cândva, suave păsări cântătoare...” — 1976), o angoasă despre posibilitatea redusă de perpetuare a speciei umane, într-un tablou catastrofic al unui Pământ devenit cvasi-steril, unde nu se mai poate supraviețui decât pe calea clonării. Cel puțin în teorie, pentru că, în realitate, lucrurile se vor dovedi a sta cu totul altfel...

Cum ?

Dați pagina următoare și veți afla... Apoi, rămâneți o clipă pe gânduri și meditați...

ȘTEFAN GHIDOVEANU
București, decembrie 1994

BIBLIOGRAFIE :

- 1) *The Great Encyclopedia Of Science Fiction*, John Clute & Peter Nicholls, editores, 1993, pp. 1325—1326.
& Peter Nicholls, editors, 1993, pp. 1325—1326.
- 2) Charles Platt, *Who Writes Science Fiction?*, Savoy Books Ltd, Manchester, England, 1980, pp. 220—232.
- 3) *The Science Fiction Source Book*, edited by David Wingrove, 1984, p. 263.
- 4) Stan Barets, *Catalogue des âmes et cycles de la S.—F.*, ed. Denoel, Paris, 1979, pp. 316—317

PARTEA ÎNTÂI

UNDE CÂNDVA, SUAVE PĂSĂRI CÂNTĂTOARE

CAPITOLUL I

Lucrul pe care David îl ura cel mai mult, atunci când familia Sumner se strângea la masă, era felul în care se vorbea despre el, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Crezi că a mâncat destulă carne în ultima vreme ? Arată cam slăbit.

— Prea îl răsfăți, Carrie. Nu-l lăsa afară la joacă, până nu termină tot din farfurie. Și ție-ți făceau la fel, doar știi.

— La vârsta lui, eram destul de zdravăn ca să tai un copac doar cu o toporișcă. El nu e-n stare să-și taie nici măcar drumul prin ceață.

În timp ce discuția continua, David se imagina plutind nevăzut pe deasupra, capetelor lor. Cineva întreba dacă-și făcuse deja vreo prietenă și toți se prefăceau scandalizați, indiferent dacă răspunsul era da sau nu. De sus, din punctul acela avantajos, ar fi țintit cu o armă radiantă spre unchiul Clarence, care-i dispăcea în mod deosebit, pentru că era gras, chel și foarte bogat. În plus, își înmuia biscuiții în sos, în sirop sau, cel mai adesea, în terciul de sorg și unt, pe care-l frământa în farfurie până când ajungea să arate precum rahatul de copil mic.

— Tot mai vrea să ajungă biolog ? Ar trebui să urmeze medicina și să i se alăture lui Walt, în meserie.

Și cum spunea, ar fi îndreptat arma radiantă spre unchiul Clarence și i-ar fi decupat, din burtă, un capac frumușel pe care l-ar fi dat la o parte ; unchiului Clarence i s-ar fi prelins totul pe-acolo și i-ar fi stropit pe cei din jur.

— David !

Tresări speriat, dar se liniști la loc.

— David, de ce nu te duci tu afară, să vezi ce fac ceilalți copii ?

Gasul slab al tatălui său voia să spună, de fapt, „ajunge cu prostiile astea“. Iar preocupările lor de grup s-ar fi îndreptat asupra altui plod al familiei.

Pe măsură ce creștea, David înțelegea, încetul cu încetul, relațiile complicate pe care, în copilărie, doar le lua ca atare. Unchi, mătuși, veri primari, de gradul doi sau trei... Și „membrii onorifici“ — frații, surorile și părinții celor căsătoriti cu cineva din familie. Fie că se numeau Sumner, Winston, O'Grady, Heineman, Meyer, Capek sau Rizzo, erau cu toții adunați de-a lungul râului care curgea prin valea rodnică.

Își amintea mai ales vacanțele. Casa cea veche a familiei Sumner era enormă, cu o mulțime de dormitoare la etaj, cu un pod cu saltele și pățucuri pentru copii și un ventilator uriaș la fereastra dinspre apus. Întotdeauna se găsea cineva care să controleze dacă nu cumva s-au sufocat, acolo sus, în pod. Cei mari ar fi trebuit să-i păzească pe țânci, în schimb îi speriau, noapte de noapte, cu povești despre stafii. Se isca uneori atâta gălăgie, încât era nevoie să intervină cineva. Unchiul Ron urca atunci, tropăind, pe scări și ei o zbugheau, înăbusindu-și țipetele și chicotelile până ajungeau în paturi. Iar când se aprindea becul de pe hol, care lumina slab podul, păreau cu toții adormiți. El zăbovea puțin în ușă, apoi o închidea, stingea lumina de pe hol și cobora treptele, tot tropăind, surd parcă la strigătele de veselie ce se făceau din nou auzite în urma sa.

Mătușa Claudia stârnea panică de fiecare dată când urca. Înainte să apară ea, pernele zburau de colo-colo, cineva plângea, altcineva încerca să citească la lumina unei lanterne, câțiva băieți jucau cărți, luminați de o altă lanternă, iar fetițele, îngrămădite una-ntr-alta, probabil își destăinuiau în șoaptă secrete dulci, de vreme ce roșeau și păreau disperate când apărea vreun adult. Apoi ușa se deschidea brusc, se făcea lumină peste toată dezbrdi-

nea aceea și mătușa Claudia se arăta în prag. Era foarte înaltă și slabă, cu nasul prea mare și tăbăcită ca o piele veche. Rămânea acolo, nemișcată și îngrozitoare, privindu-i cum se strecurau, fără nici un sunet, înapoi în pătucuri. Nu se clintea până nu ajungeau la locurile lor, apoi închidea fără zgomot ușa. Tăcerea se prelungea. Cei aflați mai aproape de intrare își țineau răsuflarea, încercând să audă respirația din partea cealaltă. Uneori se găsea câte unul mai curajos care să crăpe ușor ușa și, dacă femeia plecase, într-adevăr, distracția reîncepea.

Mirosurile vacanțelor i se întipăriseră lui David în memorie. Toate mirosurile obisnuite : prăjiturile cu fructe și curcanul la tavă, oțetul din vopseala de ouă, verdețea și fumul gros, vâscos, al lumânărilor din boabe de laur. Dar cea mai vie amintire rămânea izul prafului de pușcă pe care-l cărau cu toții la sărbătoarea de 4 iulie. Mirosul se impregna în păr și-n haine și rămânea zile în șir pe mâinile pătate cu vinețiu de la fructele de pădure. Și, peste toate, mirosul de sulf cu care erau pudrați din belsug, pentru a îndepărta păduchii.

Fără Celia, copilăria ar fi fost perfectă. Îi era verișoară, fiica surorii mamei lui, cu un an mai mică decât el și, de departe, cea mai frumoasă dintre toate verișoarele. Când era mică, și-au jurat că se vor căsători într-o zi, dar, după ce-au crescut și li s-a dat de înțeles, foarte clar, că în familia lor nu exista mariaj între veri, au devenit cei mai mari dușmani. Nu mai știa cum li se sugerase. Era convins că nimeni n-o spusese deschis, dar o știa.

Când nu se puteau ocoli, se băteau. La cincisprezece ani, ea l-a împins din podul cu fân și i-a rupt brațul, iar la saisprezece s-au luat la trântă, de la ușa din spate a fermei Winston până la gard, cale de vreo cincizeci de metri. Și-au sfâșiat hainele și s-au zgâriat până la sânge. El avea spatele brăzdat de urme de unghii, iar ea se frecase cu umărul de-o piatră. Tot rostogolindu-se și zbatându-se, obrazul i se oprise pe pieptul ei dezgolit. Încetase atunci să se mai agite și devenise, brusc, un idiot moale, încoerent și zguduit de suspine. Ea profitase de asta ca să-l lovească în cap cu o piatră și lupta încetase.

Până atunci se băuseră într-o tăcere aproape deplină, întreruptă doar de găfăiturile și de cuvintele șuierate care le-ar fi șocat părinții. Dar, după ce ea l-a lovit și el s-a lăsat moale — nu inconștient, ci doar amețit, nepăsător și inert —, Celia s-a înspăimântat și-a început să țipe. Toată familia s-a repezit afară, alarmată de strigăte, gândindu-se probabil la viol. Tatăl l-a îmbrâncit furios în hambar, vrând parcă să-l lovească dar, o dată ajuns înăuntru, l-a privit doar, ciudat de înțelegător, cu centura atârându-i fără rost în mână. Nu l-a pedepsit și — abia după ce s-a întors și a plecat, băiatul și-a dat seama că-i mai curgeau încă lacrimi pe obraz.

În familie aveau fermieri, câțiva avocați, doi medici, agenți de asigurări, bancheri, morari, negustori de fierărie și de alte lucruri. De pildă, tatăl lui David avea un magazin universal care aprovizionă lumea bună din regiune. Valea era bogată, iar fermele — întinse și îmbelsugate. Tânărul fusese tot timpul de părere că membrii familiei, în afară de câțiva pierde-vară, erau printre cei mai bogați din zonă. Dintre toate rudele, profesorul lui era Walt, fratele tatălui său. Toți îi spuneau „doctorul Walt”, niciodată „unchi”. Îi plăcea să se joace cu ei și-i învăța lucruri știute doar de cei mari, de exemplu unde să lovești dacă ai într-adevăr de gând s-o faci, și unde nu, la o încăierare între prieteni. Părea să știe până unde să-i considere copii, mult mai bine decât ceilalți din familie. Datorită lui, David luase de foarte devreme hotărârea să devină savant.

Când a intrat la Harvard, David avea șaptesprezece ani. Ziua lui de naștere era în septembrie, dar n-a venit acasă să o sărbătorească. S-a întors abia de Ziua Recunoștinței și, când s-a adunat întregul clan, bunicul Sumner turnă obișnuitul martini de dinaintea mesei și-i întinse și lui un pahar.

— Ce să facem noi cu puiu' ăsta mic? a întrebat atunci unchiul Warner.

Ajunsesese la acea răscruce misterioasă, niciodată bine conturată ca să poată fi prevăzută. Își sorbi paharul de martini, fără să-i placă în mod deosebit, și înțelese

deodată că ieşise din copilărie. Se simţi foarte trist şi singur.

Crăciunul de la douăzeci şi trei de ani i s-a părut plictisitor şi demodat. Totul era la fel ca înainte : podul plin de copii, mirosul de mâncare, ninsoarea, nimic nu se schimbase, doar el privea acum realitatea cu alţi ochi. Nu mai vedea tărâmul minunilor pe care-l ştia. Mai zăbovi totuşi la ferma Winston, o zi sau două după plecarea părinţilor, aşteptând-o pe Celia. Nu reuşise să ajungă în ziua de Crăciun, pentru că se pregătea să plece în Brazilia, dar mama ei o asigurase pe bunica Winston că va veni până la urmă, aşa că David aştepta, nu cu bucurie, nici cu speranţa vreunei recompense, ci mai degrabă cu mânie, o mânie care creştea mereu şi-l făcea să rătăcească prin casa cea veche, de parc-ar fi fost un copil pedepsit pentru greşala altuia.

Când însă Celia sosi acasă şi el o văzu împreună cu mama sa şi cu bunica, mânia îi dispăru. O privea parcă într-o oglindă a timpului, aşa cum fusese, cum era acum şi cum va fi în viitor. Părul ei deschis la culoare nu se va schimba prea mult, faţa însă avea să-i devină mai coţuroasă, iar figura slabă va purta pecetea grijilor, a dragostei, a dăruirii, a hotărârii, dar şi-a unei nebanuite puteri, ascunse în trupul său fragil.

„Bunica Winston a fost tare frumoasă“, gândi el, uimit că nu observase acest lucru până atunci. Mama Celinei era chiar mai frumoasă decât fata. Şi, brusc, îşi dădu seama că toate trei semănau izbitor de mult cu mama lui. Plecă fără o vorbă, înfrânt, în spatele casei, de unde luă una dintre jachetele groase ale bunicului, pentru că nu mai voia s-o vadă pe Celia, iar toate hainele lui se aflau în dulapul din holul de la intrare, prea aproape de locul unde stătea ea.

Se plimbă îndelung, prin după-amiaza geroasă, fără să vadă nimic, scuturându-se din când în când, pentru că-i îngheţaseră picioarele şi urechile. Deseori se gândea că ar fi trebuit să se întoarcă, dar mergea mai departe. Şi se trezi urcând panta către codrul în care-l dusesese odată, de mult, bunicul. Urcuşul îl încălzi şi amurgul îl surprinse sub ramurile copacilor bătrâni de când lumea. Ei şi alţii ase-

menea lor. Așteptând, Așteptând, mereu, ziua când vor începe din nou să urce pe scara evoluției. Aici erau relijevele pe care bunicul voise să le vadă. Iată colo un arbust, crescut aici cât un copac, în timp ce jos, pe versant, rămânea doar un tufiș. Dincolo, telul negru crește alături de nuc, iar fagii și castanii sălbatici își împletesc crengile, împiedicând privirea.

— David !

Se opri să asculte, sigur de faptul că i se păruse, însă chemarea se auzi din nou.

— David, ești acolo, sus ?

Se întoarse și o văzu pe Celia printre trunchiurile masive ale copacilor. Avea obrații îmbujorați de ger și de dăboseala urcușului. Ochii îi erau de aceeași nuanță ca și eșarfa albastră pe care-o purta. Se opri la doi metri de el și deschise gura să mai spună ceva, dar renunță. În schimb, își sfoase mărșă și mângâie scoarța netedă a unui fag.

— Și pe mine m-a adus bunicul Winston aici, pe când aveam doisprezece ani. Pentru el conta foarte mult să înțelegem sensul acestui loc.

David încuviință din cap și fata ridică privirea spre el.

— De ce-ai plecat în felul ăsta ? Toți cred că ne vom lua iarăși la bătaie.

— S-ar putea, spuse David.

Celia zâmbi.

— Eu nu cred că asta se va mai întâmpla vreodată.

— Ar trebui să coborâm. Peste puțină vreme se întuneacă, zise el, fără să se miște însă din loc.

— David, încercă, te rog, s-o faci pe mama să înțeleagă. Știi că trebuie să plec, că am ceva de rezolvat. Pe tine te va asculta. Te crede atât de deștept...

— Da ! Mă crede deștept ca un câțeluș, răsă el.

— Ești singurul de care ascultă, insistă Celia. Cu mine se poartă de parc-aș mai fi un copil, și-așa va face întotdeauna.

David clătină din cap, zâmbind, dar redeveni imediat serios.

— De ce pleci tu, Celia ? Ce încerci să dovedești ?

— La naiba, David ! Dacă nici tu nu mă-nțelegi, cine ar mai putea ?

Trase, aer în piept adânc, și continuă.

— Spune-mi, citești ziarele, nu ? În America de Sud oamenii mor de foame ! Înainte de sfârșitul deceniului, cei mai mulți de pe acel continent vor fi înfometati, dacă nu capătă un ajutor imediat. Și nimeni n-a studiat, încă, acolo, metodele de agricultură tropicală. Nu s-a făcut nici o cercetare, înțelegi ? Solul lor este felurit și nimeni nu ține seama de asta. Incendiază pădurile și se aleg, după doi-trei ani, cu o câmpie arsă de soare și tare ca fierul. Sigur, își trimit câțiva studenți străluciți să învețe aici agricultura modernă, numai că ei ajung în Iowa, în Kansas, în Minneșota sau în alt loc cretin, unde învață metode potrivite climatului temperat, nu celui tropical. Ei bine, noi am învățat să facem agricultură și în astfel de condiții și vom deschide niște cursuri, direct acolo, pe câmp. Pentru asta m-am pregătit, iar doctoratul am să mi-l iau chiar cu acest proiect.

Cei din familia Winston erau fermieri, asta fuseseră dintotdeauna. „Îngrijitori ai pământului, nu proprietari. Doar îngrijitori“, cum spusese, cândva, bunicul Winston.

Celia se aplecă, îndepărtă stratul de frunze moarte și gunoi, apoi se ridică, având mâna plină de pământ negru.

— Foametea se întinde ! Oamenii au nevoie de atâtea, iar eu am așa de mult de dăruit ! Nu înțelegi asta ? îi strigă ea lui David.

Strânse pumnul cu putere, modelând țina într-un bulgăre, care se sfărâmă din nou când îl atinse cu arătătorul. Lăsă pământul să i se scurgă printre degete și împinse, grijulie, stratul protector de frunze peste locul rămas gol.

— M-ai urmărit ca să-ți iei rămas-bun, din câte-mi dau seama ! spuse David deodată, cu voce aspră. De data asta chiar mă părăsești, nu ? O privi atent și ea încuviință încet din cap. Ai pe cineva, în grupul cu care pleci ?

— Nu sunt singură, David. Poate... Plecă fruntea și începu să-și tragă mânușa înapoi, pe mână. Adică am fost singură, până te-am văzut pe hol, până ți-am văzut privirea când am intrat... Mi-am dat seama că nu mai știu.

— Ascultă-mă, Celia ! Nu există defecte ereditare de care să ne temem. La dracu', știi și tu, la fel de bine ! Și chiar dac-ar fi, pur și simplu n-am face copii, nu ? Nu există motiv care să ne împiedice, înțelegi ? Nu există !

— Știu, incuviință ea.

— Pentru Dumnezeu, vino cu mine, Celia ! Nu trebuie să ne căsătorim imediat. Îi lăsăm să se obișnuiască mai întâi cu ideea, Căci, până la urmă, se vor obișnui. Întotdeauna o fac. Cei din familia noastră se adaptează ușor. Te iubesc, Celia !

Ea întoarse capul, pentru a-și ascunde lacrimile. Le șterse repede cu mânușa, apoi cu mâna goală, lăsând dăre pe obraji. David o trase către el și-i sărută lacrimile, obrajii, buzele, în timp ce-i repeta mereu că o iubește.

După o vreme, ea se desprinsese din îmbrățișare și porni în josul pantei. David o urmă.

— Nu pot lua acum o hotărâre. Nu-i corect. Ar fi trebuit să rămân în casă, nu să te urmăresc până aici. David, am promis că voi pleca peste două zile. Nu le pot spune că m-am răzgândit. E foarte important pentru mine și pentru cei de-acolo. Nu mă pot hotări, pur și simplu, să nu mai plec. Tu ai fost un an la Oxford. Înțelege că și eu trebuie să fac ceva.

O apucă de braț și-o opri, împiedicând-o să mai înainteze.

— Spune-mi doar că mă iubești ! O dată, măcar ! Spune-mi-o !

— Te iubesc, șopti ea foarte încet.

— Cât vei lipsi ?

— Trei ani. Am semnat un contract.

El o privi cu neîncredere.

— Schimbă-l ! Fă-l doar pentru un an. Până atunci termin și eu facultatea... Ai putea preda aici. Să vină străluciții lor studenți la tine !

— Trebuie să ne întoarcem, altfel vor trimite după noi, îl întrerupse ea, apoi adăugă șoptit : Voi încerca să-l schimb. Dacă-mă să pot...

Două zile mai târziu, plecă.

David își petrecu Ajunul Anului Nou la ferma Sumner, cu părinții și cu o hoardă de mătuși, unchi și veri. În ultima zi a anului, bunicul făcu un anunț.

— Vom construi un spital, sus, la Pârâul Ursului, pe partea cu moara.

David clipi. Locul se afla cam la o milă de fermă și mult mai departe de orice altceva.

— Un spital ? Privi către unchiul Walt, care încuviință.

Clarence își privea cocteilul cu o expresie acră, în timp ce tatăl lui David, cel de-al treilea frate, urmărirea rotocoalele de fum care-i ieșeau din pipă. David își dădu seama că toți știau despre ce-i vorbea.

— De ce tocmai acolo ? întrebă, în cele din urmă.

— Va fi un spital pentru cercetări, spuse Walt. Boli genetice, defecte ereditare, treburi de-astea. Va avea două sute de paturi.

David scutură neîncrezător din cap.

— Vă dați seama cam cât ar costa ? Cine-l finanțează ?

Bunicul râse răutăcios.

— Senatorul Burke a fost atât de amabil să ne aranjeze primirea unor fonduri federale, spuse el, iar tonul vocii îi deveni caustic. În plus, am lingușit pe unii membri ai familiei, ca să-i conving să doneze și ei câte ceva.

David se uită la Clarence, care părea îndurerat.

— Eu dau pământul, continuă bunicul Sumner. Deci sprijin ar fi, de ici, de colo...

— Dar cum de se implică Burke în afacerea asta ? N-ai votat niciodată pentru el, în nici una dintre campaniile în care-a candidat.

— I-am spus că vom scoate la iveală o grămadă de lucruri pe care le-am acoperit până acum și că vom da, astfel, apă la moară opoziției. Dar dacă face cum zicem noi, îi dăm votul, și vreau să spun că suntem o mulțime în familia asta, David. O grămadă întreagă.

— Ce, să zic, jos pălăria ! răspunse tânărul, fără să fie încă pe deplin convins. Îți abandonezi clientela ca să te apuci de cercetări ? îl întrebă el pe Walt. Unchiul încuviință. David dădu peste cap paharul de cocteil.

— De fapt, am vrea să te angajăm și pe tine, spuse Walt, cu calm.

David ridică brusc privirea.

— De ce ? Nu mă ocup de cercetare medicală.

— Îți cunoșc specialitatea, continuă unchiul, la fel de liniștit. Avem nevoie de tine pe post de consultant, iar mai târziu ca șef al unui compartiment de cercetare.

— Bine dar nu mi-am terminat nici teza de doctorat, exclamă David, simțind că intra pe un teren alunecos.

— Da, o să mai faci pe femeia-in-casă încă un an pentru Selnick, și s-ar putea să-ți scrii și teza, câte un pic, câte un pic. Deși ai putea s-o termini și într-o lună, dac-ai avea timp, nu ?

David încuviință, fără tragere de inimă.

— Știu, continuă Walt, zâmbind ușor. Crezi că ți se cere să renunți la cariera de-o viață, pentru o halucinație ?

Zâmbetul îi îngheță, totuși, când continuă :

— Însă noi, David, noi credem că o viață nu mai înseamnă acum decât doi, trei, cel mult patru ani de zile.

C A P I T O L U L II

David își privi pe rând unchiul, tatăl, apoi pe ceilalți unchi și veri care se aflau în cameră și, în cele din urmă, bunicul. Scutură din cap, neajutorat.

— E o nebunie ! Ce vreți să spuneți ?

Bunicul răsuflă zgomotos. Era un bărbat voinic, cu pieptul masiv și brațele groase. Mâinile îi erau atât de mari, încât putea ține în fiecare dintre ele câte o minge de baschet. Capul, însă, era partea cea mai impresionantă. Un cap de uriaș. Și chiar dacă ani de zile lucrase cu mâna lui pământul, iar mai apoi supraveghease pe alții care-o făceau pentru el, găsisese timp să citească, mai mult decât oricare altul dintre cei pe care-i cunoștea David. Nu exista o carte

a vreunui autor clasic despre care să nu știe sau pe care să n-o fi citit. Biblioteca lui era mai bună decât cele mai multe biblioteci publice.

Bătrânul se aplecă în față și începu să vorbească :

— Ascultă, David. Ascultă-mă bine ! Îți voi spune un lucru pe care nenorocitul ăsta de guvern nu îndrăznește încă să-l recunoască. Ne aflăm la începutul unui ceclin al economiei cum n-am mai cunoscut, nici noi, nici altă națiune din lume. Recunosc semnele, David ! Poluarea ne sufocă mai repede decât bănuiam. Radiația din atmosferă e atât de mare, cum n-a mai fost de la Hiroșima încoace : experimentele francezilor, ale chinezilor, scurgerile... Dumnezeu mai știe de unde vin toate astea. De vreo doi ani, populația a încetat să mai crească. Noi, David, măcar vrem să încercăm o schimbare, pe când alții sunt în aceeași situație și n-au de gând să facă nimic. Un sfert din lumea de azi suferă de foame. Asta se întâmplă acum, nu peste zece ani, nici peste șase luni. Foametea durează deja de trei-pătru ani și se înrăutățește. Sunt atâtea boli în lume, cum n-au mai fost când bunul Dumnezeu a trimis ciurma peste egipteni. Și, despre multe dintre ele, încă nu știm nimic...

Secetă și inundații — ca niciodată... Anglia se transformă în deșert. Bălțile și mlaștinile se usucă. Au dispărut specii întregi de pești, pur și simplu, și asta numai într-un an sau doi. S-a terminat cu pescuitul oceanic. Industria batogului, practic, nu mai există. Codul pe care-l prind e bolnav, nu poate fi mâncat. Pe coasta de vest a Americilor nu se mai pescuiește deloc.

Toate afurisitele de culturi au câte un parazit care se face din ce în ce mai rău. Mana porumbului, a soiei, rugină grâului... Acum reducem exportul de alimente, iar la anul probabil îl vom înceta de tot. Avem lipsuri la care nu ne-am gândit niciodată. Staniul, cuprul, alumiul, hârtia. Până și clorul, Dumnezeule mare ! Ce credeți că se va întâmpla, atunci când nu vom mai putea purifica apa de băut ?

Pe măsură ce vorbea, se întuneca la față și devenea tot mai furios, ținându-și întrebările retorice către David, care-l privea fără să poată spune un cuvânt.

— Și n-au nici un fel de soluție ! continuă burricul. Știu să se descurce atât cât au știut și dinozaurii să-și salveze specia. Am modificat reacțiile fotochimice ale atmosferei și ne-am trezit că nu ne putem adapta destul de repede la noile radiații ! S-a spus, pe ici, pe colo, că ar fi o problemă majoră, dar parcă cine ascultă ? Dobi-tocii ăia vor pune toate catastrofele pe seama condițiilor locale și nu vor recunoaște în ruptul capului că este o situație globală — asta până când va fi prea târziu să se mai poată face ceva.

— Dar dacă lucrurile stau așa cum crezi tu, ce s-ar mai putea face ? întrebă David, căutând sprijin din pri-viri, inutil, la doctorul Walt.

— Să închidă uzinele, să oprească avioanele la sol, să pună capăt mineritului, să arunce mașinile la fiare vechi. Bineînțeles că n-o vor face și chiar dac-ar face-o, catastrofa e inevitabilă. Va izbucni în curând, David. În doi-trei ani va izbucni...

Când termină de vorbit, își bău cocteilul și puse, cu zgomot, cupa de cristal pe masă. David tresări.

— Va fi cea mai mare lovitură din istorie, de când s-a apucat omul să zgârie semne pe stânci. Iar noi ne pregătim pentru asta. Eu, cel puțin, asta fac. Avem pământ, și oameni care să-l muncească, și vom avea spitalul nostru, în care vom căuta mijloace de a ne păstra în viață și animalele, și oamenii. Când lumea va intra în panică, noi vom supraviețui. Când ei vor muri de foame, noi vom avea cu ce ne hrăni.

Se opri brusc și-l studie pe David, cu ochii mijiti.

— Eu am fost de părere că vei pleca de-aici conșvins c-am înnebunit cu toții. Dar te vei întoarce, băiete. Te vei întoarce înainte ca sângerul să înflorească, pentru că vei vedea semnele și le vei recunoaște.

David se întoarce la școală, la teza de doctorat și la munca stupidă de la Selnick. Celia nu-i scria, iar el nu-i cunoștea adresa. Când încercase s-o afle, mama lui recu-noscuse că nimeni nu auzise nimic despre ea.

În februarie, ca replică la embargoul alimentar, Japo-nia trecu la restricții comerciale, făcând imposibile orice legături economice noi. Japonia semnă cu China un tratat

de ajutor reciproc. În martie, ocupă Filipinele, cu toate lanurile sale de orez, iar China își aminti de vechea tuteală, de mult uitată, asupra peninsulei Indochina, pentru orezul din Cambodgia și Vietnam.

La Roma, Los Angeles, Galveston și Savannah izbucni holera. Arabia Saudită, Kuweitul, Iordania și alte câteva state arabe înaintară un ultimatum : Statele Unite urmau să le garanteze o cantitate anuală de grâu și să întrerupă orice ajutor către Israel, altfel nici americanii și nici europenii nu vor mai primi o picătură de petrol. Și s-au ținut de cuvânt, pentru că refuzau să creadă că Statele Unite nu le pot satisface cererile. S-au impus imediat, restricții internaționale de călătorie, iar guvernul, prin decret dat de președinte, înființă un departament nou, cu statut de cabinet : Biroul de Informații.

*
*
*

Când David s-a întors acasă, cercezușii păreau pete roz, neclare, pe fondul cerului limpede de mai. S-a oprit la fermă doar atât cât să se schimbe și să-și lase pachetele cu amintiri din facultate. S-a dus apoi la ferma Sumner, unde se mutase Walt, de când supraveghea construirea spitalului său.

Walt avea un birou la parter, în care zăceau în neorânduială cărți, caiete, planuri și scrisori. Îl salută pe David de parcă n-ar fi fost niciodată plecat.

— Uită-te aici, spuse. Știi ceva despre cercetările lui Semple și Frerrer ? Prima generație de șoareci clonată n-a prezentat nici urmă de degenerare. Indivizii rezultați erau la fel de viabili și se reproduceau normal. Același lucru și pentru a doua, și a treia generație. De la a patra, însă, speranța de viață a scăzut drastic și-a apărut o tendință stabilă, ireversibilă, spre extincție. Oare de ce ?

David se lăsă greu în scaun și-l privi cu atenție pe Walt.

— De unde știi asta ?

— De la Vlasic, răspunse Walt. Am fost colegi la medicină și, cu toate că după aceea am urmat direcții diferite, ne-am scris în continuare. Pe el l-am întrebat.

— **Îi cunoști, deci, lucrările ?**

— **Da. Se pare că și la maimuțele rhesus, pe care le-a folosit el, se manifestă aceeași tendință la a patra generație. Declinul, apoi extincția.**

— **Nu-i chiar așa, îl contrazise David. A trebuit să-și întrerupă cercetările anul trecut, din lipsă de fonduri, așa că nu cunoaștem exact speranța de viață la ultimele loturi. Știm doar că declinul începe la al treilea ciclu de clone, prin reducerea potenței. Vlasic încrucișa natural indivizi din fiecare generație și verifica normalitatea progeniturilor. A treia clonă avea potența redusă la un sfert. Descendenții lor naturali se nașteau cu același nivel de potență, care scădea continuu până la a cincea generație naturală, obținută numai prin reproducerea sexuală. De aici, potența începe să crească și probabil c-ar fi ajuns din nou la normal.**

Walt îl urmărea cu atenție și, din când în când, încuviința.

— **Cam asta s-a întâmplat cu șirul de clone, continuă David. Modificările din șirul patru au fost însă drastice. Au început să apară malformații, iar speranța de viață a scăzut sub șaptesprezece procente. Toți indivizii anormali erau sterili. Potența a ajuns la patruzeci și opt de procente și a continuat să scadă cu fiecare generație reproducă natural. La a cincea, nici un descendent n-a supraviețuit mai mult de-o oră, două. Cam asta-i cu șirul patru de clone. Când s-a încercat să se meargă mai departe rezultatul a fost și mai prost. La șirul cinci, anomaliile erau teribile și absolut toți indivizii erau sterili. Nici nu s-a mai consemnat speranța de viață : șirul șase n-a mai existat, pentru că nici un exemplar nu a supraviețuit.**

— **O fundătură, spuse Walt și-i arătă un teanc de reviste și de extrase. Speram că situația a fost depășită, că a apărut vreo altă metodă sau că s-a descoperit vreo eroare. Care va să zică, la generația a treia se schimbă macazul ?**

David ridică din umeri.

— **Informațiile mele ar putea fi învechite. Știu că Vlasic s-a oprit din cercetările sale anul trecut, dar Sem-**

ple și Frerrer se ocupă de asta în continuare, sau, cel puțin așa făceau până luna trecută. S-ar putea să aibă noutăți de care eu să nu știu. Te gândești la șeptel, da ?

— Bineînțeles. Ai auzit zvonurile ? Nu se mai înmulțesc așa cum trebuie. E-adevărat că nu avem cifre exacte, dar, la naiba, avem turma noastră și numărul vitelor a scăzut la jumătate.

— Am auzit câte ceva... Dar mi se pare că Biroul de Informații a dat o dezmințire.

— Așa este, confirmă Walt cu seriozitate.

— Probabil că se ocupă de problema asta, spuse David. Cineva trebuie să se ocupe, nu ?

— Chiar dacă-i așa, nimeni nu spune nimic.

Walt se ridică, având pe chip un rictus amar.

— Aprovizionarea spitalului merge bine ?

— Deocamdată, da. Bineînțeles că ne grăbim de parcă lumea s-ar sfârși mâine. Slavă Domnului, încă nu avem probleme cu banii. Adunăm o mulțime de lucruri cu care nu prea știm ce-o să facem, dar cred că e mai bine să comand tot ce-mi trece prin minte, decât să ne dăm seama la anul că ne lipsește exact ceea ce ne trebuia mai mult.

David se apropie de fereastră și privi ferma. Era înverzită toată, iar primăvara se pregătea să lase locul verii. Pe câmp porumbul strălucea verde, mătăsos — la fel ca întotdeauna.

— Aș vrea să văd și eu ce echipament de laborator ai comandat și ce ți-au adus până acum, ceru el. Apoi, să vedem dacă pot face rost de un permis de călătorie cu care s-ajung pe coastă. Voi vorbi cu Semple, l-am mai întâlnit de câteva ori. Dacă se mai ocupă cineva de asta, cu siguranță echipa lui o face.

— Și Selnick la ce lucrează ?

— La nimic. A pierdut fondurile, iar studenții lui au fost trimiși acasă.

David îi zâmbi deodată unchiului său.

— Privește, sus, pe deal, este un sânger care stă să înflorească.

CAPITOLUL III

David era frânt de oboseală. Îl durea fiecare mușchi și capul îi vâjâia. De două zile se afla pe drum, către coastă, la Harvard, la Washington, și acum nu-și mai dorea decât să doarmă, chiar de-ar fi să se oprească lumea din mers, în răstimp. De la Washington la Richmond, călătorise cu trenul. Acolo nu găsise nici o mașină de închiriat, și chiar de-ar fi dat de vreuna, n-avea benzină, așa că pedală restul drumului pe o bicicletă furată. Nu crezuse niciodată că picioarele te pot dura atât de tare.

— Ești sigur că ăia de la Washington nu vor reuși să obțină o audiență ? întrebă bunicul Sumner.

— Nimeni nu vrea să-i asculte pe profeți, răspunse David. Selnick fusese și el membru al grupului și stătuseră puțin de vorbă. Guvernul trebuia să recunoască importanța catastrofei care avea să vină și să ia urgent măsuri ca s-o prevină, sau măcar s-o mai tempereze. În schimb, a preferat să ne îmbete cu promisiunea unei redresări prevăzute pentru toamnă. În cele sase luni care vor veni, cei destul de deștepți și de bogați au să cumpere tot ce prind, pentru că, după aceea, n-o să mai fie nimic de cumpărat.

— Apropo, Selnick spune c-ar trebui să-i cumpărăm echipamentul. Școala nu va pierde ocazia de a scăpa de el, și încă foarte ieftin.

— Auzi, ieftin ! râse David. Probabil vreun sfert de milion.

— Fă o ofertă ! se răsti bunicul Sumner.

Walt încuviință gânditor. David se ridică nesigur în picioare, dădu din cap, apoi le făcu semn cu mâna și se retrase către dormitor.

Oamenii mai mergeau încă la muncă. Fabricile mai produceau, dar nu la fel de mult și doar produse de care era absolută nevoie, grăbindu-se să treacă și ele pe carbuni. Se gândea la orașele înnegrite, la flotele de camioane ruginite, la porumbul și grâul care putrezeau pe câmp. Și apoi la comitetele pentru priorități, care se agitau, luptau și făceau propagandă pentru o cauză sau alta. Trecu mult timp până când mușchii încordați i se

destinaseră îndeajuns ca să poată sta liniștit, și încă și mai mult până când i se liniști mintea, ca să poată adormi.

Spitalul se ridica mai repede decât părea posibil. Se lucra în două schimburi, pentru că banii nu mai contau pentru familia Sumner. Un șopron lung adăpostea lăzi și cutii cu echipament de laborator, care aștepta să fie folosit. David lucra într-un laborator improvizat, încercând să reproducă experimentele lui Frerrer și Semple. La începutul lui iulie, sosi la fermă și Harry Vlasic. David îl privea pe omulețul gras, miop și aprig la mânie, cu aceeași venerație și cu același respect pe care le-ar fi avut un student la fizică în fața lui Einstein.

— Deci ! începu Vlasic. Recolta de porumb e compromisă, după cum era și de așteptat. Monocultură ! Pe dracu' ! Vor salva vreo șaizeci la sută din recolta de grâu, nu mai mult. Iar în iarna asta, hă, așteptați numai și-o să vedeți ! Acum, gata, arătați-mi peștera !

Îl conduseră până la intrare, la vreo sută de metri de spital. Intrară și aprinseră lanternele. Grota măsoara peste o milă lungime, în partea principală, și câteva ramificații duceau către alte zone, de întindere mai mică. În capătul unuia din pasajele cele mai mici, curgea liniștit un pârâu întunecat. Apă de izvor, bună de băut. Vlasic dădea tot timpul din cap. Terminaseră de cercetat întreaga peșteră, dar el încă mai dădea aprobator din cap.

— Da, e bine ! spuse, în cele din urmă. Va merge. Laboratoarele vor intra acolo, în pasajul subteran care va face legătura cu spitalul, pentru a le feri de contaminare. Bine !

Toată vară și apoi toamna au lucrat câte șaisprezece ore pe zi. În octombrie, s-a abătut primul val de gripă, mai rău chiar decât cel din 1917—1918. În noiembrie, a apărut o boală nouă. Pe la colțuri se vorbea despre ciurmă, dar Biroul de Informații o declară ca fiind gripă. Tot în noiembrie, a murit și bunicul Sumner. Abia acum află David că el și cu Walt erau singurii moștenitori ai unei averi mai mari decât își închipuisse vreodată și, pe deasupra, și-n bani gheață. În ultimii doi ani, bătrânul preschimbase totul în bani.

În decembrie, au început să sosească rudele, venind din orașele și satele răspândite de-a lungul văii, și se adăpostiră în spital și în clădirile personalului. Raționalizarea, piața neagră, inflația și tâlhăriile transformaseră orașele în adevărate câmpuri de bătălie. Pe deasupra, guvernul oprise toate tranzacțiile și nimic nu mai putea fi cumpărat sau vândut fără aprobare. Armata ocupa clădirile, iar funcționarii guvernamentali supravegheau împărțirea strictă a rațiilor care deveniseră obligatorii.

Rudele au venit cu tot ce aveau : Jeremy Streit își cărase uneltele de fierărie în patru camioane, Eddie Beauchamp își mutase cabinetul stomatologic, iar tatăl lui David luase din magazin cam tot ce putuse duce... Comunitatea se mărise și existau acum stocuri importante de diferite produse.

Radioul și televiziunea își încetaseră emisia și guvernul nu mai putea controla panica tot mai mare. Pe douăzeci și opt decembrie, se declară legea marțială. Cu șase luni mai târziu, însă.

Când începură ploile de primăvară, nu mai trăia nici un copil sub opt ani, iar din cei trei sute nouăsprezece oameni sosiți la început în vale, mai viețuiau doar două sute unu. În orașe, pierderile erau cu mult mai mari.

* * *

David studia cu atenție fătul de porc pe care se pregătea să-l disece. Era zbârcit și uscat, cu oasele prea moi și ganglionii umflați și tari. De ce ? De ce degenera a patra generație ? Harry Vlasic aruncă o privire fugară, apoi se îndepărtă cu capul plecat, adâncit în gânduri. „Nici măcar el nu poate veni cu vreun răspuns“, gândi David, cu un soi de satisfacție.

Seara, cei trei se întâlniră și examinară din nou situația. Aveau suficiente provizii ca să-i hrănească pe cei două sute de oameni, mult timp de-acum încolo, provizii pe care le obținuseră prin înmulțire naturală ori prin clonarea celei de-a treia generații de animale. Erau în stare să cloneze până la patru sute de animale o dată — păsări,

porci, vite. Dar dacă toate animalele aveau să devină sterile, așa cum se părea, atunci stocul de alimente era limitat.

David îi privea pe cei doi mai în vârstă decât el, știind că ocoleau, în mod voit, cealaltă problemă : dacă și oamenii deveneau sterili, cât timp oare vor mai avea nevoie de un stoc permanent de hrană ?

— Ar trebui să izolăm un lot steril de șoareci, spuse el, și să urmărim redobândirea fertilității cu fiecare nouă generație. /

Vlasic se încruntă și clătină din cap.

— Dacă am avea o duzină de studenți care să ne ajute, poate ! zise, pe un ton sec.

— Trebuie să știm ! replică David, brusc înfăcărat. Ne purtăm de parc-ar fi vorba de un plan de urgență pe cinci ani, menit să ne ajute să depășim o criză vremelnică. Dar dacă nu-i așa ? Oricare-ar fi cauza sterilității, ea apare la toate animalele. Trebuie să aflăm care este !

Walt se uită pieziș la David.

— N-avem nici timp și nici posibilități pentru o asemenea cercetare.

— Fals ! replică David, ferm. Putem să ne producem singuri curentul electric de care avem nevoie, ba chiar și-n plus. Și-apoi, există echipament pe care nici nu l-am despachetat...

— Pentru că nu știe nimeni să-l folosească ! adăugă Walt, răbdător.

— Eu da. Mă voi ocupa de el în timpul liber.

— Care timp liber ?

— Dacă nu-l am, mi-l voi face.

Se uită fix la Walt, până când acesta sfârși prin a ridica din umeri, în semn de aprobare.

În iunie, David avea deja primele rezultate.

— Grupul A, din generația a patra, are un sfert din capacitatea de reproducere normală.

Vlasic nu era surprins, pentru că-i urmărise atent munca, în ultimele trei-patru săptămâni.

Walt, în schimb, îl privi neîncrezător.

— Ești sigur ? șopti el, după un timp.

— A patra generație de șoareci sterili, obținută prin clonare, a prezentat aceeași degenerare ca la toate clonele de până atunci, spuse David pe un ton obosit. Însă un sfert din ei erau fertili. Descendenții lor trăiesc mai puțin, dar pot avea pui. Numărul de indivizi fertili crește până la generația a șasea, în care ajung să reprezinte nouăzeci și patru la sută din populație, iar speranța lor de viață se apropie de limita normalului.

Tot ce spunea era trecut în diagramele pe care Walt le studia acum. A, A 1, A 2, A 3, A 4, ca și toți descendenții lor prin reproducere sexuală — a, a 1, a 2... Nu mai existau grupuri clonate după A 4, pentru că nu supra-viețuise nici unul până la maturitate.

David se lăsă pe spate, închise ochii și gândul îi zbură la un pat, la o pătură trasă până-n gât și apoi la un somn adânc, fără griji.

— Organismele superioare trebuie să se reproducă sexual sau să dispară, iar noi, aici, deținem cheia. Există ceva, în interiorul celulei, care ține minte ce-a fost și readuce totul la normal, murmură el visător.

— Ai să devii cineva când ai să publici asta, zise Vlasic, așezându-și mâna pe umărul lui David.

Se așeză apoi lângă Walt, ca să-i arate câteva detalii pe care acesta le-ar fi putut trece cu vederea.

— O lucrare minunată ! spuse el, încetișor, răsfoind cu entuziasm dosarul. Excelentă ! Aruncă din nou o privire către David. Bănuiesc că-ți dai seama și de celelalte implicații ale studiului...

Tânărul ridică ochii și, întâlnind privirea lui Vlasic, încuviință. Walt îi studia încurcat, când pe unul, când pe celălalt. David se ridică și se întinse.

— Trebuie să merg la culcare.

Dar adormi după multă vreme. Stătea singur, într-o cameră a spitalului, mai norocos decât majoritatea, care dormeau câte doi. Spitalul avea mai mult de două sute de paturi, dar puține camere pentru o singură persoană.

Se gândea la implicații. Știusese despre ele de la început, chiar dacă pe-atunci nu și-o recunoștea nici lui, iar acum nu se simțea suficient de pregătit să le pună în

practică. Nici nu erau siguri că vor avea vreodată nevoie să le aplice. În grup erau deja trei femei gravide, după un an și jumătate de sterilitate. Însă Margaret mai avea puțin până la naștere, iar copilul mișca și părea sănătos. Încă cinci săptămâni și poate că nu va mai trebui să discute despre aceste implicații.

Margaret însă nu avu răbdare cinci săptămâni; după numai două, aducea pe lume un copil mort. Zelda pierdu și ea sarcina, în săptămâna următoare, apoi — după încă o săptămână — May le imită. Din cauza ploilor abundente din vară, nu reușiseră să cultive decât legume, și asta era o altă nenorocire.

Walt se apucă să testeze fertilitatea bărbaților. Rezultatele îl descurajară. Nici un bărbat din vale nu mai putea procrea.

— Așa deci! spuse Vlasic, încet. De-abia acum ne vom da seama de importanța cercetărilor lui David.

CAPITOLUL IV

Iarna sosi devreme, cu ploi înghețate, care nu se mai terminau. În laborator se muncea și mai mult. David mulțumea în gând bunicului pentru că insistase să cumpere echipamentul lui Selnick. Putea să sintetizeze liniștit placentele artificiale, pentru că avea instrucțiuni amănunțite și, în plus, un set complet de programe de calculator pentru lichidul amniotic. Înțelegea acum de ce insistase atât de mult Sielnick să cumpere toată aparatura.

— O să vezi! O să vezi! spusese el, cu patimă.

La o săptămână după asta, l-au găsit spânzurat, însă echipamentul pornise deja către valea Virginiei.

Lucrau și dormeau în laboratorul pe care-l părăseau doar ca să meargă la masă. Ploile de primăvară luară locul celor de iarnă, și vremea se îmblânzi.

David tocmai ieșea din cantină, cu gândul la experimente, când cineva îl apucă de braț. Nu-și mai văzuse mama de săptămâni, dar dacă nu l-ar fi oprit, ar fi trecut pe lângă ea, salutând-o din mers. Arăta ciudat, copilă-

roasă. Își întoarse privirea către fereastră, așteptând ca femeia să-i dea drumul la braț.

— Celia se întoarce, șopti ea. A spus că-i bine, sănătoasă.

David încrămeni. Continuă să privească afară, fără să vadă nimic.

— Unde-i acum ?

Ascultă foșnetul hârtiei ieftine și, pentru că răspunsul întârzia să apară, se răsuci și repetă întrebarea.

— Unde este ?

— La Miami, răspunse ea în cele din urmă, după ce aruncă din nou o privire peste cele două pagini scrise de mână. Cred că are ștampila poștei de-acolo. A trimis-o de mai bine de două săptămâni, pe douăzeci și opt mai. Și zice că n-a primit nici una dintre scrisorile noastre.

Îi strecură în mână foile, apoi plecă, fără să ia în seamă lacrimile care-i umpluseră ochii.

David nu se apucă să citească scrisoarea decât după ce măică-sa ieșise pe ușa cantinei.

„O vreme am stat în Columbia, vreo opt luni. Și m-a înțepat o insectă despre care nimeni nu-mi spune nimic.“ Scrisul era tremurat și nesigur. Îl căută pe Walt.

— Trebuie să mă duc după ea ! Să nu dea cumva peste gașca de la ferma Winston.

— Știi doar că nu poți pleca acum...

— Nu e o problemă de opțiune. Trebuie s-o fac !

Walt îl studie o clipă, apoi ridică din umeri.

— Și cum vrei să ajungi până acolo și înapoi ? Benzină nu e, pentru că nu îndrăznim s-o folosim decât la câmp.

— Da, știu, spuse David nervos. Dar mai avem șaretă. Cu Mike pot merge pe drumuri lăturalnice.

Știa că Walt calculează în minte, ca și el, timpul de care avea nevoie. Simți că-i împietrește fața și i se crispază mâinile. Unchiul făcu însă un gest aprobator din cap.

— Atunci, plec mâine în zori.

Walt repetă gestul.

— Mulțumesc, spuse David scurt.

N-avea de gând să se contrazică, nici să recunoască un lucru pe care-l știau amândoi : nimeni nu putea

spune cât va trebui s-o aștepte pe Celia, și nici dacă va mai reuși să ajungă înapoi, la fermă.

La trei mile distanță de ferma Winston, David deshăma calul și ascunse șareta în tufișuri. Șterse apoi urmele lăsate de roți și-l duse pe Mike în pădure. Aerul fierbinte și apăsător amenința cu ploaie. De undeva, din stânga, răzbătea vuietul Pârâului Cotit, care ieșea din matcă. Păși cu grijă pe pământul mustind de apă, atent să nu se afunde până la glezne în noroiul înșelător al văii. Ferma Winston era deseori inundată, însă bunicul Winston susținea sus și tare că așa se îngrășă pământul și n-avea de gând să blesteme natura pentru furiile ei repetate.

— Dumnezeu n-a făcut felia asta de pământ ca să îndure la nesfârșit, spunea el. Vine o vreme când trebuie și ea să se odihnească, la fel ca orice ființă. O s-o lăsăm în pace anu' ăsta, și când s-o usca, o să-i dăm ceva trifoi.

David începu să urce, ducându-l de frâu pe Mike, care, în răstimpuri, necheza ușor.

— Doar până la movilă, băiete, murmură David încetisor. Acolo o să poți adăsta și paște liniștit, până vine Celia.

Bunicul Winston îl dusesese odată la movilă, pe când avea vreo doisprezece ani. Își amintea de ziua aceea, la fel de încinsă și calmă ca și asta. Bunicul, bătos și puternic, se oprise pe movilă și se sprijinise de trunchiul masiv al unui stejar alb.

— David, copacul ăsta i-a văzut pe indieni, pe vremea când valea era a lor, i-a văzut pe primii coloniști și pe bunicul meu, care s-a așezat aici. Într-un fel, e prietenul nostru. Știe toate secretele familiei.

— Pământul ăsta mai e al tău, bunicule ?

— Pân-aici, băiete, cu copac cu tot ! De partea cealaltă, începe rezervația, dar stejarul de-aici este pe pământul nostru. Și-al tău, David ! Într-o zi vei veni aici, te vei sprijini de trunchiul lui și vei înțelege că ți-e prieten, așa cum mi-a fost și mie, toată viața. Să-l ferească Dumnezeu pe ăl' de-o să-ndrăznească să ridice toporul la el !

Coborâseră pe partea cealaltă a movilei, apoi urca-seră iar, mai departe, pe o pantă abruptă, până când bunicul se oprise cu mâna pe umărul copilului de-atunci.

— Așa arăta locul aici și-acum un milion de ani, David!

Dintr-o dată, timpul se întorsese mult înapoi ; unul sau o sută de milioane de ani, i se păreau la fel de aproape. Auzea parcă zgomotul de pași al uriașelor reptile și aproape că simți în nări răsuflarea fetidă a unui tirano-zaur. Sub copacii înalți era răcoare și se prelingeau vălă-tuci de ceață. La umbra lor, se târau lăstare dornice de o rază de lumină rătăcită printre coroanele arborilor. Acolo unde soarele găsea un loc prin care să se strecoare, se ițea, auriu și blând, un astru al altor timpuri. Acolo unde umbra era mai adâncă, răsăriseră un fel de tufe, pe un covor de mușchi și licheni, de coada-rânduncii și ferigă. Rădăcinile copacilor, arcuite greoi, erau îmbrăcate într-un covor verde, mătăsos.

David se împiedică și, căutând cu mâna un sprijin, se propti de uriașul stejar prieten. Își apăsă câteva clipe obrazul pe coaja aspră, apoi se trase într-o parte și privi prin jungla de crengi, fără să poată zări cerul. Pe vreme de furtună, stejarul l-ar fi ferit de furia ploii, însă avea oricum nevoie de un adăpost, care să-l ferească de picăturile prelinse printre frunze, gata să ude pământul lacom.

Înainte să-și construiască refugiul, cercetă ferma cu binoclul. În spațele casei, se aflau cinci indivizi care munceau grădina. Nu putea spune dacă erau bărbați sau femei, pentru că toți purtau părul lung, blugi, erau desculți și slabi. De fapt, nici nu conta. Recolta din grădină părea că nu există, pentru că plantele erau rare și fragile. Cercetă și câmpul dinspre est și aici parcă se schimbaseră ceva, dar nu putea spune în ce fel. Brusc, se luminează la chip, a înțelegere : acolo răsărea porumbul. Pe câmpul acela, bunicul Winston schimbaseră cultura în fiecare an, când grâu, când lucernă, când soia. Terenul din vale era inundat, iar cel dinspre nord fusese năpădit de buruieni. Își întoarse binoclul spre clădiri. Descoperi cu totul șaptesprezece persoane, dar nici un copil mai mic de opt-nouă ani. Celia nu se zărea nicăieri, iar pe drum nu mai trecuse

nimeni de mult timp, căci era acoperit de buruieni. Celor de acolo nu părea totuși să le pese prea mult.

Își ridică un adăpost — lipit de stejar, de unde putea să se întindă și să urmărească ferma — și îl acoperi cu crengi de brad. Furtuna care se abătuse după o jumătate de ceas trecu fără să-l ude. Printre răsadurile din grădină curgeau firisoare de apă și ferma, care arunca acum sclipiri argintii, părea feerică de la distanță. Știa însă că depărtarea îi dădea această iluzie, că argintul fermei era doar apa norioasă, adâncă de-o palmă. Pământul era sătul, nu mai putea să absoarbă apa care se scurgea încet către Pârâul Cotit — din ce în ce mai umflat, la rândul lui — către câmpul din nord și lanul de porumb de-acolo.

În cea de-a treia zi, apa ajunsese la porumb și lui i se făcu milă de oamenii care priveau nenorocirea fără să poată interveni. Încă mai îngrijeau grădina, dar recolta avea să fie slabă. Până acum număraseră douăzeci și doi de oameni și bănuia că alții nu mai erau.

În după-amiaza aceea, pe când furtuna biciuia valea, îl auzi pe Mike nechezând și se târî afară din adăpost, să vadă ce se-ntâmplă. Pe movilă, în josul pantei, lui Mike nu-i păsa prea mult de ploaie și era apărat de vânt, dar continua să necheze. David înconjură ferit copacul, cu o mână cumpănind pușca de vânătoare și cu cealaltă streșină la ochi — pavază de ploaie. O siluetă urca greu, cu capul plecat, împiedicându-se mereu. Se oprea la fiecare pas și pornea iar, fără să-și ridice ochii la ploaia care-o orbea. David aruncă pușca în adăpost și-i alergă în întâmpinare.

— Celia ! strică el. Celia !

Ea se opri și ridică privirea. Apa îi curgea pe obraji și-i lipea părul de frunte. Își aruncă geanta de umăr, care-i făcea mersul greoi, și alergă spre el. Iar când o prinse-n brațe și o strânse cu putere la piept, plângea la fel ca și ea.

Ajunși sub adăpost, îi scoase hainele ude și o frecă bine cu un prosop, apoi o înfășură într-una din cămășile lui. Avea buzele albastrii, iar pielea îi devenise aproape translucidă, nepământească de albă.

— Știam că te găsesc aici ! rosti ea. Ochii-i erau mari, albaştri, mult mai albaştri decât își amintea, sau poate

doar părea așa, în contrast cu pielea palidă. Își amintea că în trecut era veșnic bronzată.

— Știam că vei veni ! răspunse el. Când ai mâncat ultima oară ?

Ea clătină din cap.

— N-am crezut că poate fi atât de rău aici ! Mă gândeam că e doar propagandă. Toată lumea crede asta.

David făcu un gest de resemnare și aprinse spirtiera. Femeia stătea înfășurată în cămașa lui groasă și-l privea cum deschide o conservă și-o încălzește.

— Cine sunt cei de la fermă ?

— Venetici. Bunicul și bunica Wiston au murit anul trecut, apoi au apărut ăștia. Pe mătușa Hilda și pe unchiul Eddie i-au pus să aleagă, să stea cu ei sau s-o șteargă, dar Wandeii nu i-au lăsat nici o șansă, au păstrat-o pentru ei.

Ea privi lung spre vale și dădu din cap a înțelegere.

— N-am știut că-i chiar atât de rău ! N-am crezut !

Întrebă apoi, fără să-și întoarcă privirea către el :

— Mama, tata ?

— Morți, Celia. Amândoi. Gripa de-acum un an...

— De aproape doi ani nu am primit nici o scrisoare, spuse ea. Știi, ne-au obligat să plecăm din Brazilia, dar nu aveam cu ce ajunge acasă. Am trecut în Columbia și cei de-acolo ne-au promis repatrierea în trei luni. Apoi au venit într-o noapte — foarte târziu, aproape în zori, și ne-au spus că trebuie să fugim, pentru că începuseră revoltele.

El plecă fruntea în semn că înțelege, deși fata continua să privească ferma, fără să-l vadă. Îi venea să-i spună să-și plângă părinții, să plângă din suflet, ca s-o poată lua în brațe și s-o consoleze. Ea însă continua să stea nemișcată și să vorbească, fără nici o expresie în glas.

— Ne căutau pe noi, americanii. Ne învinuiau că-i lăsam să moară de foame ! Ei încă mai cred că aici totul e bine. Și eu credeam la fel, de ce să mint. Nimeni nu lua seama la vestile care veneau. S-au rezechit ca turma după noi și-am fugit — nouăsprezece oameni, într-o barcă. Apoi ne-am apropiat prea mult de coasta Cubei și-au tras asupra noastră,

David îi atinse brațul, făcând-o să tresară și să tremure.

— Celia, întoarce-te aici și mănâncă ceva. Nu mai povesti nimic. Mai târziu, ai să ne spui tuturor ce s-a întâmplat.

Ea îl privi și aprobă încetișor din cap.

— Niciodată nu voi mai vorbi despre asta, David. Voiam doar să știi că nu mi-a stat în putere să fac nimic. Voiam să ajung acasă, dar nu exista nici o cale.

Nu mai era chiar atât de vânăta de frig și el o privi, ușurat, cum începe să mănânce. Era flămândă. Pregăti cafeaua, ultima din rația lui.

— Vrei să-ți spun ce s-a mai petrecut pe-aici ?

— Nu încă, răspunse Celia, clătinând din cap. I-am văzut pe cei din Miami încercând să plece altundeva, așteptând zile în șir la cozi interminabile, strivindu-se în trenuri. Evacuau orașul. Unii cădeau morți și nimeni nu-i băga în seamă. Mai bine să nu-mi spui încă nimic.

Furtuna trecuse și noaptea era rece. Se îngămădiră sub pătură, sorbind, în tăcere, din cafeaua fierbinte. Când Celia lăsă cana din mână cu un gest moale, David i-o luă și o puse deoparte, apoi o întinse pe față în așternutul pregătit.

— Te iubesc, Celia, murmură. Dintotdeauna te-am iubit.

— Și eu te iubesc, David. Dintotdeauna.

Ținea ochii închiși, iar genele ei negre păreau și mai negre, pe fondul obrazilor palizi. David se aplecă, o sărută pe frunte și o înveli mai bine. Rămase apoi treaz încă multă vreme, privind-o cum doarme. În timpul nopții, ea tresări în somn, gemând agitată, și el o strânse ocrotitor în brațe, până ce se liniști. Nu se trezise de tot și cuvintele pe care le rostea erau de neînțeles.

Dimineată, părăsiră stejarul și se îndreptară către ferma Sumner. Deși drumul până la șaretă îl străbătura călare, când ajunseră Celia tremura epuizată, și buzele i se învinetiseră din nou, cu toată căldura de-afară. Pentru că în șaretă nu avea loc să se întindă, David acoperi spătarul de lemn cu pătura, pentru ca Celia să-și poată odihni măcar capul, când șareta nu se zguduia prea tare pe

drumul accidentat. Ea zâmbi slab, în clipa în care el îi acoperi picioarele cu cămașa pe care-o purtase până atunci.

— Nu mi-e frig, să știi, spuse într-o doară. Nenorocita aia de înțepătură de insectă cred că mi-a afectat inima. Nimeni n-a vrut să-mi spună nimic, dar simt că mi-a dereglat circulația.

— De când o ai și cât de gravă e ?

— Cam de un an și jumătate, chiar înainte să ne alunge din Brazilia. La Dio făcea ravagii. Acolo ne-au și dus, de altfel, după ce ne-am îmbolnăvit. Puțini au scăpat — doar câțiva din cei care-au căpătat boala mai târziu. Cu cât trece timpul, e din ce în ce mai agresivă.

Bărbatul clătină din cap.

— Și-aici la fel. La început, ucidea cam șaizeci și cinci dintr-o sută, acum însă cred că a trecut de optzeci de procente.

Se lăsa o tăcere lungă și David se gândi că poate Celia adormise. Drumul devenise doar două urme de roți, pe care tufișurile se luptau să le năpădească și pe care iarba le acoperise aproape de tot, mai puțin prin locurile pe unde ploaia spălase pământul, dezvelind piatra. Mike mergea la pas și David nu-l grăbea.

— Câți oameni locuiesc la capătul dinspre nord al văii?

— Cam o sută zece, acum, răspunse el.

„Atâția au mai rămas după ce două treimi din ei au murit“, gândi el, dar nu-i mai dezvălui și asta.

— Și spitalul ? Ați reușit să-l terminați ?

— Da. Îl conduce Walt.

— David, dacă tot ești ocupat cu drumul și nu mă poți vedea cum reacționez, spune-mi sincer cum merg lucrurile pe-aici. Ce s-a mai întâmplat, cine mai trăiește, cine-a murit... Povestește-mi tot.

Câteva ore mai târziu, când se opriră să mănânce de prânz, ea murmură :

— Nu vrei să facem dragoste acum, înainte să înceapă ploaia ?

Stăteau întinși la umbra unui șir de plop galbeni, ale căror frunze foșneau necontenit, deși nu se simțea nici o adiere de vânt. Sub copacii care susurau, vocile lor deveniră șoapte.

Era atât de palidă și de slabă, Celia, și-atât de vie și de caldă înăuntru... Trupul i se ridica să-l întâlnească pe-al lui, iar sânii se înălțau, căutându-i parcă atingerea buzelor. Degetele ei, care-i rățăceau prin păr, pe spate, săpând în carne, când puternice, când moi și tremurătoare, se strânsă apoi în pumni ce se încleștau spasmodic. David îi simțea unghiile brăzdându-i spatele, însă senzația venea de undeva, de foarte departe. În cele din urmă, se mai auziră doar frunzele șoptind și, din când în când, câte-un suspin prelung și greu.

— Îți dai seama că te iubesc de mai bine de douăzeci de ani? întrebă el, mult mai târziu.

Ea răs.

— Îți amintești când ți-am rupt brațul?

După o vreme, în șaretă, îi auzi vocea venind din spate, încet și trist:

— S-a terminat, David, nu? Cu tine, cu mine, cu noi toți...

„La naiba cu Walt, la naiba cu promisiunile și cu secretele“, gândi el și-i povesti despre clonele care creșteau sub munte, în laboratorul din adâncul peșterii.

C A P I T O L U L V

După o săptămână, Celia începuse să lucreze în laborator.

— E singura cale de-a te vedea — acesta fusese răspunsul fetei, la protestele lui. I-am promis lui Walt că pentru început nu voi munci mai mult de patru ore pe zi. E bine așa?

A doua zi după discuție, David o conducea în peșteră prin noua intrare, ascunsă în camera cazanelor din subsolul spitalului. De cum pășiră dincolo de ușa de oțel fixată direct în stâncă, aerul se răci și David îi puse o haină pe umeri Cелiei.

— Hainele le ținem aici pentru orice eventualitate, zise, luând și el una din cuier. De două ori ne-au vizitat inspectorii guvernamentali și-ar fi bătut la ochi dac-am fi coborât de fiecare dată în pivniță, îmbrăcați atât de gros. Oricum, n-or să se mai întoarcă.

Coridorul, slab luminat și cu podeaua netedă, se termina după vreo sută de metri, printr-o altă ușă de metal. Dincolo de ea, se afla prima încăpere a peșterii, mare și boltită, rămasă aproape la fel ca atunci când o descoperiseră, cu stalactite și stalagmite, printre care erau împrăștiate câteva culcușuri, mese portabile, bănci și un șir de polițe.

— Camera de urgență pentru ploile fierbinți, explică David, traversând în grabă încăperea care rezona.

În capătul celălalt, se deschidea un alt culoar, mai îngust și săpat în piatră dură, care se termina în laboratorul cu animale de experiență. Într-o nișă din perete, era așezat computerul, contrastând cu travertinul roz. În mijloc, tronau instalații de oțel și sticlă, înconjurate de vase cu embrioni de animale. Celia privi faptul ca paralizată, preț de câteva clipe, apoi se întoarse către David, cu ochii plini de uimire.

— Câte sisteme funcționează ?

— Destule pentru a clona vreo șase sute de animale, indiferent de mărime, spuse el. Multe dintre instalații sunt dincolo, în laborator, și nici pe cele de-aici nu le folosim în întregime. Ne temem să nu epuizăm stocul de substanțe active, pentru că deocamdată n-am reușit să le producem prin ceea ce ne stă la dispoziție.

Din spatele rezervoarelor apărură Eddie Beauchamp, ocupat cu trecerea unor cifre într-un registru. Rânji către ei și întreabă :

— Hoinăriți pe-aici ?

Verifică apoi cadranul unui rezervor, rotunji o zecimală pe caiet și-și continuă inspecția de-a lungul șirului, controlând aparatele unul după altul și oprindu-se uneori, pentru vreo ajustare.

Celia îi aruncă lui David o întrebare mută și el îi răspunse mișcând din cap, la stânga și la dreapta. Nu, Eddie nu știa ce se petrece în celălalt laborator. Trecură pe lângă rândurile de rezervoare opace, în care doar mișcarea acelor de pe cadrane arăta că înăuntru pâlpâie viața.

Se întoarseră apoi pe coridor, trecură printr-o altă ușă, traversară un scurt pasaj și intrară în al doilea laborator — păzit, de astă dată, de-o încuietore pentru care David avea cheie.

Walt ridică privirea, îi salută și se întoarce la masa de lucru. Vlasic nu schiță nici măcar un gest. Sarah trecu zâmbind pe lângă ei și se apucă să introducă niște date într-un terminal. În cameră se afla încă o femeie, care nici măcar nu părea să-și dea seama că mai intrase cineva acolo. Era Hilda, mătușa Celinei. David îi aruncă iubitei lui o privire lungă, de parc-ar fi vrut să-i atragă atenția, însă ea se uita cu ochii mari la bazinele din sticlă. Toate erau pline cu un lichid pal, de un galben atât de slab, încât părea doar o iluzie. În interior pluteau niște saci, nu mai mari decât un pumn, legați de capacul bazinului printr-un sistem de tuburi subțiri, transparente. De la fiecare bazin pleca o conductă, către un aparat mare, de oțel, acoperit cu cadrane.

Celia păși fără grabă printre bazine, se opri la mijlocul drumului și rămase nemișcată mult timp. Când David o luă de braț, ea tremura ușor.

— Te simți bine?

Celia încuviință printr-o mișcare a capului.

— Eu... știi... e șocant să-i vezi. Eu... n-am crezut chiar tot ce mi-ai spus.

Pe față îi apăruseră broboane de sudoare.

— Poți să-ți scoți haina acum, zise David. Aici trebuie să menținem o temperatură destul de ridicată. Am descoperit că e mai ușor să le păstrăm lor temperatura care le trebuie, dacă ne lăsăm pe noi să crăpăm de căldură. Asta-i prețul pe care-l plătim, adăugă el, zâmbind.

— Și toate luminile astea? Și căldura? Computerul? Aveți cum să produceți atâta curent?

David înclină din cap, în semn că da.

— Te duc mâine să vezi. Ne face și generatorul probleme, dar care lucru merge ca uns în zilele noastre? Din păcate, nu putem stoca energie pentru mai mult de șase ore și nici nu-l putem ține în funcțiune atât. Cam asta-i...

— Șase ore înseamnă totuși mult. Nu respira și ai să vezi că șase minute sunt de ajuns ca să mori sufocat.

Cu mâinile la spate, Celia se apropie de aparatură de control, care lucea la capătul sălii.

— Asta nu-i un computer. Ce este?

— E doar un terminal. Computerul controlează alimentarea cu substanțe nutritive și oxigen și eliminarea

toxinelor. Bazinele pentru animale, aflate de partea cealaltă a peretelui, sunt și ele conectate la calculator. Mai multe sisteme, coordonate de o singură mașinărie.

Trecură prin creșa animalelor, apoi prin cea a copiiiilor. Alături, se găsea o sală de disecții, câteva birouri mici, unde savanții se puteau retrage să lucreze și magaziile. Era forfotă peste tot, mai puțin în sala unde creșteau clonele umane.

— Până să vină aici, mulți dintre ei n-au văzut nici măcar un bec Bunsen sau o eprubetă, spuse David. Au devenit tehnicieni și specialiști, practic peste noapte. Și slavă Domnului că au învățat repede, altfel nu ne mai apucam de treabă. Nu știu ce cred ei că fac, dar cel puțin nu pun întrebări. Își văd de muncă și-atât.

Walt hotărâse ca Celia să lucreze în echipa lui Vlasic. Ori de câte ori venea David în laborator, ca s-o viziteze, simțea un fior de bucurie. După o vreme, își mări timpul de lucru la șase ore, iar când iubitul ei se prăbușea în pat, epuizat după paisprezece sau șaisprezece ore de lucru, ea era acolo și-l mângâia cu dragoste.

În august, Avery Handley află de la contactul lui radio din Richmond că o bandă de tâlhari își croia drum spre vale.

— Sunt răi, spuse el cu gravitate. Nu de mult au atacat casa familiei Phillott, au jefuit-o și i-au dat foc. A ars până-n temelii.

Imediat au pus oameni care să păzească, zi și noapte. În aceeași săptămână, Avery îi anunță că a început războiul în Orientul Mijlociu. Posturile de radio oficiale nu spuneau nimic, transmiteau doar muzică, predici și concursuri. Televiziunea își încetase emisiă încă de la începutul crizei de energie.

— Se folosește armament nuclear, spunea Avery. Nu știu cine, dar o face. Și-am mai aflat, de la omul meu, că a apărut iar ciuma în zona Mediteranei...

În septembrie, au înfruntat primul atac. În octombrie, au aflat că banda se pregătea pentru un al doilea, de astă dată cu treizeci sau patruzeci de oameni.

— Nu putem rezista la nesfârșit, spuse Walt. Ei știu sigur că avem alimente și ne vor înconjura. Și mai știu și că-i așteptăm.

— Ar trebui să aruncăm barajul în aer, propuse Clarence. Așteptăm până ajung în susul văii și-i înecăm.

Discuția se purta la cantină; toată lumea era acolo. Celia îl strânse pe David de mână, dar nu protestă. Nimeni n-o făcu.

— Vor încerca să ocupe moara, continuă Clarence. Ei cred că acolo vor găsi grâu.

O duzină de bărbați se ridicară, cerând să facă de gardă la moară. Alți șase formară un grup care urma să pună explozibil la baraj, la opt mile mai în susul râului. Alții se oferiră drept iscoade.

David și Celia plecară devreme de la întâlnire. Se oferise și el voluntar, dar de fiecare dată fusese refuzat. De el aveau nevoie *aici*.

Ploile erau din nou „fierbinți” și toată lumea, chiar și cei care lucrau în laboratoare, dormi în peșteră, pe niște saltele. Într-unul din birourile mai mici, înainte să se culce, David și Celia își vorbiră în șoaptă despre copilăria lor, ținându-se de mână.

Cu privirea ațintită în întuneric, David rămase multă vreme treaz după ce fata adormi, fără să-i dea drumul la mână. Celia slăbise și mai mult și ar fi vrut s-o facă să lase munca din laborator. Dar când încercase asta, cu o săptămână în urmă, intervenise Walt, care-i spusese s-o lase-n pace. Ea se zvârcolea în somn și el veni să se așeze în genunchi lângă patul ei și s-o ia în brațe. Pentru o clipă, îi simți inima bătând sălbatic. Când se liniști din nou, îi dădu drumul ușurel și rămase alături, pe podeaua de piatră, cu ochii închiși. Salteaua lui Walt scârțâia în camera de alături. Într-un târziu, amortit, se întoarse în patul lui și adormi.

A doua zi, se apucară cu toții să mute lucrurile unde, sus, într-un loc ferit de apă. Trei case, hambarul de lângă drum și chiar drumul urmau să dispară când vor fi aruncat în aer barajul. Nu-și puteau însă permite să piardă nimic, așa că au cărat și stivuit hambarul, scândură cu scândură, sus pe deal. După două zile, totul era gata și barajul a fost distrus.

David și Celia urmăreau, de la ultimul etaj al spitalului, cum se rostogolea în vale tăvălugul de apă, urlând

ca un avion care decolează, ca o mulțime răzvrătită împotriva imperiului, ca un tren scăpat de sub control. Un urlat cum nu mai auzise nicicând, de parcă toate zgomoarele Pământului se amestecaseră într-un vuiet care zguduia clădirea, care vibra în oase. Șuvoiul, înalt de cinci — ba, nu, de șase metri — se năpustea la vale, din ce în ce mai grăbit, zdrobind, măturând totul în calea sa.

Când mugetul încetă și apa acoperi pământul, învârtindu-se plină de resturi, Celia întreabă cu glas scăzut :

— A meritat, oare, David ?

El îi înconjură umerii cu brațul.

— Trebuia s-o facem, răspunse.

— Da, știu. Dar mi se pare uneori atât de inutil... Suntem ca și morți. Luptăm, e-adevărat, până-n ultima clipă, dar suntem la fel de morți ca și oamenii aceia de sub apă.

— O să meargă, iubito. Știi și tu asta, doar lucrezi acolo. Alte treizeci de vieți !

Ea clatină din cap.

— Alți treizeci de morți. Ți amintești de școala de duminică, David ? Ai mei mă duceau în fiecare săptămână. Tu ?

El încuviință.

— Și de orele de religie. de miercuri seara ? Mă tot gândesc la ele și mă întreb dacă nu-i cumva lucrarea lui Dumnezeu. Nu pot să nu mă gândesc, să nu mă-n-treb. Și doar eram atee...

Răse, răsucindu-se brusc spre el.

— Hai în pat. Acum. Aici, în spital. Într-o cameră la întâmplare, într-un apartament...

Se apropie de ea, dar, în aceeași clipă, o rafală violentă de ploaie izbi geamul. Venise așa, fără vreun semn prevestitor, ca un potop neașteptat. Celia se cutremură.

— Voința Domnului, spuse ea plictisită. Trebuie să ne întoarcem în peșteră, nu ?

Străbătură spitalul gol, apoi coridorul lung, slab luminat, încăperea mare în care oamenii încercau să-și găsească un loc mai bun pe saltele și bănci, apoi coridoarele mai mici, ajungând în cele din urmă în biroul laboratorului.

— Câți oameni am omorât astăzi ? întrebă Celia, scoțându-și blugii.

Se întoarse cu spatele ca să-și așeze lucrurile lângă saltea. Fesele îi erau plate, ca ale unui adolescent, iar când se întoarse din nou cu fața, privirea lui căzu peste coastele care încercau parcă să străpungă pielea. Ea îi privi o clipă, apoi se apropie și îi aduse fruntea la pieptul ei, stând goală, în picioare, lângă pat. David simți lacrimi picurându-i de sus, pe chip.

*
*   *

Noiembrie aduse un ger cumplit. Cu valea inundată, drumul și podurile distruse, știau că sunt în siguranță, cel puțin până în primăvară. Lumca ieșise iar din peșteră, dar munca în laborator mergea în același ritm anorțit. Clonele se dezvoltau, creșteau și începuseră chiar să-și miște piciorușele și brațele.

David încerca să descopere ceva cu care să înlocuiască lichidul amniotic artificial. Lucra în fiecare zi până i se tulbura vederea și mâinile refuzau să-l mai asculte, sau până ce venea Walt și-l dădea afară din laborator. Celia muncea acum și mai mult, păstrându-și însă obiceiul să se odihnească câteva ore la prânz. Seara stăteau împreună, până târziu.

David trece pe lângă scaunul ei și o sărută din mers pe creștet. Ea ridică privirea, îi zâmbi, apoi se întoarse la calcule. Peter pornise o centrifugă, iar Vlasic făcea ultimele reglaje la cel din urmă recipient cu substanțe nutritive ce trebuiau dizolvate și servite embrionilor, după care întrebă cu glas tare :

— Celia, ești gata să numeri puii ?

— O secundă, răspunse femeia. Notă ceva, puse creionul în registrul deschis și se ridică.

David o avea tot timpul în atenție, chiar și când lucra. Știa că se ridicase de pe scaun și că rămăsese o clipă nemișcată. O auzi strigându-l cu o voce tremurătoare, care trăda nesiguranță.

— David... David...

Sări în picioare și-o prinse în timp ce se prăbușea. Avea ochii deschiși, iar în privire îi stăruia o întrebare mută, la care el nu putea răspunde și care nu aștepta nici un răspuns. Un fior o străbătu, închise ochii și nu-i mai deschise niciodată.

CAPITOLUL VI

Walt îl privi pe David și ridică din umeri.

— Arăți ca dracu', zise el.

David nu răspunse. Știa și el cum arăta și cum se simțea : ca dracu'. Îl privi pe Walt ca dintr-o altă lume.

— Și totuși, n-ai de gând să te-aduni ? Chiar vrei să te dai bătut ?

Walt nu așteptă răspunsul. Se așază pe unicul scaun din cămaruță și-și cuprinse bărbia în palme, fixând absent podeaua.

— Trebuie să le spunem. Sarah crede că vom avea probleme. Iar eu îi dau dreptate.

David stătea în picioare, lângă fereastră, privind peisajul monoton, cu tentă noroioasă de cenușiu și negru. Mai ploua, dar picăturile erau acum limpezi. Putea zări de acolo râul ca un monstru agitat, oglinda tornă a cerului plumburiu.

— Mi-e teamă să nu încerce să năvălească în laborator, continuă Walt. Dumnezeu știe ce-ar putea să-și pună în gând. *

David nu schiță nici o mișcare. Continua să privească norii posomorâți.

— La dracu' ! Întoarce-te și ascultă-mă, tâmpitule ! Crezi că am de gând să renunț la toată munca asta, să las atâtea planuri să se ducă de râpă ? Sunt în stare să ucid pe cel care-ar încerca să mă oprească acum, oricine-ar fi el !

Walt sări în picioare, furios, îl răsuci pe David spre el și-i țipă în față :

— Chiar crezi să o să te las să zaci aici și să crăpi ? În nici un caz. Nu încă ! Nu-mi pasă ce-ai să faci săp-

tămâna viitoare, dar acum am nevoie de tine și, pe Dumnezeuul meu, ai să m-ajuti !

— Nu-mi pasă, spuse David, liniștit.

— O să-ți pese, pentru că toți pruncii ăia sunt pe cale să iasă din placentele lor artificiale și ei sunt ultima noastră șansă; știi prea bine ! Genele noastre, ale mele, ale tale, ale Celiei, sunt singurele care ne pot salva de la uitare. Nu-mi pot permite să-i pierd. Refuz s-o fac !

David simțea doar o imensă oboseală.

— Suntem cu toții morți. Astăzi ori mâine, ce contează ? De ce s-o mai prelungim ? Prețul este prea mare pentru încă un an sau doi.

— Nici un preț nu-i prea mare !

Abia acum începea să privească mai atent fața lui Walt. Eră palid, cu buzele lipsite de culoare și ochii infundați în orbite, iar obraji îi erau scuturați de un tic nervos pe care nu i-l mai văzuse până atunci.

— De ce acum ? întrebă el. De ce să mai schimbăm planul și să le spunem atât de devreme ?

— Dar nu-î deloc devreme, spuse Walt, în timp ce își freca energic pleoapele obosite. Ceva nu-i în regulă, David, și n-aș putea spune ce. Nu merge. Cred că o să ne trezim cu o mulțime de copii prematuri pe cap.

Fără voie, David făcu în minte câteva calcule.

— Bine, dar au trecut doar douăzeci și șase de săptămâni, spuse el. Nu ne putem descurca cu atâția copii prematuri.

— Știu.

Walt se așeză din nou și de data asta își lăsă capul pe spate și închise ochii.

— N-avem altă soluție, remarcă el. Ieri am pierdut unul, azi trei. Suntem obligați să-i ducem sus și să-i îngrijim cum trebuie.

David dădu încet din cap.

— Pe care i-am pierdut ? întrebă, deși știa deja.

Ascultă numele lor și încuviință din nou. Știuse că nu sunt ai lui, nici ai lui Walt sau ai Celiei.

— Și ce-ai de gând să faci ? întrebă, așezându-se pe marginea patului.

— O să dorm, aia o să fac, spuse Walt. La șapte trebuie să fiu la o întâlnire, după care mergem să pregătim o creșă pentru o grămadă de prematuri. Cum terminăm, îi scoatem. Se face dimineată până atunci. Avem nevoie de asistente medicale, cam de vreo șase, chiar și de mai multe, dacă găsim. Sarah e 'de părere că Margaret ar fi bună pentru asta. Eu nu știu ce să zic...

Și David ezita. Margaret avusese un fiu care, la patru ani, fusese printre primii care muriseră de ciumă, iar între timp femeia mai pierduse o sarcină. Pe de altă parte, avea încredere în judecata lui Sarah.

— Crezi că ele două le pot convinge și pe celelalte? Că or să le poată îndruma? C-or să poată supraveghea totul, încât să meargă ca uns?

Walt mormăi ceva și una din mâini îi alunecă de pe brațul scaunului. Tresări și-și reveni.

— Bine, Walt. Culcă-te la mine în pat, spuse David, aproape jignit. Eu cobor în laborator ca să pregătesc lucrurile. Vin după tine, la șase și jumătate.

Celălalt nu protestă. Se prăbuși în pat, fără să se mai ostenească să-și scoată pantofii. Se ocupă David de asta. Șosetele aveau mai multe găuri, dar el le păstra probabil pentru că-i țineau de cald la glezne. I le lăsă în picioare, îl acoperi cu pătura și plecă spre laborator.

La ora șapte, când Walt se ridică să-și facă anunțul, cantina spitalului era plină ochi. Îl invită mai întâi pe Avery Handley să vorbească despre contactele radio din ce în ce mai rare, despre poveștile groaznice cu ciumă, boli, foamete, avorturi, copii născuți morți și sterilitate. Aceeași nenorocire peste tot în lume. Ascultau apatici. Nu mai aveau puterea să le pese de ceea ce se întâmpla în altă parte.

„Walt pare atât de mic“, gândi David, surprins. Întotdeauna îl privise ca pe un bărbat solid, dar se vede treaba că nu era chiar așa. Avea doar vreun metru șaptezeci, slăbise și arăta îndârjit ca un cocoș de luptă fără zorzoane. Walt își trecu privirea peste cei adunați în sală și începu:

— În seara asta, nu-i nimeni flămând aici. N-avem bolnavi de ciumă. Ploaia spală radioactivitatea, iar ali-

mentele din depozit ne vor ajunge pentru ani de zile, chiar dacă nu cultivăm nimic la primăvară. Avem și oameni pricepuți la toate.

Se opri și se uită din nou la ei, de la stânga la dreapta și înapoi, fără să se grăbească. Acum erau cu toți atenți.

— Ce ne lipsește însă, continuă el cu o voce dură și plată, este un cuplu în stare să facă măcar un copil.

Se auzi un freamăt ușor, ca un suspin colectiv, dar nimeni nu scoase un cuvânt. Walt reluă :

— Știți cum obținem carnea. Știți că vitele și păsările pe care le înmulțim noi sunt normale. Ei bine, doamnelor și domnilor, mâine vom avea și copii care se vor naște în același fel.

Urmă un moment de tăcere îndelungată, de nemișcare, apoi izbucni vacarmul. Clarence sări în picioare, țipând la Walt. Vernon se lupta să ajungă în față, dar nu putea străpunge îmbulzeala. Una din femei îl apucase de braț pe savant și-l trăgea peste ea, strigându-i ceva în față. Walt se smuci din mâinile ei și se urcă pe o masă.

— Încetați ! Răspund la orice întrebare, dar în felul ăsta nu ne putem înțelege.

Timp de trei ore au pus întrebări, s-au certat, s-au rugat, s-au unit și s-au dezbinat iarăși. La ora zece, Walt urcă din nou pe masă și strigă :

— O să lăsăm discuțiile pentru mâine seară, tot la ora șapte. Să se servească acum cafeaua și am înțeles că avem și niște prăjituri și sandvișuri.

Apoi sări pe podea și ieși împreună cu David, înainte ca cineva să-i poată opri. Odată intrați în peșteră, încuiară ușa masivă în urma lor.

— Clarence s-a purtat urât, mormăi Walt. Nemernicul !

David își aminti că tatăl său, Walt și Clarence erau frați, dar îl considera pe Clarence un străin, un intrus cu burdihan și o mulțime de bani, afișând peste tot veleități de doctor.

— S-ar putea să se organizeze, spuse Walt după o clipă. S-ar putea să se unească și să se răzvrătească împotriva acestui „lucru drăcesc“. Trebuie să fim pregătiți să-i întâmpinăm.

David încuviință. Trăiseră cu speranța să țină totul secret până când vor avea copii vii, bebeluși care să rădă, să găngurească și să golească hulpavi biberoane. În loc de asta, aveau o cameră plină de avortoni, cu tot atâta înfățișare umană cât un vițel născut înainte de termen.

Toată noaptea munciră să pună creșa la punct. Sarah venise cu Margaret, Hilda, Lucy și încă vreo șase femei, toate în halat și cu mască, de parcă erau de meserie. La un moment dat, una din ele scăpă un lighean și alte trei țipară speriate. David înjură printre dinți. Încearca să se calmeze, spunându-și că totul urma să fie bine când vor avea copii.

La ora șase fără un sfert, începură așa-zisele nașteri și la douăsprezece și jumătate aveau deja douăzeci și cinci de nou-născuți. Patru din ei se pierdură în prima oră, iar după trei ceasuri, încă unul. Ceilalți păreau înfloritori. Singurul făt rămas în bazin era cel care avea să fie Celia, cu nouă săptămâni mai tânăr decât ceilalți.

Ca prim vizitator, Walt l-a adus pe Clarence, după care nimeni n-a mai vorbit de lichidarea acelor „monștri neumani“.

La petrecerea care urmă, s-au tras la sorți nume pentru zece băieți și unsprezece fete. Pruncii au fost trecuți într-un registru sub codul R-1 — „Repopulare 1“, dar în mintea lui David, ca și într-a lui Walt, ei erau W-1, D-1 și, în curând, C-1...

În următoarele luni, nu au dus lipsă nici de asistență medicală și nici de ajutor la treburile grele, pentru care înainte aveau atât de puțini oameni.

„Toți vor să fie medici sau biologi“, mormăia Walt. Putea acum să doarmă după pofta inimii, iar ridurile începeau să-i dispară. Adesea îl înghiontea pe David și-l trăgea după el, afără din creșă, până la camera lui de la spital, și-l obliga să doarmă acolo o noapte întreagă.

Într-o seară, în timp ce se îndreptau spre camerele lor, Walt îl întreabă cu o undă de reproș în glas :

— Acum înțelegi de ce spuneam că ăsta e singurul lucru care contează? Înțelegi?

Bineînțeles că înțelegerea. Și, de fiecare dată când se uita la micuța și rozalia Celia, înțelegea și mai bine.

CAPITOLUL VII

„A fost o greșeală“, gândi David, în timp ce-i urmărea pe băieți de la fereastra biroului lui Walt. Amintiri vii, asta erau. Clarence, deja rotofei, promitea ca în trei-patru ani să devină chiar grăsun. Walt-cel-tânăr stătea încruntat, concentrat pe o problemă pe care nu voia s-o pună pe hârtie decât odată cu soluția. Robert, neobișnuit de frumos pentru sexul lui, se străduia mai abilitat decât toți ceilalți să reziste, să sară mai sus, să alerge mai repede, să lovească mai tare. Și D-4, copia lui fidelă, el însuși... Își întoarse privirea, gândindu-se la viitorul băieților: unchi, tați, bunici, toți de o vârstă. Începea să-l doară din nou capul.

— Țștia nu-s oameni, nu? îl întreabă el cu amărăciune pe Walt. Vin, pleacă, și noi nu știm nimic despre ei. Oare ce gândesc? De ce nu se despart niciodată?

— Amintește-ți clișeul acela vechi despre conflictul dintre generații. Cred că despre asta-i vorba.

Walt arăta mult îmbătrânit. Era obosit și rareori mai încerca să ascundă ceva. Își ridică privirea spre David și spuse liniștit:

— Poate că le e teamă de noi.

— David încuviință. Așa își imagina și el.

— Știi, când Hilda a strâns-o de gât pe fetița care-i semăna, n-am înțeles-o. Atunci nu, dar acum cred că da.

— Și eu, spuse Walt și scoase carnetelul de unde-l ascunsese, la intrarea lui David. Te cam înfioară să te plimbi printr-o mulțime care te reprezintă numai pe tine, la vârste diferite. Mai ales că au tendința să se adune cu cei asemenea lor.

Începu apoi să scrie ceva și David se văzu nevoit să-l părăsească.

„Înfiorător“, gândi el și renunță să mai meargă în laborator, cum își pusese în minte la-nceput. Embrionii aceia nenorociți puteau să se descurce și fără el. De fapt, n-acea chef să dea nas în nas cu D-1 sau D-2, care erau sigur în laborator. Seria D-4 era cea care urma să confirme sau nu experimentul. Dacă Patru nu reușea, ce șanse mai avea Cinci ? Concluzia ? O greșeală. „Vai, domnule, am greșit. Ne pare rău“.

Urcă panta din spatele spitalului, deasupra peșterii, și se așează pe o piatră netedă și răcoroasă. În depărtare, băieții curățau o parcelă. Lucrau bine împreună, fără prea multă vorbă, dar cu o veselie ce părea uneori să izbucnească spontan. De lângă râu apăru un șir de fete, ducând coșuri încărcate cu fructe de pădure. „Coacăze și praf de pușcă“, gândi el deodată, amintindu-și de vechile sărbători de 4 iulie, cu pete de mure, și artificii, și sulful pentru purici. Și de păsări : sturzi, lăstuni, ciocârlii și cintezoii.

Se iviră trei Celia, legănându-se ușor sub greutatea coșurilor — trei stadii succesive de Celia. N-ar fi trebuit să facă asta, își reproșă cu asprime. Nu erau Celia, nici una nu-i purta numele. Erau Mary, Ann și ailaltă Nu-și putea aminti deloc numele celei de-a treia, dar oricum nu avea nici o importanță. Fiecare din ele era Celia. Cea din mijloc îl împinsese din pod chiar ieri, cu cea din dreapta se rostogolise în lupta aceea sălbatică prin noroi.

Odată, acum trei ani, visase că Celia-3 venise la el, timidă, și-i ceruse să facă dragoste cu ea. Și o făcuse, în vis. Apoi săptămâni de-a rândul, iar și iar. De fiecare dată se trezea plângând după Celia lui. Nu reușise să se mai abțină, o căutase pe C-3 și o invitasese stângaci la el în cameră. Ea se trăsese brusc înapoi, fără să vrea, cu teama întipărită atât de clar pe față, încât n-o mai putea nega.

— Iartă-mă, David. M-ai luat prin surprindere...

Trăiau la grămadă, de fapt li se cerea chiar să fie liberi și dispuși la sex. Nimeni nu putea spune dinainte care dintre ei era fertil sau câți băieți și câte fete vor mai apărea. Walt îi putea testa pe băieți, dar pentru fete ar fi

avut nevoie de iepuri. De unde să-1 ia însă ? Așa că testul cel mai bun rămânea chiar sarcina.

Copiii trăiau împreună și grămada devenise lege. Dar numai pentru ei. Cu toții îi evitau pe cei în vârstă. Lui David îi ardeau privirile în timp ce fata vorbea, tot trăgându-se din calea lui. S-a întors și-a plecat brusc, iar el n-a mai vorbit cu ea ani de zile. Se părea uneori că o surprinde privindu-l pe ascuns, dar de fiecare dată se îndepărta grăbit, după ce-i dădea de înțeles că o văzuse.

C-1 fusese ca și copilul lui. O urmărise cum creștea, cum învăța să mănânce, să meargă, să vorbească. Copilul lor, al lui și al Cei. Cu C-2 se întâmplase la fel. O geamănă, mai mică, dar identică. Însă C-3 fusese altfel. Nu, mai degrabă felul în care o privea era altul. Când se uita la ea — o vedea pe Celia și asta îl făcea să sufere.

Pe colină să lăsă răcoare și David își dădu deodată seama că soarele apusese de mult, iar jos se aprinseseră deja felinarele. Scena era nostimă, ca o imprimată sentimentală cu tema „Viața la țară“ : ferma cu ferestre luminate, hambarul scufundat în întuneric, spitalul din apropiere și clădirea personalului, cu lumini gabene și vesele. Începu să coboare panta, înțepenit de frig. Scăpase cina, dar nu-i era foame.

— David ! strigă unul dintre tineri.

Era un Cinci. Nu știa din cine fusese clonat băiatul, pentru că nu-și cunoscuse toate rudele în tinerețe. Se opri și băiatul alergă spre el, îl depăși și-i strigă din fugă :

— Te caută doctorul Walt.

Îl găsi pe savant în camera lui de la spital. Pe birou și pe masă, zăceau împrăștiate fișele medicale ale grupului Patru.

— Am terminat, spuse Walt. Bineînțeles, ție îți rămâne să faci verificarea.

David parcurse repede rândurile de la urmă, H-4 și D-4.

— Le-ai spus băieților ?

— Da, și-au înțeles, răspunse Walt, frecându-se la ochi. N-au secrete între ei. S-au lămurit ce-i aia perioadă

de ovulație și de ce-au fetele nevoie de calendar. Dacă vreuna dintre ele poate rămâne însărcinată, o vor face. De acum încolo, vor avea ei grijă de toate.

Vocea îi sună aproape amar când își ridică privirea către David.

— Ce vrei să spui ? întrebă acesta.

— W-1 a făcut o copie după registre, pentru dosarele lui. A preluat programul în continuare.

David făcu semn c-a înțeles. Vârstinicii erau din nou dați la o parte. Se apropia vremea când nu vor mai avea deloc nevoie de ei, când nu vor mai fi decât niște guri în plus de hrănit. Se așază și rămaseră mult timp alături, fără să scoată o vorbă.

A doua zi, la școală, nimic nu părea să se fi schimbat. „Nu s-a încropit nici o relație“, gândi el, cinic. Se lăsau împerecheați precum animalele. Dacă exista vreo rivalitate între doi masculi fertili, atunci era bine ținută. Le plasă un test-fulger și se apucă să măsoare camera cu pasul, în vreme ce ei se chinuiau să răspundă. Știa că toți vor trece testul, ba chiar cu rezultate excelente. Era normal, de vreme ce, la zece ani, ei învățau ceea ce el nu reușise să prindă nici la douăzeci. Nu li se ierta nimic, nu aveau parte de distracții. Munceau la școală, pe câmp, la bucătărie; în laboratoare. Lucrau cu schimbul, fără oprire. Era prima societate lipsită cu adevărat de clase sociale. Se smulse din gânduri când realiză că terminaseră deja testul. Aveau timp o oră, dar ei terminau după patruzeci de minute; poate că celor din grupul Cinci le lua mai mult, dar erau cu doi ani mai mici decât cei din grupul Patru.

După ore, cei doi D mai mari se îndreptară către laborator și David îi urmă. Purtau între ei o discuție aprinsă, dar după ce el se apropie, tăcură. David mai lucră, în liniște, vreun sfert de oră, după care părăsi laboratorul. Se opri dincolo de ușă și așteptă; murmurul discuției se reluă. Plecă, furios, de-a lungul coridorului.

Când ajunsese în biroul lui Walt, izbucni.

— La naiba, ăștia pun ceva la cale ! O simt !

Walt îl privi gânditor și David se simți deodată neajutorat în fața lui. Nu putea demonstra nimic, nu avea nici o dovadă, doar simțăminte, instinctul pe care nu-l putea potoli.

— Bine ! spuse David, aproape disperat. Uită-te cum reacționează când primesc rezultatele la teste. De ce n-au nici un pic de gelozie între ei, băieții ăștia ? De ce nu se aruncă la cei doi armăsari rămași pe liber ?

Walt clătină din cap.

— Nici nu știu ce tot fac în laboratorul ăla ! continuă David. Iar Vlașic a ajuns îngrijitor la vite. Țștia preiau comanda ! spuse el furios, plimbându-se de colo-colo, prin cameră.

— Știăm de la început că va veni și ziua asta, îi reaminti Walt, cu blândete.

— Dar sunt doar șaptesprezece din grupul Cinci și optsprezece din Patru. Dintre toți, poate doar șase-șapte sunt fertili, și ăștia cu speranță mică de viață și cu pericol mare să degenereze. Ce, ei chiar nu știu asta ?

— Liniștește-te. David. Ei știu foarte bine cum stau lucrurile, pentru că trăiesc pe pielea lor toate câte le spui. Crede-mă că știu.

Walt se ridică și-și sprijini brațele de umerii lui.

— Am reușit, David. Am transformat visul nostru în realitate. Chiar dacă acum sunt doar trei fete capabile să procreeze, de la ele putem avea până la treizeci de copii. Iar în generația următoare vor fi și mai mulți fertili. Noi *am reușit*. Lasă-i pe ei să ducă totul mai departe.

Pe la sfârșitul verii, două fete din grupul Patru rămăseră însărcinate. Când au sărbătorit evenimentul, în vale era parcă din nou 4 iulie.

*
*   *

Când merele începură să se pârguiască, Walt se îmbolnăvi și nu-și mai părăsi camera. Încă două fete așteptau să devină mame ; una din ele era din grupul Cinci. David petrecea ore întregi cu Walt, zi de zi, fără să-și mai dorească munca din laborator, simțindu-se un străin

până și în școala pe care, încetul cu încetul, puneau stăpânire cei din grupul Unu.

— S-ar putea să fii nevoit să asisti la nașterea acestor copii, spuse Walt zâmbind malițios. Poate c-ar fi bine să începi un curs de moșit. Poți să începi cu Walt-3.

— Ne descurcăm noi, rosti David. Nu-ți face griji. Vei și tu pe-acolo — când va veni vremea.

— S-ar putea... S-ar putea...

Închise ochii pentru o vreme, apoi spuse, fără să-i deschidă :

— Aveai dreptate, David. Pun ceva la cale.

David se aplecă spre el și, fără să-și dea seama, coborî glasul.

— Ce știi despre asta ?

Walt îl privi și clătină ușor din cap.

— Nu mai mult decât știai și tu, când ai venit să-mi spui despre asta prima oară, la începutul verii. David, descoperă ce fac ei în laborator ! Și află ce gândesc despre fetele însărcinate. Lucrurile astea două să le afli, și încă repede !

Întorcându-și privirea de la David, adăugă :

— Harry mi-a spus că au descoperit un alt sistem de suspensie în lichid și că de-acum se pot lipsi de placentele artificiale. Au de gând să-l aplice cât de curând.

Walt oftă, apoi continuă :

— Harry e terminat, David. Ori e senil, ori nebun, și nici măcar W-1 nu-l poate ajuta.

— Walt, cred că e vremea să-mi spui ce-i cu tine, spuse David, cu o ezitare în glas, în timp ce se ridica.

— Ieși dracului de aici, strigă Walt, însă vocea lui nu mai avea atâta putere cât să-l alunge pe David din cameră.

Preț de-o clipă, bătrânul se simți slab și neajutorat ; închise ochii și vocea i se transformă într-un mârâit.

— Ieși afară ! Sunt obosit. Am nevoie de odihnă...

David se plimbă îndelung pe malul râului. Nu mai trecuse prin laborator de săptămâni întregi, poate chiar de luni de zile. Nimeni nu mai avea nevoie de el acolo devenise o piedică. Se așeză pe un buștean și încercă să-și închipuie cam ce-ar putea gândi Ei despre fetele însărcinate. Probabil că le adorau. Purtătoarele vieții, atât

de puține, printre atât de mulți. Se temea oare Walt de un fel de matriarhat ? Posibil. S-au mai gândit ei odată, cu ani în urmă, la această problemă, dar au lăsat-o deoparte, nerezolvată, pentru că nu puteau avea controlul asupra ei. Ar fi putut răsări de-aici o nouă religie, dar chiar dacă bătrânii ar fi știut de asta, ce-ar fi putut face ? Ce-ar fi trebuit să facă ? Arunca rămurele în apa lină, fără încrețituri, parte a nopții reci și liniștite, și-și spusese că, orice s-ar fi întâmplat, nu-i mai păsa.

Se ridică obosit și porni din nou, cuprins deodată de frig. Iernile deveneau tot mai reci, începeau mai devreme, țineau mai mult, cu mai multă zăpadă decât își amintea din copilărie. După ce lumea se opri să-și mai verse megatonele zilnice de mizerie, vremea se făcuse din nou ca înainte, cu mult timp în urmă, cu veri și ierni mai umede, cu mai multe stele decât văzuse el vreodată, parcă din ce în ce mai multe în fiecare noapte. În timpul zilei, cerul era albastru nesfârșit și negru de catifea când se înnopta, cu stele strălucitoare cum nu mai văzuse nimeni, în ultima vreme.

Aripa spitalului unde lucrau W-1 și W-2 era luminată și David se îndreptă într-acolo ; pe măsură ce se apropia, grăbi pasul. Erau prea multe lumini și dincolo de ferestre se vedeau oameni fugind în toate părțile — prea mulți oameni, prea mulți bătrâni.

— Pe hol se întâlni cu Margaret, care plângea fără să ia seama la lacrimile curgându-i pe obraji. Încă nu avea cincizeci de ani, dar arăta mai în vârstă, ca un bătrân, gândi el îndurerat. De când începuseră să-și spună astfel ? Oare pentru că trebuiau să se deosebească într-un fel și pentru că nimeni nu avea curajul să-i numească pe ceilalți pe numele lor adevărat ? Clone ! își spusese cu hotărâre. Clone ! Nu chiar oameni. Clone.

— Ce s-a întâmplat, Margaret ?

Ea se prinse de brațul lui, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt, iar el privi peste ea la Warren, care era palid și tremura.

— Ce s-a întâmplat ?

— Un accident la moară. Jeremy și Eddie au murit. Doi tineri sunt răniți, nu știu cât de grav. Sunt înăun-

tru, spuse el, arătând spre sala de operații. L-au părăsit pe Clarence, au plecat pur și simplu și l-au lăsat acolo. L-am scos noi, dar nu știu dacă mai are vreo șansă. L-au lăsat acolo și i-au scos pe-ai lor !

David alergă spre sala de urgențe. Sarah se ocupa de Clarence și câțiva bătrâni se țineau deoparte.

Oftă ușurat. Sarah lucrase ani de zile cu Walt și era cel mai bun ajutor, după medic. Își aruncă haina și se grăbi către ea.

— Ce pot face ?

— Am probleme cu spatele lui, spuse ea, încordată.

Era foarte palidă, însă nu-i tremurau mâinile. Clarence avea o rană adâncă într-o parte, pe care ea o tamponă, aplicând deasupra un bandaj gros.

— Aici trebuie cusut, dar mi-e teamă că o să avem probleme cu coloana.

— Ruptă ?

— Cred că da. Și leziuni interne, pe lângă asta.

— Unde naiba sunt W-1 și W-2 ?

— La cei doi răniți ai lor, spuse ea, punând o mână peste bandaj. Ține puțin mâna aici.

Își puse stetoscopul pe pieptul lui Clarence, se uită la ochii lui, apoi se ridică și spuse :

— Nu pot să fac mai multe pentru el.

— Coase-i rana. Mă duc să-l găsesc pe W-1.

David străbătu holul cu pași mari, fără să-i vadă pe nici unul dintre bătrânii care se dădeau la o parte din calea lui. La ușa sălii de operații, îl opriră trei tineri.

— Avem un om care probabil e pe moarte, se răsti el la un H-3. Unde-î W-2 ?

— Cine ? întrebă H-3, cu inocență în glas.

David nu-și putea aminti numele pe loc. Îl privi pe tânăr în ochi și simți cum i se strâng pumnii.

— Știi al naibii de bine despre cine vorbesc. Avem nevoie de un medic, iar voi aveți înăuntru doi. Vreau ca unul să vină cu mine.

Simți o mișcare în spatele lui, se întoarse și văzu încă patru persoane apropiindu-se, două fete și doi băieți. „Se pot înlocui unul pe altul“, gândi el. „Nu contează cine ce face“.

— Spune-i că am nevoie de el, roști el aspru.

Recunosc printr-o noie veniți un C-1-2 și se răsti și mai tare :

— E vorba de Clarence. Sarah crede că are coloana ruptă.

Pê fața lui C-1-2 nu apăru nici o expresie. Se apropiaseră foarte tare și-l încercuiseră.

— Imediat cum termină aici, o să le spun, David, se auzi din spate vocea lui H-3.

Și David știu că nu mai putea face nimic. Absolut nimic.

C A P I T O L U L   V I I I

Le privi chipurile tinere și fără riduri. Erau atât de familiare, fiecare dintre ele amintiri vii, de parcă s-ar fi plimbat prin propriul trecut ; își vedea verii întineriți, dar parcă le lipsea ceva. Familiari și străini în același timp, cunoscuți și care nu puteau fi cunoscuți vreodată. Ușa batantă se deschise și apăru W-1, purtând încă mânușile chirurgicale și cu masca atârându-i la gât.

— Vin acum, spuse și grupul i se deschise în față.

Îl concedie dintr-o privire pe David și nu-l mai lua în seamă.

David îl urmă în camera de urgențe și privi cum degetele lui îndemânatic palpau trupul lui Clarence, îi testau reflexele, sondau sigure de-a lungul coloanei.

— Am să-l operez, spuse el și din cuvinte îi răzbătu aceeași siguranță.

Îi puse pe S-1 și W-2 să-l transporte pe Clarence și plecă.

La sosirea lui W-1, Sarah se îndepărtase din calea lui. Acum se apropia din nou, scoțându-i mânușile. Warren se uită la cei doi tineri care-l înveleau pe Clarence, și care apoi îl legară bine de targă și plecară cu el de-a lungul coridorului. Nimeni nu scotea o vorbă și Sarah se apucă să curețe cu migală instrumentele și aparatele din sala de urgențe. Își termină treaba și se uită nesigură împrejur, după altceva de făcut.

— Nu vrei s-o duci pe Margaret în camera ei și s-o așezi în păt ? întrebă David și ea îl privi cu recunoștință, încuviințând din cap.

Când plecă, David se întoarse către Warren.

— Cineva trebuie să aibă grijă de trupurile celor morți, să le spele și să le pregătească pentru înmormântare.

— Sigur, David, spuse Warren cu greutate în glas. Am să-i iau pe Avery și pe Sam. Avem noi grijă. Mă duc acum să-i aduc și să ne-apucăm de treabă... Eu... David, ce-am făcut ? Vocea lui, prea grea, prea sumbră, deveni aproape stridentă. Aștia ce naiba sunt ?

— Ce vrei să spui ?

— Când s-a întâmplat accidentul eram la moară și luam masa cu Avery. Tocmai terminasem, când o parte a podelei s-a prăbușit, știi — partea aceea veche, pe care trebuia s-o refacem anul trecut sau acum doi ani. A cedat, nu știu cum, și deodată au apărut puștii, ca din pământ. Nimeni nu avusese timp să-i anunțe, să strige la ei să vină. Au apărut pur și simplu, i-au scos pe cei doi ai lor și au luat-o la fugă spre spital, de parcă le ardea fundul. Îți spun, ca din pământ au apărut, David.

David ridică din umeri și Warren îl privi cu ochi înspăimântați, clătină din cap și ieși din sala de urgențe, aruncând mai întâi o scurtă privire de-a lungul holului, de parc-ar fi vrut să știe dacă putea pleca.

Câțiva bătrâni mai stăteau încă în sala de așteptare. Lucy și Vernon ședeau lângă fereastră, privind în noaptea neagră. De când îi murise soția, Clarence și Lucy trăiau împreună, nu ca soți, doar ca tovarăși, pentru că în copilărie fuseseră ca frate și soră și acum fiecare din ei avea nevoie de un sprijin. Lucy avea grijă de el, îi era câteodată soră, alteori mamă sau fiică, îi cusea lucrurile, îi aducea de una, de alta ; acum, dacă el murea, ce să facă ? David se apropie de ea și-o luă de mână. Lucy era foarte slabă ; părul negru nu începuse încă să-i încărunțească și ochii albaștri, care odată, de mult, sclipeau veseli, erau acum înfundați în orbite.

— Du-te la tine, Lucy. Eu am să aștept aici și dacă apare ceva, îți promit că vin să te-anunț.

Ea continua să-l privească fix. David se întoarse neajutorat către Vernon. Fratele lui murise în accident, dar nu-i putea spune nimic, nu-l putea ajuta.

— Las-o în pace, șopti Vernon. Trebuie să aștepte.

David se așează, ținând în continuare mâna înghețată a lui Lucy. După câteva clipe, ea se desprinsese din mâna lui și-și încăleștă degetele, până i se albiră. Nici unul dintre tineri nu se apropie de sala de așteptare. David se întrebă unde așteptau ei vești despre starea răniților lor. Sau poate că nici nu aveau de ce să aștepte, știau pur și simplu. Furios, încercă să-și îndepărteze gândul, dar nu reuși. După mult timp, intră W-1 și spuse, fără să se adreseze cuiva anume :

— Se odihnește. Va dormi până mâine după-amiază. Puteți merge să vă odihniți acum.

— Lasă-mă să stau cu el. În caz că are nevoie de ceva sau dacă apare vreo schimbare, rosti Lucy, ridicându-se în picioare.

— Oricum nu rămâne singur, spuse W-1.

Se întoarse către ușă, se opri și aruncă o privire peste umăr, către Vernon.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, adăugă și plecă.

Lucy rămase locului nesigură, până când Vernon o luă de braț.

— Te duc eu acasă, spuse și ea încuviință tăcută.

David îi privi plecând împreună, apoi stinse lumina din sala de așteptare și porni încet, fără țintă, fără să se îndrepte spre camera lui, dar nici în altă parte anume. Se trezi în fața biroului lui W-1 și bătu ușor în ușă. W-1 deschise imediat, de parcă s-ar fi așteptat la vizita lui. „Pare obosit“, gândi David. „Bineînțeles, trebuie să fie obosit, doar a avut trei operații astăzi“. Arăta ca un Walt tânăr și epuizat, prea prins cu treburi ca să doarmă, prea obosit ca să-și îndepărteze tensiunea.

— Pot intra ? întrebă, cu ezitare în glas.

W-1 încuviință și se dădu la o parte, iar David intră. Nu mai fusese niciodată în biroul acela.

— Clarence nu va rezista, spuse W-1 brusc, înainte chiar să plece de lângă ușă.

Vocea din spatele lui David semăna atât de mult cu a lui Walt, încât îl înfiora, poate de frică ori, mai degrabă, de surpriză.

— Am făcut tot ce s-a putut, continuă W-1, dând roată biroului și așezându-se.

Doctorul stătea liniștit, fără gesturile nervoase ale lui Walt, fără să bată cu degetele în masă, gest care făcea parte din discursurile lui Walt la fel de mult ca, și vorbele. Fără să se tragă de urechi și fără să-și frece nasul. Un Walt căruia îi lipsea ceva, un Walt mort. Cu oboseala întipărită pe chip, W-1 aștepta, răbdător și nemișcat, ca un adult în fața unui copil care nu îndrăznește să înceapă o discuție.

— Cum au aflat ai voștri de accident ? întrebă David. Nimeni nu știa.

W-1 ridică din umeri. O întrebare care trage de timp, părea el să acuze.

— Pur și simplu am știut.

— Și-acum, ce faceți în laborator ? continuă David, cu o undă de încordare în glas.

Se simțea că un amărât care pălăvrăgește fără rost.

— Ne perfecționăm metodele, răspunse W-1. Lucruri obișnuite.

„Mai faceți voi și altceva“, gândi David, dar nu forță nota.

— Echipamentele vor fi în stare excelentă mulți ani de-acum înainte, spuse el, iar metodele, deși nu cele mai bune care se pot imagina, sunt destul de eficiente. De ce vreți să schimbați totul acum, de vreme ce experimentele au dovedit practic că funcționează ?

Pentru o clipă, văzu o licărire de surpriză trecând peste fața lui W-1, dar imediat chipul îi deveni din nou o mască inertă.

— Mai ții minte când una dintre femeile voastre a ucis pe unul de-ai noștri, David ? Hilda a omorât-o pe cea care-i semăna. Cu toții am împărtășit acea moarte și ne-am dat seama atunci că fiecare din voi este singur, izolat. Noi nu suntem așa, cred că știi deja asta, dar mai trebuie s-o și accepți, spuse W-1, ridicându-se de pe scaun.

David se ridică și el, simțindu-și picioarele ciudat de slabe.

— Ce vrei să spui ?

— Reproducerea sexuală nu este singurul răspuns. Doar pentru că organismele superioare au evoluat către asta, nu înseamnă că e cea mai bună soluție. De fiecare dată când o specie a dispărut, a existat o alta care i-a luat locul.

— Clonarea este unul dintre cele mai proaste lucruri care se poate întâmpla unor organisme superioare, spuse David încetitor. Înlătură diversitatea, știi doar.

Slăbiciunea din picioare părea să urce. Măinile începură să-i tremure și se prinse de marginea biroului.

— Această diversitate poate fi benefică sau nu, replică W-1. Voi plătiți un preț mare pentru individualitate.

— Mai rămân declinul și moartea. Asta ați rezolvat-o ?

Voia să termine o dată discuția, să iasă din biroul acela anost și să nu mai vadă chipul pe care nu putea citi nimic — un chip cu ochi pătrunzători, părând să-i cunoască trăirile.

— Încă nu, spuse W-1. Dar avem destui membri fertili ca să ne menținem pe calea cea veche, pân-o găsim pe cealaltă. Acum, scuză-mă, trebuie să merg să-mi vizitez pacienții.

Înconjură biroul, se îndreptă către ușă, o deschise și rămase pe loc, așteptând ca David să iasă.

— Înainte să plec, insistă David, nu vrei să-mi spui ce se întâmplă cu Walt ?

— Chiar nu știi ? răspunse W-1, mirat, clătînând din cap. Tot timpul uit, voi nu vă destăinuți chiar toate lucrurile, nu ? Are cancer. Nu poate fi operat, pentru că deja s-a extins prea mult. E pe moarte, David, credeam că știi.

David rătăci orbește, preț de mai bine de-o oră și se trezi până la urmă în camera lui, epuizat, fără chef de somn. Rămase la fereastră până în zori, apoi se îndreptă spre camera lui Walt și-l așteptă să se trezească, să-i spună ce aflase de la W-1.

— Îi folosesc pe cei fertili ca să-și refacă rezerva de clone, anunță el. Oamenii vor ajunge printre ei niște paria. Vor distruge tot ce-am creat noi cu atâta greutate.

— Să nu-i lași s-o facă, David. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i lași!

Walt avea o culoare nesănătoasă și era prea slab ca să se ridice în capul oaselor.

— Vlasic și-a pierdut mințile, așa că n-o să ne fie de nici un folos. Trebuie să-i oprești singur, într-un fel sau altul, spuse el cu amărăciune. Ei vor s-o ia pe călea cea mai ușoară, vor să renunțe acum, tocmai când știm că metoda funcționează.

David nu era singur dacă făcuse bine sau rău că-i spusese totul lui Walt. „Ajunge cu secretele“, gândi. „De-a-cum, gata cu ascunzișurile“.

— O să-i opresc, zise el. Nu știu nici cum și nici când, însă curând.

În cameră intră un Patru, aducând micul dejun pentru Walt, iar David se întoarce în camera lui. Dormi câteva ore, apoi făcu un duș și merse la intrarea în peșteră, unde îl opri un Doi.

— Îmi pare rău, David, spuse el. Jonathan a hotărât că ai nevoie de odihnă, că nu ești bun de muncă deocamdată.

David plecă fără să spună nimic. Jonathan. W-1. Dacă se hotărâseră să-l îndepărteze din laborator, puteau s-o facă. Avea un plan, dar peștera era imposibil de cucerit. Se gândi la cei bătrâni; mai erau patruzeci și patru, dintre care doi — bolnavi și pe moarte. Încă unul își pierduse mințile. Deci patruzeci și unu, din care douăzeci și nouă de femei. Practic doar o duzină de bărbați capabili. Și nouăzeci și patru de clone.

Zile de-a rândul îl căută pe Vlasic, dar nimeni nu-l văzuse de săptămâni întregi. Vernon credea că stă pe unde, prin laborator, pentru că toate mesele se duceau acolo. David renunță la idee și-l căută pe D-1, iar când îl găsi în cantină, își oferî serviciile pentru laborator.

— M-am plictisit să nu fac nimic, spuse el. Sunt obișnuit să lucrez cel puțin douăsprezece ore pe zi.

— Ar trebui să te odihnești, pentru că acum sunt alții care să ducă povara asta mai departe, răspunse D-1, politicos. Nu te îngrijora din pricina muncii, David, merge foarte bine.

Făcu un pas să plece, dar David îl prinse de braț.

— De ce nu mă lăsați ? Nu vreți să cunoașteți valoarea unei păreri obiective ?

D-1 se eliberă din strânsoare, zâmbi ușor și spuse :

— Tu vrei să distrugi totul, David. Bineînțeles, în numele umanității. Dar nu te putem lăsa s-o faci.

David lăsă mâna să-i cadă și se uită după tânărul reflex al lui însuși, îndreptându-se spre autoservire și începând să-și pună farfuria pe tavă.

— Lucrez la un plan, îl minți el mai târziu pe Walt și continuă s-o facă, săptămâni de-a rândul.

Pe zi ce trecea, Walt era din ce în ce mai slăbit și începuse să aibă dureri mari.

Tatăl lui David stătea cu Walt aproape tot timpul. Era încărunțit și bătrân, dar se ținea încă bine. Îi vorbea despre vremurile pe când era băiețandru, despre sezonul de vânătăre care venea, despre criza de care se temea c-o să-i scadă profiturile, despre nevasta ce-i murise de cincisprezece ani. Era plin de voieșie, iar Walt părea că se bucură de compania lui.

În martie, W-1 trimise după David și-l așteptă în biroul lui.

— Voiam să vorbesc cu tine despre Walt, spuse el. Nu trebuie să-l lăsăm să sufere degeaba. Nu a făcut nimic rău, ca să merițe asta.

— Încearcă și el să reziste până ce vor naște fetele, replică David. Vrea să știe.

— Dar asta nu mai contează acum, răspunse W-1 răbdător. Și între timp, Walt suferă.

David îl privi cu ură, știind că nu putea face nimic. W-1 continuă să-l privească, preț de câteva clipe, apoi spuse :

— O să luăm o hotărâre.

În dimineața următoare, îl găsiră pe Walt fără suflare. Murise în somn.

CAPITOLUL IX

Venise vremea când totul înverzea; sălciile își arătașeră primele petale verzui pe ramurile grațioase. Tufișurile înfloreau, sclipiri galbene și stacojii pe fondul cerului cenușiu. Răul era umflat, din cauza puhoaielor din nord și a ploilor de martie, dar nu era periculos, nici amenințător în anul acela. Zilele aveau parfumul pe care-l pierduseră în septembrie. Aerul era blând și mirosea a lemn ud și a pământ gras. David stătea pe colina dinspre fermă și număra semnele de primăvară. Pe câmp pășteau viței, care arătau la fel ca-n fiecare primăvară, cu picioare subțiri, stângaci și prostuți. Lucrările nu începuseră pe nici un teren, însă grădina înverzise. Erau acolo salată palidă, napi verzi-albăstrui, sulite de ceapă și varză de un verde întunecat. Aripa nouă a spitalului, încă nevopsită, părând neterminată prin comparație cu clădirile din cărămidă, era deja folosită și văzu chiar, la ferestre, câțiva tineri. Erau cei mai buni elevi și aveau profesorii cei mai buni, — pe ei înșiși. Învățau uimitor de bine unul de la celălalt, mai bine decât reușiseră ei, bătrânii, pe vremuri.

Ieșiră de la ore în grupuri aidoma : patru de un fel, trei de alt fel, încă doi diferiți de primii. Căută cu privirea și găsi trei Celia. Nu le mai putea deosebi, acum erau toate mature și identice. Le privi fără dorință, nu-l mișca nici ura și nici dragostea. Le urmări până intrară în hambar, apoi ridică privirea dincolo de fermă, către dealurile de pe partea cealaltă a văii. Culmile erau încetoșate și cu margini netede, line și prietenoase. „Curând“, gândi. „Curând. Înainte să înflorească sângerul“.

În noaptea când s-a născut primul copil, au făcut altă petrecere. Bătrânii au vorbit între ei, au râs de glumele lor, au băut vin. Clonele i-au lăsat în pace și au petrecut în celălalt capăt al încăperii. Când Vernon a început să cânte la chitară și s-a pornit dansul, David s-a strecurat afară. A rătăcit împrejurul spitalului câteva minute, fără țel, apoi, când a fost sigur că nimeni nu-l urmărește, s-a îndreptat cu pas grăbit către moară, unde

se afla generatorul. „Şase ore“, gândea el, „şase ore fără curent şi se va distruge totul în laborator.“

Se apropie de moară cu grijă, sperând ca zgomotul şuvoiului să acopere orice sunet. Clădirea era mare, avea trei etaje şi ferestrele primului nivel se deschideau la trei metri de sol. Parterul era plin cu instalaţii; geamurile cele mai apropiate dădeau spre birouri. În spate, dealul se ridica abrupt şi David putea să ajungă la ferestre urcând povârnişul şi sprijinindu-se cu o mână de clădire, lăsând-o pe cealaltă liberă ca să verifice încuietorile. Găsi repede una care se deschise uşor şi, într-o clipă, se afla înăuntrul unui birou cufundat în întuneric. Închise fereastra, păşind încet, cu mâinile întinse, ca să ocolească piedicile, traversă camera şi deschise uşor uşa. Moara nu era niciodată lăsată fără pază, însă David spera ca paznicii din seara aceea să se afle jos, la maşini. Umbre groteşti făceau holul să pară straniu, cu locuri îngropate în beznă şi luminişuri în care-ar fi fost văzut imediat dacă cineva s-ar fi uitat chiar atunci. Deodată, David îngheţă. Voci.

Îşi scoase pantofii şi deschise uşa mai larg. Vocile se auzeau mai tare, venind de dedesubt. Alergă fără nici un zgomot către camera de control, alunecând pe lângă pereţi. Mai avea puţin până la uşă, când lumina se aprinse în toată clădirea. Auzi ţipete şi tropăituri pe scări. Făcu un salt către uşă, o deschise şi o trânti după el. Pentru că n-o putea încuia, încercă să împingă un birou cu care s-o blocheze. După ce-l deplasă câţiva centimetri, renunţă şi ridică de picioare un taburet de metal, pe care îl azvârli cu toată puterea către panoul principal de comandă. În aceeaşi clipă, simţi o durere zdrobitoare în umeri, se împiedică şi se prăbuşi fără cunoştinţă.

*

* *

Deschise ochii, cu greutate. Pentru moment, nu văzu decât o strălucire, apoi începu să distingă silueta unei fete care citea, concentrată asupra cărţii. Dorothy? Era verişoara lui, Dorothy. Încercă să se salte în coate; ea ridică privirea şi-i zâmbi.

— Dorothy ? Ce faci aici ?

Nu reuși să coboare din pat. În capătul celălalt al camerei se deschise o ușă și intră Walt, și el foarte tânăr, fără riduri, cu părul castaniu și ciufulit.

Începu să-l doară capul și-și pipăi bandajele care-i ajungeau până aproape de ochi. Încet, încet, începu să-și amintească și închise ochii, dorindu-și ca mintea să i se înțețoseze din nou, pentru ca tinerii din fața lui să redevină Dorothy și Walt cei adevărați.

— Cum te simți ? Întrebă W-l, prinzându-i încheietura mâinii, cu degetele lui reci. O să te faci bine. Ai leșinat doar puțin, însă mi-e teamă că ești învinetțit rău de tot. N-o să-ți fie prea moale, câțeva vreme.

Fără să deschidă ochii, David întrebă :

— Am făcut multe stricăciuni ?

— Foarte puține, răspunse W-l.

Două zile mai târziu, se trezi invitat la o întrunire la cantină. Purta acum doar un bandaj ușor în jurul capului, însă umărul îl durea în continuare. Drumul până la cantină îl făcu pășind încet, escortat de două clone. D-l se ridică și-i oferă lui David scaunul din fața lui. El acceptă fără o vorbă și se așază, așteptând să înceapă, iar D-l rămase în picioare, lângă el.

— Mai ții minte discuția noastră de la școală, despre instinct, David ? începu D-l. Ajunsesem atunci la concluzia că probabil nu există instincte, ci doar răspunsuri condiționate de anumiți stimuli. Ei bine, ne-am răzgândit. Recunoaștem acum că există încă instinctul de supraviețuire a speciei, foarte puternic — ca o linie de ghidaj, dacă vrei.

Îl privi pe David și întrebă în continuare :

— Ce să facem noi cu tine ?

— Hai, nu fi tâmpit, răspunse David, șuierător. Nu suntem specii diferite.

D-l nu replică. Nici unul dintre ei nu se mișcă, îl priveau doar cu calm, inteligent, fără pasiune. David se ridică și împinse scaunul înapoi.

— Atunci, lasă-mă să lucrez. Îmi dau cuvântul de onoare că n-o să mai încerc să distrug nimic, de-acum înainte.

— Am discutat asta, spuse D-1 scuturând din cap. Dar am căzut de acord că instinctul de supraviețuire a speciei va trece peste cuvântul tău de onoare. Același lucru ni s-ar întâmpla și nouă.

David simți cum i se crispează mâinile și-și întinse degetele, forțându-le să se relaxeze.

— Atunci va trebui să mă uicideți !

— Am discutat și posibilitatea asta, răspunse D-1 cu gravitate. Nu vrem s-o facem, îți datorăm prea mult. În timp, vom ridica statui pentru tine, pentru Walt, pentru Vlasic. Am înregistrat cu foarte mare atenție toate eforturile voastre. Recunoștința și afecțiunea pentru tine nu ne permit să te ucidem.

David privi prin cameră, la chipurile atât de familiare. Dorothy. Walt. Vernon. Margaret. Celia. Toți îi întâmpinară privirea fără să clipească, doar câte unul îi zâmbea ușor.

— Spune-mi atunci ce să fac ? cedă el, într-un sfârșit.

— Va trebui să pleci, răspunse D-1. Vei fi însoțit timp de trei zile, în josul râului. Ți-am pregătit un căruț cu hrană, semințe și câteva unelte. Valea este fertilă și semințele or să se prindă bine. E un moment potrivit ca să începi o grădină.

W-2 era și el printre cei care urmau să-l însoțească. Făcură drumul fără să vorbească ; băieții trăgeau căruțul pe rând, însă David nu se oferă să-i ajute. La sfârșitul celei de-a treia zile, s-au oprit ; se aflau pe partea opusă a râului, față de ferma Summer. Înainte să se alăture celorlalți doi, care plecaseră înainte, W-2 spuse :

— Am vrut să fiu eu cel de la care să afli asta, David. Una dintre fetele pe care tu le numești Celia așteaptă un copil de la unul dintre băieții David. Am vrut să știi.

Apoi se răsuci și plecă după ceilalți, pierzându-se printre copaci.

David dormi acolo unde se opri, iar dimineată își continuă drumul spre sud, lăsând căruțul în urmă și luând doar provizii pentru câteva zile. Se opri o singură dată, să privească arțarii care creșteau la adăpostul piniilor și să atingă frunzele verzi, moi la pipăit. În a șasea zi, ajunsese la ferma Winston, având în minte amintirea

vie a clipelor când o așteptase acolo pe Celia. Prietenul lui, stejarul alb, era neschimbat, poate doar ceva mai mare, nu putea să spună precis. Cerul nu se vedea printre ramurile acoperite cu frunze verzi, tinere, pline de viață. În noaptea aceea, își făcu un culcuș și dormi sub copac, iar în dimineața următoare își luă, solemn, rămas-bun de la el și porni să urce dealul, către fermă. Casa mai era acolo, însă hambarul și celelalte dimprejur dispăru-seră, luate de potopul de demult.

Întră în codru și văzu o găză dând leneș din aripioare. Își aminti atunci de bunicul lui, pe vremea când îi spunea că până și insectele de aici sunt primitive, mai leneșe decât verii lor mai evoluți, mai puțin obișnuite cu dogoarea sau seceta.

Sub copaci era ceață și răcoare. Insecta se așezase pe o frunză și, în lumina soarelui, părea de aur. Preț de o clipă, David crezu că aude un tril, ciripitul unui sturz care trecuse prea repede ca să-l vadă, și clătină din cap. Nu fusese nimic, doar o dorință.

În pădurea bătrână, boltită, copacii așteptau, păstrându-și genele intacte, gata să coboare panta când le va veni vremea. David se întinse pe pământ, sub copacii uriași și adormi, iar în visul lui de ceață și răcoare pășeau dinozauri și o pasăre cânta.

PARTEA A DOUA

SHENANDOAH

CAPITOLUL X

O ceață ușoară de iulie plutea peste vale, estompând detaliile; căldura făcea să tremure aerul de deasupra câmpurilor. Era o zi blândă, cu o briză caldută și plăcută. Porumbul luxuriant se înălța mai sus de un stat de om, grâul galben-marونی unduia după fiecare pală de vânt; întregul câmp mișca la fel, ca și cum ar fi fost un singur organism, încordându-se și relaxându-se. Dincolo de porumb, pământul se rupea și se rostogolea la vale, să întâlnească râul care părea neted și nemișcat. Apa era cristalină, însă de la etajul doi al spitalului, printr-un truc al luminii filtrate prin ceață, părea ruginie și dură, metalică.

Molly privea râul și încerca să-și imagineze cum urma să fie călătoria ei printre dealuri. Își lăsa privirea să-i alunece către docuri și către barca de acolo, însă copacii le ascundeau din locul de unde privea ea. Fața și gâtul îi erau umede de transpirație și își ridică, de pe ceafă, părul care i se lipise de piele.

— Ai emoții? întrebă Miriam, strecurându-și brațul pe după mijlocul lui Molly.

Ea își sprijini capul de obrazul lui Miriam, preț de o clipă, apoi se îndreptă iarăși.

— S-ar putea.

— Eu am, spuse Miriam.

— Și eu, intră în vorbă Martha și se apropie, la rândul său, de fereastră, îmbrățișând-o pe Molly. Aș fi vrut să nu fim tocmai noi cele alese.

— Dar n-o să dureze mult, zise Molly, clătinând din cap.

Se desprinsese de trupul fierbinte al Marthei și se îndepărtă de la fereastră. Apartamentul, compus din trei camere alăturate ale spitalului, dintre care se înălțaseră pereții despărțitori, era lung și îngust, cu șase ferestre, și prin nici una nu pătrundea briza de după-amiază târzie. Lângă perete se înșirau șase paturi de campanie, înguste, albe, austere.

— Lasă-mă acum să-ți fac părul; strigă Melissa din capătul cel mai îndepărtat al camerei.

De o jumătate de oră, își tot pieptăna și-și împletea părul. Era îmbrăcată cu o tunică albă, scurtă, cu o eșarfă roșie pătrecută pe deasupra, iar în picioare avea sandale împletite din paie de porumb. Îi stătea foarte bine așa, cu părul înfoliat prin care unduia o panglică roșie, contrastând plăcut cu cosițele negre ca tăciunele. Surorile Miriam erau inventive, erau artiste, și impuneau stilul; asta era cea mai nouă creație a Melisei, urmând să fie copiată de toate celelalte surori, înainte de sfârșitul săptămânii.

Martha râse încântată, se așeză și degetele îndemânate ale Melisei începură să-i șerpuiască prin păr. O oră mai târziu, părăsiri camera, două câte două, mișcându-se ca un singur organism, semănând între ele ca spițele de grâu.

Alte grupuri se adunau și ele în auditorium. Surorile Louisa se legăneau și zâmbeau: un grup de frați Ralph trecu în grabă, cu părul împletit în codițe, după moda indiană; surorile Nora se dădură la o parte, lăsând grupul Miriam să treacă. Păreau foarte respectuoase și în privirile lor se putea ghici chiar venerație. Molly le zâmbi și la fel făcură și surorile sale, cu aceeași semeție.

Când intrară pe aleea principală, care ducea către treptele din auditorium, de după gardul de trandafiri se ițiră chipurile unor reproducători. Surorile întoarseră privirile spre ei și fețele dispărură; atunci se răsuciră în loc, toate ca una, uitându-i cât ai clipi. Molly recunoscu-

cuse printre ei pe frații Barry și încercă să-și dea seama care era Ben, fără să reușească. Șase micuțe Clara priviră către ele, se opriră brusc și rămaseră cu gura căscată, până ce surorile Miriam urcară treptele și intrară în auditorium.

Sala era amenajată ca pentru petrecere, scaunele erau înlocuite cu mese lungi, acoperite cu delicatese servite doar la sărbătorile anuale: Ziua Primului Născut, Ziua Fondării, Ziua Potopului... Molly rămase surprinsă, privind prin ușile deschise la capătul celălalt al sălii: cărarea până la râu fusese decorată cu lumânări de seu și arcuri din crengi de pin. O altă ceremonie urma să aibă loc la docuri, după petrecere. Muzica umplea amfiteatrul, surori și frați dansau la capătul îndepărtat al încăperii și printre ei alergau copii, jucându-se după reguli care păreau întâmplătoare. Molly își văzu surorile mai mici și zâmbi la hârjoneala lor. Dacă-ar fi fost cu zece ani mai tânără, acolo ar fi putut fi ea sau Miri, Melissa, Meg ori Martha. Iar Miriam ar fi stat deoparte, frângându-și mâinile sau bătând furioasă din picioare, când surorile ei mai mici nu se purtau cum trebuie. Ea ducea atunci toată răspunderea, pentru că era cu doi ani mai mare decât ele.

Cele mai multe femei purtau tunici albe cu eșarfe țipătoare, numai surorile Susan purtau rochiile care măturau podeaua; se roteau, acum luându-se de mână, acum despărțindu-se, ca o floare care se deschide și se închide. Bărbații purtau tunici mai lungi și cu croiala mai severă decât a femeilor, iar de chimirele împletite atârnavu pungi de piele, ornate cu simbolul familiei de frați de care aparțineau — colo un cap de cerb, dincolo un șarpe încolăcit sau o pasăre în zbor, un pin înalt...

Frații Jeremy executară un dans complicat, mai atrăgător decât dansul florii, dar cerând concentrare și rezistență sporite. Transpirau din greu, când Molly se apropie de marginea cercului de privitori ca să uite și ea. Erau șase frați, și chiar dacă Jeremy era cu doi ani mai mare decât ceilalți, nu-i puteai deosebi unul de altul. Molly nu putea spune, în amestecul de trupuri, care era Jed, unul dintre cei ce urmau să-i fie tovarăși de drum în expediția pe râul metalic.

Muzica se schimbă din nou și Molly și surorile ei porniră să danseze. Amurgul se transformă în noapte și se aprinse lumina electrică. Becurile erau acoperite cu globuri albastre, galbene, roșii și verzi. Muzica se întetă și din ce în ce mai mulți dansatori se roteau pe ring, în timp ce alte grupuri de frați și surori se înghesuiau la mesele festive. Frății Kirby începură să plângă la unison și cineva îi luă să-i ducă la culcare. Micuțele surori Miriam stăteau acum liniștite lângă un perete, ca niște șoricești, mâncând prăjituri direct cu mâna. Toate luaseră din prăjitura cu înghețată roz, care li se lipea de degete, de obraji, de bărbie. Erau transpirate și mânjite pe față și pe mâini, acolo unde se șterseseră. Una era desculță.

— Uită-te la ele, strigă Miri.

— Or să mănânce tot, spuse Miriam și, pentru o clipă, Molly simți o undă de îngrijorare, fără să știe de ce.

Apoi se grăbiră în grup la masă și, după ce se ciondăriră despre ce să aleagă, sfârșiră toate cu farfurii umplute cu aceleași delicatese: chebab de miel și ruladă de carne, cartofi dulci, glazurați cu miere, păstăi verzi, lucind în sosul cu oțet, biscuiți aburind.

Molly aruncă din nou o privire către surorile mai mici, care se sprijineau, obosite, de perete. „Nu mai sunt prăjituri cu înghețată roz“, gândi ea, trist. Una dintre surori îi zâmbi rușinată și ea-i întoarse zâmbetul, apoi se duse la ceilalți să-și găsească un loc, să petreacă și să aștepte ceremonia.

Roger, cel mai bătrân dintre toți și — de aceea — maestru de ceremonii, se ridică, ținând în mână un pahar.

— Un toast pentru frații și surorile noastre care se vor aventura în zori să caute — nu pământuri de cucerit, nici aventuri pentru a-și dovedi curajul, nici comori de aur și argint, ci altceva, mult mai prețios — informații. Informații de care avem cu toții nevoie, care ne vor aduce înflorirea! Măine ne vor părăsi ca frați și surori, iar peste o lună se vor întoarce ca învățători! Jed! Ben! Harvey! Thomas! Lewis! Molly! Veniți în față și lăsați-ne să ciocnim cu voi pentru cel mai neprețuit dar pe care ni-l veți face — nouă, familiei voastre!

Molly își simți obraji dogorind de plăcere, în timp ce-și făcea loc prin mulțimea care se ridicase în picioare și aplauda frenetic. Se alătură celorlalți, pe scenă, așteptând să se termine ovațiile și aplauzele, și își văzu surorile stând sus, pe scaune și bătând din palme, sălbatic, cu fețele înroșite. „Or să plângă“, își spuse ea. Nu mai puteau ține în frâu atâta emoție.

— Acum, zise Roger, pentru fiecare din voi avem câte un cadou...

Darul pentru Molly era un sac impermeabil în care să-și țină schițele, creioanele și tușurile. Era primul lucru care-i aparținea numai ei, pe care nu-l împărțea cu surorile — ceva numai al său. Își simți lacrimile curgându-i pe obraz și nu mai auzi restul ceremoniei, nici nu mai văzu cadourile celorlalți. I-au condus apoi la docuri și acolo au avut ultima surpriză — un steag care flutura pe catargul bărcuței ce urma să-i ducă la Washington. Flamura era de culoarea cerului de vară, un albastru adânc, atât de curat, încât pe timp de zi s-ar fi confundat perfect cu cerul. În mijloc, un fulger diagonal lucea argintiu. Bolta care acoperea partea din față a bărcii era și ea albastră și argintie.

Acolo s-a mai ținut un toast (vinul o pișca pe Molly de limbă și o făcea să se simtă ușoară), apoi un altul, după care Roger râse și spuse :

— Petrecerea va continua, însă curajoșii noștri exploratori se vor retrage.

Jed clătină din cap, în semn că nu era de acord, iar Roger râse din nou.

— Nu ai de ales, frate al meu. Ultimul toast a fost drogat, iar peste o oră veți fi adormiți cu toții, pentru că ar fi bine să vă începeți călătoria odihniți și limpezi la cap. Așa că propun ca surorile și frații să-și ia idolii acasă și să-i așeze binișor în pat.

Cu multe râsete, frații și surorile îi adunară pe călători. Molly protestă slab, când surorile ei o conduseră, mai mult forțat, în cameră.

— Îți fac eu bagajele, spuse Miriam, cercetând sacul pe care Molly îl primise cadou. Ce frumos este ! Uite, e gravat peste tot...

Au dezbrăcat-o și au pieptănat-o, Miri a mângâiat-o pe spate, iar Melissa a sărutat-o de multe ori pe gât, în vreme ce-i desfăcea panglica din păr.

Molly simțea o moleșeală plăcută învăluind-o și nu mai putea decât să zâmbească și să ofteze, în vreme ce surorile o pregăteau de culcare. Apoi, două dintre ele au desfăcut salteaua pentru podea și au așteptat până când celelalte au condus-o, răsând de mersul ei nesigur, de felul în care aproape căzuse în genunchi și de încercările ei de a-și ține ochii deschiși. După ce-au întins-o pe saltea, au mângâiat-o și au dezmiardat-o până ce nu le-a mai simțit, apoi au dus-o în pat și-au învelit-o cu o pătură subțire de vară, în timp ce Miri se aplecă și-i sărută pleoapele cu tandrețe.

CAPITOLUL XI

După o oră de la plecare, viața în barcă devenise rutină. Strigătele se pierduseră în depărtare; rămăseseră doar râul și pădurile tăcute, câmpurile și plescăitul regulat al vâslelor.

După săptămâni întregi de antrenament, toți șase erau căliți și lucrau bine în echipă. Lewis, care făcuse planul bărcii, stătea în față, pândind să nu apară vreun pericol. Trei dintre frați și Molly vâsleau în primul schimb, iar Ben stătea în față, înapoia lui Lewis.

Partea de dinainte era acoperită cu o prelată, iar în spate erau patru cușete închise. Se folosiseră fiecare palmă de loc, mai ales pentru provizii, haine, medicamente și pungi impermeabile în care să fie adăpostite documentele, hârtiile și lucrurile de valoare.

Molly vâslea și privea linia țărmului. Părăsiseră partea de vale pe care-o cunoșteau, cu câmpurile ei cultivate, iar acum decorul se schimba. Valea se îngusta, se lărgea, se îngusta iarăși, cu stânci abrupte ridicându-se în stânga și cu povârnișuri împădurite, pe dreapta. În dimineața calmă, copacii erau nemișcați, nici un sunet nu tulbura aerul — doar plescăitul vâslelor.

Surorile ei urmau să facă de serviciu la bucătărie săptămâna asta, gândea Molly, privind la vâsla care se adâncea în apa limpede. Râd împreună, merg împreună. Poate că deja îi duc dorul... Trase de vâslă cu putere, o ridică, apoi o privi cum se cufundă din nou.

— Stâncă ! La ora zece, douăzeci de metri !

Schimbară ușor cursul, ca să dea un ocol larg.

— La ora nouă, douăzeci de metri !

Thomas, în fața lui Molly, avea umerii largi și părul de culoarea paiului, fluturând în adierea slabă. Molly se gândi că ar fi făcut un desen frumos, un studiu de musculatură, privind la trupul cu mișcări fluide, pe care transpirația îl făcea lucios. Thomas se răsuci și-i spuse ceva lui Harvey, de partea cealaltă a bărcii, și amândoi izbucniră în râs.

Acum soarele era sus și căldura lui îi izbea în față, o dată cu briza pe care-o stârneau în mișcarea lor pe apă, lină, continuă și înceată. Molly simțea sudoarea adunându-i-se în picături, pe buza de sus. Curând, trebuiau să se oprească și să pună prelată deasupra. Asta urma să opună rezistență vântului, dar așa aveau, mai mult de câștigat. Plănuiseră călătoria pentru cât mai multă siguranță și confort, chiar dacă astfel pierdeau din viteză.

Nu erau primii care coborâseră pe râu, până la întâlnirea cu apele din Shenandoah. Știau că urmează stânci, apoi o alunecare, ușoară și lungă, pe râul larg și necunoscut. Iar în acea după-amiază, Molly va renunța la locul ei de la rame și-și va începe adevărata misiune, un jurnal în imagini al călătoriei și modificarea hărților, acolo unde era necesar.

Au încercat să folosească pânza, dar vântul din vale era capricios și s-au hotărât să aștepte până mai târziu, poate până ajungeau în curentul Potomac, și să mai încerce acolo. S-au oprit, au așezat prelată și s-au întors la vâsle. Acum Molly stătea singură, cu planșa de desen și hărțile râului lângă ea. Își simțea mâinile înțepenite și era mulțumită că se odihnea. Într-un târziu, începu să schițeze.

Au ajuns la primele repezișuri spre sfârșitul după-amiezii și au navigat prin ele cu greutate. Au intrat în

Shenandoah și s-au îndreptat către nord. Erau cu toții epuizați, nici măcar Jed nu mai putea să râdă — nu mai găsea motiv de glumă.

Au dormit în barcă, plutind ușor pe apă. Molly se gândi la surorile ei, care stăteau acum în paturile lor strâmte și albe, cu salteaua rulată și pusă deoparte. Luptă cu lacrimile stărnite de singurătate. Un vânt de înălțime scutură vârfurile copacilor și i se păru că aude șoaapte. Intinse o mână și atinse unul dintre frați, nu conta care din ei. Oftă și auzi o șoaaptă cu numele ei. Era vocea lui Jed, care veni să se strecoare în cușeta ei strâmtă. Adormiră îmbrățișați.

În a doua noapte, se împărțiră în perechi și se mângâieră unul pe altul, până îi cuprinse somnul.

În următoarea zi, o cascadă îi forță să se oprească.

— Nu e trecută deloc pe hartă, spuse Molly, stând pe mal, împreună cu Lewis.

Râul fusese la început larg și ușor de străbătut, iar valea — acoperită de tufișuri și copăcei, în locul unde odată crescuse porumb și grâu. Apoi stâncile s-au apropiat, iar apa s-a îngustat și s-a adâncit, devenind mai rapidă; din loc în loc, câte-o stâncă prăbușită, netrecută pe hartă, sufoca râul ce se revărsa în vale. De unde se aflau ei, se putea auzi tunetul cascadei din față.

— Ar trebui să fim pe-aproape de întâlnirea brațelor de nord și de sud ale lui Shenandoah, spuse Molly, întorcându-se să privească stâncile. Probabil încă vreo două mile într-acolo, arată ea spre colina pietroasă care-i umbrea.

Lewis încuviință cu o mișcare din cap.

— Trebuie să ne întoarcem până vom găsi un loc unde să tragem barca pe mal și să traversăm pe uscat.

Molly aruncă o privire pe hartă.

— Uite, pe-aici. Drumul se apropie de râu, apoi trece peste două dealuri, cale de vreo trei mile, și se întoarce din nou către apă. Pe-aici cred că putem ocoli cascada. Între noi și brațul nordic, pe partea asta, nu sunt decât stânci. Nici un drum, nici o cărare, nimic.

Lewis decise că e vremea să ia prânzul și, după ce mâncară și se odihniră, întoarseră barca și porniră împotriva curentului, ținându-se aproape de mal, pândind locul pe unde se apropia drumul. Curentul era rapid și, pentru prima dată, își dădură seama cât de greu urma să le fie drumul de întoarcere, luptând contra curentului tot drumul până acasă.

Molly zări ruptura dintre dealuri care dezvăluia drumul. Se apropiară și găsiră un loc unde barca putea fi ridicată din apă și pregătită pentru drumul pe uscat. Adu-seseră cu ei roți, și osii, și topoare cu care să taie copaci și să construiască o căruță. Patru dintre frați începură să desfacă bagajele.

Undeva, printre ultimele pachete, găsiră și pantalonii lungi și groși, cizmele și cămășile cu mâneci lungi, care să-i apere mai mult de zgârieturi decât de frig. Le găsiseră atât de greu, pentru că nu se așteptaseră să le folosească, atunci când se pregătiseră de plecare. Molly și Lewis se schimbă iute de haine și porniră să caute calea cea mai bună printre tufele dese ca peria.

Molly se gândi deodată că, în noaptea aceea, vor trebui să doarmă în pădure și un fior de teamă o străbătu. Poate că, în aceeași clipă, surorile ei se opriseră din lucru, nefiind parcă în apele lor, schimbaseră priviri scurte și se apucaseră din nou de treabă, fără chef, atinse într-un fel de aceeași spaimă. Dacă ar fi fost prin apropiere, ar fi venit la ea, fără să-și poată explica de ce, însă irezistibil atrase.

Făcură multe ocoluri până să găsească o cale pe care să apuce cu barca. Când reveniră la râu, ceilalți pregătiseră deja căruța și legaseră bine barca de ea. La un foc mic, se încălzea apa pentru ceai. Cu toții erau îmbrăcați cu pantaloni lungi și cizme.

— Nu ne putem opri acum, spuse Lewis nerăbdător, aruncând o privire către foc. Mai avem cam patru ore până se întunecă, ar trebui să ajungem totuși la drum și să rămânem acolo peste noapte.

— O să plecăm de îndată ce Molly bea un ceai și mănâncă niște brânză. E obosită și trebuie să se odihnească,

spuse Ben liniștit și, pentru că el era medicul grupului, Lewis cedă cu o ridicare din umeri.

Molly îi privi cum se înhămau. Ținea în mână o cană cu ceai și o bucată de brânză de culoarea fildesului vechi; la picioarele ei, focul ardea mocnit. Făcu un pas înapoi, pentru că, așa cum era îmbrăcată, cu cămașa și pantalonii lungi, se încălzea prea tare. Barca începu să miște, patru dintre frați trăgeau împreună, iar Thomas împingea din spate. Una din roți caleă peste o piatră și barca se opri, balansă ușor și trecu. Thomas privi în urmă, cu reproș.

Molly puse ceaiul și brânza pe mal, își scoase cizmele și-și vârî picioarele în apa caldută. Fiecare dintre ei avea un rol în această călătorie, știa asta și nu se simțea deloc inutilă. Surorile Miriam erau singurele care-și puteau aminti și reproduce exact tot ceea ce văzuseră. Din copilărie fuseseră antrenate să-și dezvolte acest dar. Păcat însă că erau atât de fragile... Ea fuscse aleasă doar pentru acest meșteșug al ei, nu pentru forță, ca frații de-aici. Era însă la fel de necesară ca și ceilalți, nimeni nu punea asta la îndoială.

Avea impresia acum că apa era mai rece și începu să-și scoată hainele. Sări în râu și înotă, lăsând apa să-i treacă prin păr, să o spele, să o mângâie. Când se satură, focul abia mai licărca. Îl stinse cu o cană de apă, se îmbracă și o luă pe urma lăsată de frați și de barca grea.

Decodată, fără știre, se simți privită. Se opri, ascultă, încercă să zărească ceva prin desiş, dar din păcate nu răzbătea până la ea decât foșnetul ușor al frunzelor. Se răsucii. Nimic. Își trase răsuflarea și porni din nou. „Nu mi-e frică“, își spuse cu hotărâre, grăbind pasul. „Nu e nimic de care să mă sperii. Nici un animal, nimic. Doar insectele de mușuroi au supraviețuit — furnici, termite...“. Încercă să se gândească la furnicile care rămăseseră să se ocupe, doar ele, de polenizare, și se surprinse privind în sus, iar și iar, la copacii unduitori.

Căldura era apăsătoare și Molly avea impresia că arborii se apropiau continuu, fără ca totuși să fie mai aproape. Era singură, pentru prima oară în viața ei. Cu adevărat singură, departe de oricine. Singurătatea o făcea să se grăbească prin arboretul strivit, tăiat cu toporul, dat la o parte

din cale. Se gândi că de aceea înnebuneau oamenii, cu secole în urmă : de singurătate, pentru că nu erau niciodată mângâiați de frații și surorile cu care erau ca unul, cu aceleași gânduri, cu aceleași planuri, dorințe, bucurii.

Gâfâia de-atâta fugă și se forță să se oprească și să-și tragă răsuflarea, câteva minute. Se sprijini de un copac și așteptă să i se liniștească bătăile inimii, apoi începu din nou să meargă vioi, fără să fugă. Dar frica nu se spulberă decât atunci când îi văzu înainte pe frați.

În noaptea aceea, făcură tabăra în mijlocul drumului din pădure. Copacii se închideau peste ei, acoperind cerul, iar focul lor părea fragil și palid, în întunericul imens care-i impresura. Molly zăcea înțepenită, ascultând ceva, orice, un sunet care să-i spună că nu sunt singurii din lume, că ea nu este singură pe lume. Dar nu auzea nimic.

În după-amiaza următoare, Molly făcu o schiță a fraților. Stătea singură, bucurându-se de soare și de apa care devenise mai calmă și mai adâncă. Se gândi la frați, cât de diferiți erau unul de altul, iar degetele ei începură să-i deseneze așa cum n-o mai făcuse niciodată, cum nu-i mai văzuse niciodată.

Îi plăcea felul în care arăta Thomas. Mușchii lui erau lungi și netezi, pomeții înalți și proeminenți, împărțind clar fața în două. Îi desenă figura numai din linii drepte, sugerând planurile obrazilor, nasul îngust și ascuțit, bărbia. Părea tânăr, mai tânăr decât surorile Miriam, deși ele aveau nouăsprezece ani, iar el — douăzeci și unu.

Închise ochii și și-l imagină pe Lewis. Masiv și foarte înalt, peste doi metri. Desenă o formă stâncoasă, un cap lung și o figură care părea fluidă, rotundă, cărnosă, fără altă structură osificată în afara nasului larg. Nasul n-o mulțumi. Închise ochii și după o clipă îl șterse și făcu altul, puțin descentrat și inconvoiat. Știa că exagerase, dar în felul acesta îi prinsese adevărata expresie.

Harvey era înalt, slab și cu picioare lungi. Molly zâmbi la figura de pe planșă. Îi făcuse mâini mari și ochi rotunzi, ca inelele. „Este atât de stângaci, dă peste toate lucrurile și le dărâmă“, gândi ea, amuzată.

Jed era ușor de desenat. Rotund, fiecare linie — o curbă. Mâini fine, delicate, oase mici. Fața bine centrată, poate prea înghesuită.

Cu Ben se dovedea a fi cel mai greu. Era bine proporționat, cu excepția capului prea mare, iar mușchii îi erau la fel de frumoși ca ai lui Thomas. Însă fața nu era decât o mască, fără nimic deosebit în ea. Îi desenă sprâncenele mai groase decât ar fi trebuit și-i făcu privirea sașie, așa cum o avea când asculta ceva cu atenție. Își îngustă privirea, studiind schița. Nu-i plăcea. „Prea aspră, prea dură, prea mult caracter“, gândi ea. „Peste zece ani va semăna mai mult cu desenul ăsta decât acum“.

— Stânci ! La ora doisprezece, treizeci de metri ! strigă Lewis.

Cu un sentiment de vinovăție, Molly trecu la o planșă nouă și începu să deseneze răul și pericolele lui.

C A P I T O L U L   X H

Ben își aducea la zi datele medicale. Lewis termina de scris jurnalul din ziua aceea. Thomas stătea în spatele bărcii și se uita la drumul pe care veniseră. Ben îl urmărea cu atenție de trei zile, pentru că nu-i plăcea schimbarea din atitudine a lui Thomas, pe care acesta nici măcar nu încerca s-o ascundă. Era neliniștit, fiindcă nu știa la ce să se aștepte în continuare de la el, nu putca prevedea cum va evolua această tulburare a lui Thomas.

Își notă în carnet : „Despărțirea de frații și surorile noastre a fost mai grea, pentru noi toți, decât ne așteptam. Sugerez ca în călătoriile viitoare să se trimită, pe cât posibil, perechi“.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Thomas se îmbolnăvea ? Nici măcar acasă, în spital, nu aveau cu ce să îngrijească un bolnav mintal. Boala era o amenințare care plutea asupra comunității, asupra fraților și surorilor care sufereau la fel de mult ca și cel direct afectat. Mai de mult, familia hotărâse ca nimeni periculos pentru comunitate să nu fie lăsat să supraviețuiască. Dacă un frate sau o soră deveneau bolnavi mintal, prezența acestora nu putea fi tolerată.

„Așa e legea“, își spuse Ben, tăios. Și totuși, micul lor grup nu-și putea permite să piardă două brațe puternice, asta era realitatea. Și ce puteau face, atunci când realitatea și legea se băteau cap în cap ?

Ben o privi la repezeală pe Molly și mai adăugă o notă în carnetul său : „Sugerez ca grupurile viitoare să fie formate în părți egale din femei și bărbați“. Ea fusese mai singură decât oricare dintre ei, putea să-și dea seama de asta. O privise cum umple, pagină după pagină, carnetul de schițe și se întrebă dacă nu cumva făcea asta ca să înlocuiască, într-un fel, absența surorilor. Și poate că atunci când Thomas urma să se confrunte, în sfârșit, cu adevărata lui muncă, nu va mai sta pierdut în neștire și va reacționa în clipa când cineva îl va atinge sau îl va striga pe nume.

— Va trebui să redistribuim rațiile de hrană, spuse Lewis. Am socotit numai cinci zile pentru etapa asta și ne-a luat deja opt până acum. Nu vrei să faci tu socoteala, Ben ?

Doctorul încuviință, cu o mișcare a capului.

— Măine, când o să ne oprim, o să fac un inventar. S-ar putea să trebuiască să mai strângem puțin cureaua.

„Asta n-ar fi trebuit să se întâmple“, gândi el și notă în carnetel : „Sugerez rații calorice duble“.

Molly își scăpă mâna de sub obraz și se lăsă moale pe marginea cușetei. Ben avusese de gând să se culce cu ea în noaptea aceea, dar acum nu-i mai păsa. Erau cu toții prea obosiți, chiar și pentru amor. Ben oftă și puse carnetul jos. Ultimul strop de lumină pălea pe cer. Se mai făceau simțite doar valurile mici, spărgându-se de barcă și respirația adâncă de dinapoia ei. O undă de răcoare străbătu aerul nopții. Ben așteptă până ce Thomas adormi, apoi se întinse și el.

Molly visa că barca se răsturnase, că nu mai putea ieși de sub ea și că încerca să ajungă la suprafață, într-un loc unde barca să nu-i stea în cale. Apa era aurie și dădea aceeași nuanță și pielii ei. Știa că dacă rămâne, o clipă doar, nemișcată, se transformă pentru totdeauna într-o statuie de aur zăcând pe fundul apei. Înotă mai tare, disperată să respire, îndurerată, zbatându-se, lăsându-se pradă groazei. Apoi îi veniră în ajutor mâini, mâinile ei, albe

ca neaua, și încercă să le prindă. Zecile de mâini se închideau fără s-o prindă, se deschideau, se închideau iarăși. Le scăpa, iar și iar, și până la urmă țipă „Sunt aici!”, iar apa se grăbi s-o umple. Începu să se scufunde, înghețată, doar mintea continua să i se agite înspăimântată, țipând, în continuare, ceca ce buzele nu mai puteau rosti.

— Liniștește-te, Molly. Gata, e bine.

O voce calmă îi ajunsese la urechi și o deșteptă.

— Gata, Molly, liniștește-te.

— Ben ? șopti Molly în întuneric.

— Da, eu sunt. Visai.

Se cutremură și se trase la o parte ca să-i facă loc. Tremura, aerul nopții se făcuse foarte rece de când intraseră în Potomac. Ben era cald, o învăluisese cu un braț, iar cu mâna cealaltă îi mângăia trupul înghețat.

Făcură dragoste fără zgomot, ca să nu-i trezească pe ceilalți, apoi Molly adormi din nou, strâns ghemuită lângă el.

În zilele următoare, se îndesiră semnele devastării : case arse, apoi altele, cu acoperișul smuls de furtuni. Satele erau năpădite de buruieni și de copaci. Stricăciunile le făceau drumul și mai greu. Vasele scufundate și podurile prăbușite preschimbaseră râul într-un labirint prin care înaintau metru cu metru, și iarăși se văzură în imposibilitatea să folosească pânza.

Lewis și Molly se aflau împreună la proră, atenți la obstacolele scufundate, anunțând din când în când pericolul. Strigau, fie câte unul, fie amândoi, însă de tăcut, nu tăcea niciunul mai mult de un minut sau două.

Deodată, Molly arătă cu degetul și strigă :

— Pești ! Acolo sunt pești !

Se holbară la bancul de pești, lăsând barca să plutască în derivă, până ce Lewis îi atenționează.

— Obstacol ! La ora unsprezece, zece metri !

Traseră la rame puternic și bancul de pești dispăru, însă tristețea li se evaporase. Văseau și-și făceau planuri cum să prindă pești pentru cină, cum să-i usuce pentru drumul de întoarcere. Înceau să-și imagineze emoția din vale, când ceilalți aveau să afle că peștele supraviețuise totuși.

Nici una dintre ruinele de pe râu nu-i pregătise pentru scena dezolantă de la intrarea în Washington. Molly mai văzuse prin cărți fotografii de orașe bombardate — Dresda, Hiroșima — iar distrugerile de aici semănau într-un tot. Străzile erau îngropate sub dărâmături, ici-colo vița-de-vie acoperea mobilele de beton sfărâmat, iar copacii prinseseră rădăcini mult deasupra pământului, înfipte în grămezile de cărămizi și marmură. Plutiră pe râu, până ce trecerea deveni imposibilă, de astă dată din cauza obstacolelor artificiale : automobile ruginite, un pod demolat, un cimitir de autobuze...

— Degeaba, băgui Thomas. Totul a fost zadarnic.

— Poate că nu, spuse Lewis. Trebuie să mai fie unele pivnițe, subsoluri, depozite fortificate.. Poate că nu.

— Zadarnic, repetă Thomas.

— Hai să ne-adunăm gândurile și să încercăm să aflăm unde ne găsim, zise Ben.

Era în amurg și oricum nu mai puteau face nimic până dimineată.

— Eu pun masa, hotărî doctorul. Molly, tu înțelegi ceva din hărțile alea ?

Ea dădu din cap, cu privirea fixă, holbându-se la scena de coșmar din fața lor. Cine făcuse asta ? De ce ? De parcă toată lumea se adunase ca să distrugă locul ce le-adusesese dezamăgirea.

— Molly ! se auzi din nou vocea lui Ben, data asta mai tăioasă. Trebuie să mai existe niște repere, nu ?

Un fior o străbătu și întoarse spatele orașului. Ben se uită la Thomas, apoi își mută privirea către Harvey, care cerceta râul, dinaintea lui.

— Au făcut-o înadins, spuse Harvey. Au înnebunit până la urmă cu toții, obsedați de ideea distrugerii.

— Dacă putem afla unde suntem, rosti Lewis, vom găsi și beciurile. Tot ce vedem, schiță el un semn cuprinzător cu mâna, a fost făcut de niște sălbatici. Este doar un dezastru de suprafață. Beciurile sunt neatînse.

Molly se întoarse încet, examinând orașul ca într-un studiu panoramic.

— Dacă reușim să mai trecem de două poduri, spuse ea, vom ajunge la Capitol Hill. Cred că mai avem două, trei mîle până acolo.

— Bine, rosti calm Ben. Bine. Poate că în centru nu-i chiar atât de rău. Thomas, dă-mi te rog, o mână de ajutor.

Toată noaptea, barca se legănă încoace și-ncolo, după cum, obosiți dar înșapabili să adoarmă, pasagerii se foiră neîncetat, căutând mîngăiere unul la altul.

Înainte de vîenirea zorilor, erau cu toții în picioare. Au mîncat la repezeală și, la prima rază de lumină, erau deja pe drum, printre dărîmături, către centrul orașului. Presupunerea lor că distrugerile din centru erau mai mici decît la periferie se adevveri. Apoi și-au dat seama că aici clădirile erau mai departe una de alta, iar spațiile largi dădeau impresia unei ruine mai puțin pronunțate. Și au mai observat că cineva încercase, cîndva, să înlătore o parte dintre dărîmături.

— Hai să ne despărțim în perechi, aici, spuse Lewis, luând din nou comanda. Ne întîlnim în același loc, la miezul zilei. Molly și Jed, voi o luați pe-acolo. Ben și Thomas, pe dincolo. Harvey și cu mine vom începe din partea aceea.

În timp ce vorbea, arăta cu degetul, iar ceilalți dădeau din cap, în semn că înțeleg. Molly numi ținta fiecăruia : clădirea Senatului, Poșta, Serviciile Generale...

— Am fost niște copii naivi, spuse Thomas, pe cînd se apropia, împreună cu Ben, de clădirea ruınată a Poștei. Am crezut că vom găsi totul în picioare, ușile deschise, că nu ne mai rămîne decît să intrăm, să tragem un zăvor, două și gata, căpătăm tot ce dorim. Iar la întoarcere, vom fi cu toții eroi. O tîmpenie, nu ?

— Deja am găsit o mulțime de lucruri, replică Ben liniștit.

— Am aflat doar că nu asta-i calca, continuă tăios Thomas. N-o să facem nici-o brînză...

Înconjurare clădirea. Intrarea principală era blocată, peretele unei laturi era prăbușit, iar interiorul — ars și topit.

A patra clădire arsese și ea, dar numai o parte fusesse distrusă. În birourile de-aici găsiră dosare.

— Dosare de afaceri ! exclamă Thomas, deodată, răsucindu-se pîntre hîrtii, ca să-l privească entuziasmat pe Ben.

— Ei și ? exclamă Ben, nelămurit, clătînând din cap.

— Am trecut mai devreme printr-o încăpere cu cărți de telefon. Pe unde era asta ?

Ben îl privi cu aceeași nedumerire, iar Thomas izbucni în răs.

— Cărți de telefon ! Acolo sunt trecute adrese de fabrici, depozite, hale !

Găsiră camera în care zăceau pe jos câteva cărți de telefon, aruncate una peste alta, și Thomas se apucă să le studieze cu atenție. Ben culese și el una din grămadă și dădu s-o deschidă.

— Cu grijă ! se răsti Thomas. Hîrtia se sfărâmă ușor. Hai să ieșim de-aici !

— Crezi că asta o să ne-ajute ? întrebă Ben, arătând spre cartea pe care-o ducea Thomas.

— Da, dar avem nevoie să găsim biroul central al Companiei de Telefoane. Poate că Molly ne va ajuta s-o găsim.

În după-amiaza aceea, în ziua următoare, apoi și în cealaltă, de după ele, au continuat să caute informații pe care să le poată folosi. Molly completează pe harta Washington-ului locul clădirilor în care se găseau lucruri utile, notă clădirile periculoase și zonele inundate. Multe subsoluri erau pline cu o apă urât mirositoare. Desenă o parte din scheletele de care se tot împiedicau, la fel de distantă ca și atunci când schița clădiri ori străzi.

În a patra zi, găsiră birourile centrale și Thomas se opri în una din camere, parcurgând numerele orașelor răsăritene, punând cu grijă deoparte paginile care puteau să-i fie de folos. Ben încetă să mai fie îngrijorat din pri-cina lui.

În zilele a cincea și a șasea, o ploaie cenușie și molcomă inundă zonele joase și ridică nivelul apei mai sus de subsolul unor clădiri. Dacă ploaia ar mai fi ținut mult, întregul oraș ar fi fost inundat, după cum părea că se mai întîmplase de multe ori în trecut. Dar aerul se limpezi

și vântul din nord începu să bată. Ei își continuau căutările, tremurând de frig.

Molly desena și-și spunea : „Milioane de oameni, sute de milioane, toți au dispărut“. Desenă monumentul închinat lui Washington, acum ruinat, statuia spartă a lui Lincoln și cuvintele de pe inscripție care mai rămăseseră pe pedestal : „O națiune indi...“ Desenă silueta scheletică a Curții Supreme...

Nu-și făcuseră tabăra în oraș, ci se întorceau să doarmă la bord, în fiecare seară. Strânseseră prea mult material ca să-l poată căra pe tot. În fiecare seară, când părăseau orașul, duceau cu ei încărcături de dosare, cărți, hărți și, după cină, fiecare își vedea de propria marfă, încercând s-o trieze. Făcuseră descrieri pe larg ale clădirilor pe care le cercetaseră, ale conținutului lor și utilității lucrărilor dinăuntru. Următoarea expediție putea să treacă direct la lucru.

Peste tot dădeau de schelete — pe movilele de pietriș, unele îngropate pe jumătate, altele prin clădiri. „Cât de ușor le trecem cu vederea“, medita Ben. „De parcă am spune : o altă specie, domnilor, acum dispărută. Păcat ! Să trecem mai departe...“.

În a noua seară, făcură ultima tryere a lucrurilor pe care urmau să le încerce pe barcă. Găsiră o încăpere neatinșă, într-o clădire doar în parte distrusă și depozitară acolo surplusul, pentru grupul următor.

În ziua a zecea, porniră spre casă, de data aceasta vâsbind împotriva curentului, cu o briză proaspătă suflând dinspre nord-est, umflând singura pânză mare pe care o aveau și pe care nu reușiseră până atunci s-o folosească. Lewis fixă direcția din cârmă și vântul îi mână pe râu, în sus.

„Zboară ! Zboară !“ îndemna Molly barca, în tăcere.

Stătea la proră și anunța melodios piedicile, pe unele dintre ele chiar înainte de a apărea. Colo era un ciot de copac, după câte-și amintea, dincolo, o locomotivă, un banc de nisip... După-amiază, vântul se schimbă și începu să bată dinspre nord, așa încât se văzură nevoiți să coboare pânza, pentru a nu fi aruncați pe mal. Încetul cu încetul, agitația de la plecare făcu loc hotărârii, apoi răbdării, iar

când se opriră să înnopteze, străbătuseră deja mai mult de jumătate din lungimea brațului care-i condusesese până în oraș.

În acea noapte, Molly visă siluete care dansau. Alergă plină de bucurie către ele, cu brațele deschise și fără să atingă pământul cu picioarele. Apoi, aerul se făcu mai dens și începu să vibreze, deformând chipurile care acum arătau altfel, cu totul altfel, cu un ochi prea sus și cu gura strâmbă. Molly se opri, holbându-se la chipul grotesc de care era atrasă încetul cu încetul. Se luptă și încercă să dea înapoi, mișcă picioarele, pe urmă corpul, dar aerul se închidca în jurul ei, sufocând-o. Caricatura proprii ei fețe se strâmba spre ea, ridicându-și brațele ca niște șerpi gata s-o apuce. Molly se trezi brusc și câteva clipe nu știa unde se află. Cineva țipa.

Era Thomas, pe care Ben și Lewis se luptau să-l scoată din cușetă și să-l tragă la proră, în partea acoperită de prelată. Treptat liniștea reveni, însă trecu mult timp până ce Molly reuși din nou să adoarmă.

Din a treia zi, călătoria de întoarcere deveni un coșmar. Vântul sufla acum în rafale, mai mult periculos decât de folos, și nu mai încercară să ridice pânza. Curentul era mai iute, iar apa — măloasă. Probabil că în ținuturile din amonte plouase mai mult decât în oraș. Aerul se păstra rece până la prânz, când soarele se înfierbânta prea tare pentru hainele groase pe care și le puseseră mai devreme. La asfințit se făcea prea frig pentru lucrurile ușoare cu care se schimbau peste zi. Tot timpul era fie prea cald, fie prea rece.

Ben și Lewis stăteau retrași de ceilalți și priveau apusul, de pe o ridicătură a malului.

— Le e foame, asta-i unul din necazuri, spuse Ben și Lewis incuviință din cap. În plus, lui Molly i-a venit ciclul și nu mai lasă pe nimeni să se apropie de ea. Aproape că i-a rupt gâtul lui Harvey, noaptea trecută.

— Nu Harvey mă îngrijorează, rosti Lewis.

— Știu. Nu pot spune dacă Thomas o să reușească sau nu. I-am dat un calmant la cină. Nu știu la ce să mă aștept de la el, de pe-o zi pe alta.

— Nu putem duce cu noi o povară inutilă, zise Lewis, cu asprime în glas. Chiar și cu o raționalizare strictă, mâncarea rămâne o problemă. Și chiar îndopat cu calmante, Thomas tot va avea nevoie să mănânce, iar cineva trebuie să vâslescă în locul lui...

— Îl ducem cu noi acasă, rosti poruncitor Ben. Avem nevoie să-l studiem, chiar dacă pentru asta va trebui să-l ducem legat.

Un timp, tăcură amândoi.

— Totul e din cauza separării, nu ? întrebă Lewis, privind către sud, spre casă. Nimeni nu s-a gândit la așa ceva. Noi nu suntem ca ei ! Trebuie să uităm trecutul, cărțile de istorie, totul. Nimeni nu a prevăzut asta, repetă încetișor. Dacă ajungem înapoi, trebuie să-i facem să înțeleagă ce ni s-a întâmplat, cât am fost departe de cei asemenea nouă.

— O să ajungem înapoi, îl liniști Ben. De-aceea și am nevoie de Thomas. Cine-ar fi putut prevedea asta ? Acum, că ne dăm seama cât de diferiți suntem față de ei, trebuie să cercetăm și mai mult. Mă întreb ce alte lucruri vom mai descoperi despre noi, atunci când o să ne așteptăm cel mai puțin.

— Nu mergi înapoi ? întrebă Lewis, ridicându-se.

— Într-o clipă.

Îl privi pe Lewis, cum coboară taluzul și urcă în barcă, apoi ridică privirea spre cer. „Odată, omul a mers și acolo“, gândi el — minunându-se, dar fără să înțeleagă de ce. Singuri sau în grupuri mici, au călătorit pe tărânnuri străine, peste mări întinse, au urcat munți pe unde nu mai călcase picior de om. Și nu-și putea închipui de ce făcuseră toate astea. Ce impuls îi îndepărtase de familie și-i făcuse să piară singuri sau printre străini ? Toate acele case în ruină pe care le văzuse, cum era și bătrâna casă Sumner, fuseseră construite pentru două, trei persoane, de parcă ar fi vrut să se izoleze intenționat de semenii lor. De ce ?

Familia folosea izolarea drept pedeapsă. Un copil neascultător, lăsat singur preț de zece minute într-o cameruță, ieșea spășit, fără urmă de răzvrătire. L-au pedepsit pe David prin izolare. Medicii știau întreaga poveste a ultimelor luni pe care le trăise David printre ei. Când a devenit o amenințare, l-au izolat definitiv, iar pedeapsa a fost îndeajuns de mare. Totuși, oamenii din trecut căutau singurătatea, iar Ben nu-și putea imagina de ce.

CAPITOLUL XIII

Ploua de două zile, vântul sufla cu o viteză de treizeci de noduri și se făcea din ce în ce mai violent.

— Trebuie să scoatem barca din apă, spuse Lewis.

Acoperiseră întreaga navă cu pânza cauciucată, însă apa se scurgea prin crăpături și, din când în când, câte un val trecea peste bord și se revărsa în barcă. Din ce în ce mai des, ceva greu se freca de barcă sau o lovea.

Molly pompa apa și încerca să-și imagineze râul din spatele lor. Cu câteva ore înainte, trecuseră pe lângă o plajă și de-atunci nu mai găsiseră nici un loc în care să poată acosta în siguranță.

— Într-o oră, spuse Lewis, parcă răspunzându-i la gânduri. În cel mult o oră, putem ajunge înapoi, la plaja aceea.

— Nu ne putem întoarce ! strigă Thomas.

— Dar nici aici nu putem să stăm ! se răsti Harvey. Nu fi tâmpit ! O să ne zdrobim de stânci dae-o ținem tot așa !

— Eu nu-mă întorc !

— Tu ce crezi, Ben ? întrebă Lewis.

Stăteau amândoi îngrămădiți la proră. Molly era în partea din mijloc, pompând fără oprire, încercând să nu ia seama la mușchii îndurerați. Vasul se zgudui sub o nouă lovitură și Ben încuviință tăcut.

— Nu mai putem rămâne aici. Dar nici n-o să fie o distracție să coborâm din nou.

— Hai s-o facem o dată, spuse Lewis și se ridică.

Erau cu toții uzi, înfrigurați și înfricoșați. Se apropiau de apele involburate de la confluența dintre Shenandoah și Potomac, iar vârtejurile care mai că-i împotmoliseră la venire, amenințau acum să spargă bordajul. De Shenandoah nu se puteau apropia, până ce nu se termina potopul.

— Thomas, înlocuiește-o pe Molly la pompă. Și ține minte, nu te gândești la altceva decât la pompă! Să meargă fără oprire!

Molly se ridică, pompând în continuare până ce Thomas se așează în locul ei, gata să continue, fără pauză. Și, când ea porni către vâsla din spata, Lewis îi spuse:

— Ai să iei postul din proră.

Așezară ramele înapoi, în lăcașuri. Ploaia îi îngreuna, iar Thomas pompa în disperare. Apa le băltea la picioare și, când desprinsesă parâma de țârm, barca țâșni iute în puhoi.

— Buștean! Vine repede! La ora opt! strigă Molly.

Răsuciră barca și-o împinseră într-o parte, ținând piept bușteanului care le trecu prin stânga.

— Trunchi! La ora doisprezece! Douăzeci de metri! abia mai avu timp Molly să rostească.

Îmboldiră vasul spre stânga și trecură pe lângă trunchi. Potopul preschimbasesă totul, bușteanul se aflase la mal, când trecuseră pe lângă el. Curentul deveni mai puternic și se forțară să intre mai adânc în el.

— Copac! La ora unu! Douăzeci de metri!

Evitară din nou, iar trunchiul pe care-l depășiseră se rostogoli apropiindu-se iarăși, periculos.

— Buștean! Ora nouă! Trei metri!

Și continuară tot așa, prin ploaia orbitoare, alunecând sălbatic pe lângă țârmul schimbat, alături de bușteanul uriaș care se răsucea. Deodată, Molly văzu locul jos spre care se îndreptau și strigă:

— Pământ! Ora două, douăzeci de metri!

Schimbară scurt direcția, către țârm. Barca se frecă de ceva ascuns în apa măloasă și jumătatca din față se răsuci spre râu. Se legănară periculos și apa năvăli peste bord. Lewis și Ben săriră iute afară, apoi, cufundați până la piept, spintecară apa spre țârm, trăgând barca după-ei.

Când se freacă de pietre și nămol, ceilalți îi urmăre în apă și traseră de barcă până o suiră pe mal, lăsând-o foarte înclinată, însă pe moment în siguranță.

— Trebuie s-o ștergem mai sus, zise Lewis, privind către Molly care se trântise, epuizată, în noroi. Râul se umflă repede.

• Plouă toată noaptea și trebuie să târască barca mai sus, încă o dată. A doua zi, potopul încetă și străluci soarele, iar în noaptea care urmă se abătu înghețul.

Ben reduse din nou rațiile. Furtuna îi costase încă cinci zile, iar râul era acum, la întoarcere, mai rapid, și ei înaintau mai încet ca niciodată.

„Thomas e în forma lui cea mai prăastă“, gândi Ben. Devenise retras, prăbușit într-o depresie din care nu-l mai putea scoate nimeni. Jed se anunța a fi următorul. În timp, fără îndoială, simptomele lui urmau să fie aceleași cu ale lui Thomas. Harvey era nervos, posomorât și bănuitor. Îi bănuia pe Ben și pe Lewis că-i furau din porția de hrană și-i privea cu dușmănie, în timp ce mâncau. Molly avea ochii rădăciți și părea posedată, privirile i se întorceau tot timpul către sud, spre casă, și părea că ascultă mereu câte ceva. Lewis conducea hotărât vasul, dar când se opreau, pătea același lucru: asculta, privea, aștepta. Ben nu putea să-și dea seama de schimbările pe care el însuși le suferise, dar știa că ele existau. Probabil că și el privea deseori în sus, sigur că cineva îi strigase numele încetișor, însă nu găsea pe nimeni prin apropiere care să-i dea vreo atenție. Câteodată, avea sentimentul că e pândit de un pericol ascuns, ceva care plutea peste el și-l făcea să se uite spre cer, să cerceteze copacii. Dar acolo nu se afla nimic, niciodată...

Se întrebă, deodată, când încetaseră să mai facă dragoste. În Washington sau imediat după ce plecaseră? Se hotărâse atunci că nu mai mergea, cel puțin pentru el. Îi venea greu să se prefacă la nesfârșit că ceilalți bărbați îi erau doar frați. Până la urmă, nu mai găsisese nici o satisfacție, nici o plăcere. În schimb, când o făcea cu Molly, parcă era mai bine, dar asta numai la început. Erău doi oameni care se zbăteau să devină o singură ființă, însă nici unul nu știa

ce-și dorea sau pe alte nevoie celălalt. Ori poate foamea a fost cea care-a ucis pofta de sex... Își notă asta în carnet.

Molly îl privea și se simțea despărțită printr-un zid gros, nevăzut, de orice ființă vie de pe pământ. Nimic nu putea străbate acest zid, nimic nu o putea atinge, și-abia dacă se mai gândea la toate acele lucruri care-i stârneau groaza, lucruri care acum erau tot timpul în preajma ei. Zi de zi, se apropiau tot mai mult de casă și, curios, părea că asta se datora mai degrabă unei atracții irezistibile, decât eforturile lor. De parcă nu aveau forța să se opună acestei întoarceri. Atracția era constantă, trăgându-i înapoi, așa cum trăsese ea barca pe nisip, ca s-o salveze de potop. Toate acțiunile lor erau instinctive. Și groaza? Ea nu-i cunoștea izvorul, valurile acelea de spaimă treceau peste ea pe neașteptate și, atunci se simțea slabă și înghețată, mușchii feței i se întăreau iar inima îi bătea, se oprea, apoi gonia din nou.

Descori, când stătea la vâsle multă vreme, se întâmpla altceva, care-o ușura. În acele clipe, îi apăreau viziuni și gânduri ciudate, ce nu puteau fi traduse în cuvinte. Se uita împrejur și lumea pe care-o vedea era neobișnuită, cuvintele erau fără putere că s-o descrie, numai culoarea ar fi putut-o face — culoarea, și linia, și lumina. Teamă se potolea și o pace blândă îi lua locul. Încetul cu încetul, pacea ceda în fața oboselii, a foamei și a fricii, și atunci putea să-și bată joc de viziuni, însă chiar când râdea de asta se ruga ca totul se întâmple din nou.

Câteodată, când stătea în față și era atentă la pericolele din apă, i se părea că rămâne singură cu râul carc-i vorbea cu o infinită înțelepciune. Glasul murmură prea încet ca ea să înțeleagă cuvintele, dar ritmul nu putea fi confundat: era, într-adevăr, un glas.

Într-o zi, plânse pentru că nu putea înțelege ce-i spunea. Mâna lui Ben, pe umărul ei, o deșteptase și ea îl îl privise fără expresie în ochi.

— Ai auzit și tu? întrebasese, vorbind la fel de încet, ca și râul.

— Ce? Vocea lui fusese prea bruscă, prea aspră și ea se trăsese într-o parte. Ce vrei să spui?

— Nimic. Nimic. Sunt doar obosită.

— Molly, n-am auzit nimic ! Și nici tu ! Să ne odihnim puțin, să ne întindem picioarele. Beă un ceai !

— Bine, spusese ea, privind în jur. Apoi se opri din nou. Ce-am auzit noi, Ben, n-a fost râul, nu ?

— Ți-am zis, n-ai auzit nimic ! se răstise el, apoi se întorsese țeapăn la proră, ca să ghideze oamenii de la vase către țarm.

*
* * *

Când au făcut și ultimul cot al râului și au ajuns la câmpurile pe care le cunoșteau, trecuseră deja patruzeci și nouă de zile de când se aflau departe de frații și surorile lor. Thomas și Jed erau amândoi sedați și incoștienți. Ceilalți vâsleau amortiți, infometați, cu ochii împăienjenți, supunându-se unci porunci de a se opri, mai puternice decât cea a trupului. Chiar și după ce s-au apropiat de ei bărcile care i-au tras la docuri, continuau să privească înainte, fără să creadă, parcă visând din nou iluzia care se repetase până atunci, de nenumărate ori.

Au ridicat-o pe Molly în picioare și au condus-o pe mal, unde o așteptau surorile ei. Ea se uită fix la ele și nu văzu decât niște străine. Și asta făcea parte tot din visul ei, din coșmarul care se repeta. Se clătină și mulțumi beznei care se abătu asupra-i...

Molly deschise ochii, mângâiată de lumina blândă a soarelui. Era dimineată, foarte devreme și acru o învăluia proaspăt și răcoros. Peste tot, în jurul ei, vedea flori : ochiul-boului, crizanteme roșii, galbene și albe, dalii cât farfuria, roz și stacojii. Patul era absolut nemișcat, fără pic de balans, și nu auzea plescăitul apei lovindu-se de el. Nici mirosul de sudoare și de haine murdare de pământ. Se simțea curată, și caldă, și uscată.

— Mi s-a părut că te-am auzit, spuse cineva.

Molly privi spre capătul patului. Era Miri, sau Meg, sau... Nu putea spune care din ele.

Miriam se apropie și ea și se așeză pe marginea așternutului.

— Cum te simți ?

— Bine. Mă ridic din pat.

— Nu, sigur n-ai s-o faci. Întâi o să-ți dăm să mănânci, apoi o să-ți facem un masaj și manichiura și orice altceva ne trece prin minte că să te simți mai bine. Iar după aceea, dacă nu adormi iarăși și dacă tot o să vrei să te ridici, atunci da.

Miriam răsese ușor, când Molly încercă să se scoale și se prăbuși la loc.

— Dormi de două zile, spuse Miri, sau Meg, sau oricare-o fi fost. Barry a venit aici de patru ori să vadă cum te mai simți. A spus că trebuie să dormi și să mănânci cât poți de mult.

Își amintea vag că se mai trezise, că băuse supă, că fusese spălată, dar toate astea pluteau în mintea ei ca într-o ceață.

— Cellalți sunt bine ? întrebă ea.

— Sunt bine toți, îi răspunse Miriam cu un ton liniștitor.

— Thomas ?

— E în spital, dar e bine și el.

Au dădăcit-o multe zile. Măinile bășicate i s-au vindecat, spatele a încetat s-o mai doară și a pus la loc o parte din greutatea pe care-o pierduse.

Dar se schimbase, gândi ea, studiindu-se în oglinda mare de la capătul camerei. Bineînțeles, era tot slabă, ca înainte. Privi la fața netedă a lui Miri și-și dădu seama că diferența zăcea undeva, mai adânc. Miri părea goală pe dinăuntru. Când nu mai era animată, când nu mai râdea sau vorbea, nu mai rămânea nimic din ea. Fața îi cerea o mască.

— N-o să te mai lăsăm niciodată singură ! șopti Martha, venind în spatele ei.

Celelalte repetară totul, cu hotărâre în glas.

— M-am gândit la tine în fiecare zi, aproape în fiecare clipă, spuse Miri.

— Și în fiecare seară, după cină, ne gândeam toate la tine. Stăteam aici, pe saltea, în cerc, și ne gândeam la tine, completă Melissa.

— Mai ales că trecuse atâta timp, șopti Miri din nou. Ne era atât de teamă ! Continuam să te strigăm, fără glas, împreună. Te chemam acasă, iar și iar.

— V-am auzit, confirmă Molly.

Vocea îi sună cu asprime. O văzu pe Miriam, clătî-nând din cap către surorile care stăteau acum tăcute.

— V-am auzit cu toții chemarea. Voi ne-ați adus acasă, continuă Molly, făcând eforturi să-și îndulcească glasul.

N-o întrebaseră nimic despre călătorie, despre Washington, despre schițele ei, pe care le despachetaseră și cu siguranță că se uitaseră la ele. Ea încercă de mai multe ori să aducă vorba de râu, de ruine, dar de fiecare dată dădu greș. Nu reușea în nici un fel să le facă să înțeleagă. Acum ar fi trebuit să se apuce de treabă la schițe, folosindu-le drept ghid, și să deseneze în detaliu ceea ce văzuse, cum fusese totul, de la un capăt la altul. Dar ele nu voiau să vorbească despre asta. În schimb, îi povestiră despre vale și ce se mai întâmplase în cele șapte săptămâni cât lipsise Molly. „Nimic“, gânde ea. „Absolut nimic. Totul era exact ca întotdeauna“.

Surorile fuseseră scutite de muncă pentru a avea grijă de Molly. Pălăvrăgeau, bârfeau, îi reparau lucrurile, se plîmbau și citeau împreună, iar când Molly și-a recăpătat forțele, s-au jucat toate pe saltea, în mijlocul camerei. Molly, însă, nu lua parte la hârjoana lor. Către sfârșitul săptămânii, când traseră salteaua afară și o desfăcură, Miriam turnă vin în pahare, închinară pentru Molly și o traseră pe saltea, lângă ele. Era ușor amețită și se uita la Miriam, care-i zâmbea.

„Ce frumoase sunt surorile“, gânde ea, „ce mătăsos e părul lor, ce netedă le e pielea; fiecare trup e neîntinat, fără cusur“.

— Ai fost departe atîta vreme, șopti Miriam.

— O parte din mine a rămas undeva, pe râu, spuse Molly prosteste, cu lacrimi în ochi.

— Adună-te acasă, iubito. Încearcă să te strângi la loc.

Și, încet, adună și celelalte părți ale ei, părțile care priviseră și ascultaseră, care-i aduseseră pacea. Erau părțile care făcuseră zidul acela nevăzut, gânde ea distantă. Construiseră zidul ca s-o apere și ea era pe cale să-l distrugă din nou.

Se văzu parcă gonind în josul râului, zburînd peste apa care era când plină de mîl și de pericole, când lină

și verde-albăstruie și tentantă, când o spumă albă ce se spargea de stânci... Alunecă repede pe râu, încercând să-și găsească celălalt eu, să-l înece și să devină iarăși un tot cu surorile ei. Deasupra, copacii murmurau; dedesubt, apa le răspundea șoptit, iar ea plutea la mijloc, fără să atingă nimic. Știa că atunci când își va găsi celălalt eu va trebui să-l risipească, altfel șoaptele n-ar mai fi părăsit-o niciodată. Apoi se gândi la pacea pe care-o găsisese și la viziunile pe care le trăise.

— Încă nu! șopti ea, oprindu-și fuga pe râu și deșteptându-se din nou în cameră, cu surorile.

„Încă nu“, gândi din nou, liniștită. Deschise ochii și-i zâmbi lui Miriam, care-o privea îngrijorată.

— Acum e mai bine? întrebă Miriam.

— Totul e bine, îi răspunse Molly și i se păru că aude celălalt glas, murmurând ușor.

Întinse mâinile, înconjură trupul lui Miriam și-o trase pe saltea, lovind-o în joacă pe spate, pe șold, pe coapsă.

— Totul e bine, șopti.

Mult mai târziu, când surorile adormiră, se ridică tremurând, se duse la fereastră și privi în vale. Toamna venise mai devreme; în fiecare an, venea tot mai devreme. Dar în încăperea cea mare era cald. Nu tremura nici din cauza vremii și nici a aerului de noapte. Se gândi la joaca de pe saltea și o podidură lacrimile. Surorile, vaea, — erau toate neschimbate, și totuși ceva era altfel. Ceva murise în ea, ceva se trezise la viață și-o înspăimânta, o izola într-un fel în care nici distanța și nici răul n-o făcuseră.

Privi către siluetele slab luminate, întinse în paturi și se întrebă dacă Miriam bănuia ceva. Trupul lui Molly răspunsese bine: a râs și a plâns, la fel cu celelalte, iar dacă o parte a ei, vie și atentă, nu se implicase, aceea trecuse neobservată.

Ar fi putut s-o facă, gândi ea. Ar fi putut distruge cealaltă parte, cu ajutorul lui Miriam și al surorilor. „Ar fi trebuit“, își spuse și tremură din nou. Gândurile îi deveneau haotice, în ea prinsese viață ceva amenințător și care, totuși, îi oferea o pacc pe care nimic altceva nu i-o putea da. „Începuturile nebuniei“, gândi cu ură.

Urma să devină incoerentă, să urle din nimic, să fie violentă cu alții și cu sine. Sau, poate, să moară. Pacea eternă. Dar ceea ce simțise nu era doar lipsa fricii și a durerii, ci pacea de după o mare împlinire.

Era important să lase viziunile să vină la ea, să găsească timp să fie singură, să se umple de ele. Se gândi deznădăjduită la suferințele ei : spuneau că n-or s-o mai lase niciodată singură. Împreună erau un întreg, absența unuia îi lăsa pe ceilalți neaterminați. Ele o vor chema mereu și mereu...

CAPITOLUL XIV

Recolta fusese strânsă ; merele atârnavă roșii și grele de crengi, iar arțarii se ridicau ca niște torțe spre cerul năsfârșit de albastru. Sicomorii și mestecenii ardeau auriu, în timp ce roșul oțetarilor devenise aproape negru. În fiecare dimineață, roua stătea ca o cușmă înghețată pe vârful firelor de iarbă, strălucind până ce căldura soarelui o topea. Pasiunea culorilor de toamnă nu mai fusese niciodată atât de intensă, gândea Molly. Cum se schimbase lumina sub arțari ! Și lucirea palidă care învelea sicomorii !

— Molly ? Vocea lui Miriam o deșteptă de la fereastră și Molly se întoarse către ea, fără chef. Molly, ce faci ?

— Nimic. Mă gândeam la ce treburi am astăzi.

Miriam făcu o pauză, apoi spuse :

— O să mai dureze mult ? Ne e dor de tine.

— Nu cred că mai durează, răspunse Molly și porni către ușă. Miriam se apropie ușor și mișcarea ei o făcu pe Molly să se oprească.

— Încă două-trei săptămâni, zise Molly repede, ferindu-și brațul de atingerea lui Miriam.

Sora încuviință tăcută și momentul în care ar fi putut s-o atingă pe Molly trecu. Se simți dezamăgită, pentru că din nou ratase clipa când ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar acum rămăsese deoparte, fără să o atingă.

Molly ieși din cameră ; Miriam se îndreptă către spital.

— Ești foarte ocupat ? întrebă ea, stând în ușa biroului lui Ben.

— Miriam ?

Remarca venise din reflex, pentru că numai Miriam putea veni singură ; o soră mai mică ar fi fost însoțită de ea.

— Intră. Ai venit pentru Molly, nu ?

— Așa este.

Ben închise ușa și se așeză de partea cealaltă a biroului plin de hârtii, de note printre care se afla și carnetul pe care-l cărase cu sine în călătorie. Miriam își ridică privirile de la hârtii și-și spuse că și el era acum *altfel*. Ca și Molly. Ca și toți cei ce se îndepărtaseră de casă.

— Mi-ai spus să vin din nou la tine, dacă nu se vede nici un semn de însănătoșire, spuse ea. E mai rău ca înainte. Le face nefericite pe toate surorile. Poți s-o ajuți cu ceva ?

Ben oftă, se lăsă pe spate în șcaun și privi în tavan.

— Va lua mult timp.

— Ai mai spus asta, replică Miriam, clătinând din cap. Cum se simt Thomas și Jed ? Dar tu ?

— Ne revenim cu toții, răspunse Ben, zâmbind ușor. O să-și revină și ea, Miriam. Crede-mă,

Miriam se aplecă înspre el.

— Nu te cred. Nu cred nici că ea ar vrea să se întoarcă la noi. Ne opune rezistență. Dacă știam că va rămâne așa, mi-aș fi dorit să nu se mai întoarcă niciodată. Este prea greu pentru celelalte surori.

Devenise foarte palidă și vocea îi tremura. Își întoarse privirile într-o parte.

— Am să vorbesc cu ea, spuse Ben ca s-o liniștească.

Miriam scoase o bucată de hârtie din buzunar, o despătură și o puse pe birou.

— Uită-te la asta. Ce înseamnă ?

Erau caricaturile pe care Molly le făcuse fraților la începutul expediției. Ben le studie cu atenție, mai ales pe cea care-l reprezenta. Era el, oare, chiar atât de sever ? Atât de hotărât ? Sprâncenele îi erau chiar atât de grele și de amenințătoare ?

— Își bate joc de noi ! Și-a bătut joc de voi toți ! Nu are dreptul să râdă pe seama fraților noștri în felul ăsta, protestă Miriam. Toată ziua privește, se uită la

surorile ei cum se joacă și cum muncesc. Nu participă decât după ce ii dau să bea și chiar și atunci simt o diferență. Ne urmărește tot timpul. Ne iscodește pe fiecare.

— Și ce propui, Miriam? întrebă Ben, netezind hârtia cu schițe.

— Nu știu. Oprește-o să facă desenele din expediție. Asta o ține concentrată asupra a ceea ce s-a întâmplat. Fă-o să vină înapoi la surorile ei, la munca zilnică, la viața obișnuită. Împiedic-o să se izoleze ore întregi în camera cea mică.

— Trebuie să stea singură când desenează, spuse Ben, așa cum și eu trebuie să stau singur când îmi redectez raportul, și Lewis, ca să-și noteze părțile bune și pe cele proaste ale bărcii.

— Dar tu, și Lewis, și alții o faceți pentru că așa trebuie, pe când ea stă singură pentru că vrea. Vrea să fie singură! Caută tot felul de scuze ca să se retragă, dar nu desenează. Fă-o să te lase să intri în camera ei, să vezi ce altceva face!

Ben mișcă din cap, în semn de aprobare.

— Am s-o vizitez chiar astăzi, zise el.

După ce plecă Miriam, Ben privi din nou schițele și zâmbi. Îi prinsese în desen așa cum erau — cruzi, reci și preciși. Împături hârtia, o strecură în punga de piele de la brâu și se gândi la Molly și la ceilalți.

În privința lui Thomas, mințise. Nu-și revenea și poate că nu urma s-o facă niciodată. Devenise aproape total dependent de frații lui, refuza să fie despărțit de ei, fie și pentru o clipă, și dormea cu câte unul în fiecare noapte. Jed arăta oarecum mai bine, dar și el părea să aibă nevoie de multă mângâiere.

Lewis părea neafectat de expediție. Ieșise din felul ăsta de viață și intrase din nou în el, aproape nepăsător. Harvey era nervos, însă mai puțin decât cu o săptămână în urmă, oricum mult mai bine decât la sosire. Avea șanse mari să scape.

În ceea ce-l privea pe el însuși, hotărâse că-și revine la normal.

Se îndreptă spre aripa administrativă a spitalului, unde se afla camera lui Molly. Bătu ușor la ușă și o deschise înainte să audă vreun răspuns. Ușile se închideau rar, mai ales în timpul zilei, dar ei i se părea firesc, așa cum și Ben își închidea ușa biroului când avea de lucru. Rămase o clipă s-o privească. Strecurase oare Molly ceva sub planșa de desen? Nu putea fi sigur.

— Bună, Ben, spuse ea, stând cu planșa în față și cu spatele la fereastră.

— Pot să-ți răpesc două, trei minute?

— Da. Te-ai trimis Miriam, nu? Mă gândeam eu că așa o să facă.

— Surorile tale sunt foarte îngrijorate din pricina ta.

Ea își lăsă privirile în jos și începu să deseneze.

Era altfel, diferită, gândi Ben. Nimeni nu o mai putea confunda cu Miriam sau cu altă soră. Se apropie de masă și privi desenul. Carnetul de schițe era deschis la o pagină cu gravuri mici, cu linii scurte, făcute în grabă, reprezentând clădiri, străzi ruinate, movile de moloz. Alături, pe o coală întreagă, lucra la desenul unei părți din Washington. Pentru o clipă, avu sentimentul că se află din nou acolo, în mijlocul dezastrului, asistând la tragedia unei ere apuse. Molly avea puterea să-și treacă imaginile din minte pe hârtie. Își întoarse privirea și se uită pe fereastră, la dealurile stropite de culoare, scăldate în lumina soarelui.

Molly îl privi și-și spuse că nici Thomas și nici Jed nu ar sta de vorbă cu ea. Thomas se ferea de parc-ar fi avut ciumă, iar Jed își tot amintea de treburi urgente pe care le avea de rezolvat. Harvey vorbea prea mult, fără să spună nimic. Iar Lewis era prea ocupat.

Dar putea vorbi cu Ben. Puteau să-și destăinuie lucrurile întâmplare în călătorie, puteau să înțeleagă ce se petrecuse, pentru că aceleași senzații le trăiseră amândoi. Vedea asta din expresia lui, din felul în care-și întorcea privirea de la desen. Ceva zăcea în el, gata să se trezească, gata să-i șoptească și lui dacă l-ar fi lăsat, așa cum zăcea și în ea și-i schimba felul în care vedea lumea. Lucrul acela îi vorbea, nu în cuvinte, ci în culori, în simboluri pe care nu le înțelegea, în vise, în viziuni care-i

ticceau iute prin fața ochilor. Îl privi cum stătea la fereastră, în calca soarelui. Lumina îi cădea pe braț, făcând să clipească auriu fiecare fir de păr — o pădure de copaci de aur pe o câmpie brună. La prima mișcare, crepusculul de pe braț se preschimbă în noapte.

— Surioară, începu el, iar ea zâmbi și își înclină fruntea.

— Nu-mi spune așa. Spune-mi... cum vrei, dar nu așa.

Întreruperea ei îl făcu să se încrunte o clipă, apoi fața îi deveni din nou fără expresie.

— Molly, spuse ea din nou. E de ajuns să-mi spui Molly.

Uitase ce voia să-i zică. „Diferența stă în expresia ei“, gândi el, brusc. Fizic, era aidoma lui Miriam și surorilor, numai expresia feței i se schimbase. Arăta oare mai matură, mai dură? Nu era asta, dar ceva pe-aproape. Mui hotărâtă. Mai profundă.

— Aș vrea să ne vedem periodic, rosti Ben deodată.

Nu avusese de gând să spună asta, însă cuvintele îi ieșiseră singure din gură.

Molly îl aprobă tăcută, printr-o mișcare a capului.

El încă mai ezita, neștiind ce să mai adauge.

— Ar trebui să stabilești un program, zise Molly blând.

— Luni, miercuri și sâmbătă, imediat după masa de prânz, răspunse el hotărât și-și notă în carnet.

— Începând de azi? Sau trebuie să aștept până luni?

Își bătea joc de el, gândi furios și închise carnetul cu zgomot. Se răsuci brusc pe călcăie și se îndreptă spre ușă.

— De azi, se răsti el.

Voca ei îl țintui în ușă.

— Crezi că-mi pierd mințile, Ben? Miriam așa crede.

Rămase cu mâna pe clanță, fără s-o privească. Întrebarea îl șocase. Știa că ar fi trebuit s-o liniștească, s-o mângâie, să-i spună că nu-i adevărat, să-i amintească de marea îngrijorare a lui Miriam, ceva...

— Imediat după masa de prânz, spuse el aspru și ieși.

Molly scoase hârtia pe care o strecurase sub desenhul oraşului şi o cercetă o vreme, cu ochii mişiţi. Acolo era valea, uşor schimbată ca să poată intra moara veche, spitalul şi casa Sumner, înşirate toate într-un fel care le arăta înrudirea. Ceva nu mergea, totuşi, şi nu ştia ce greşise. Oamenii din desen erau doar uşor schiţaţi, un grup la moară, altul lângă spital, câţiva în câmpul din spatele casei vechi. Li şterse şi creionă foarte fin o singură siluetă, un bărbat pe câmp. Apoi făcu o femeie între spital şi casă. Desenase totul la scară. Clădirile, mai ales moara, erau atât de mari, iar figurile — minusculă, micşorate de lucrurile pe care chiar ele le făcuseră. Se gândi la scheletele pe care le văzuse la Washington; un corp redus la oase era şi mai mic. Dacă ar fi avut loc pe planşă, ar fi făcut personajele foarte slabe, aproape scheletice, rigide...

Brusc, smulse hârtia, o făcu ghem şi o aruncă la coş, apoi îşi îngropă faţa în braţe.

Vor ţine o Ceremonie a Pierderii pentru ea, gândi, distant, de parc-ar fi fost vorba de altcineva. Surorile vor fi mângâiate de ceilalţi cu vorbe frumoase, iar petrecerea va dura până-n zori, în vreme ce-şi vor demonstra părerile de rău faţă de trista pierdere. În lumina răsăritului, surorile rămase îşi vor uni mâinile în cerc, după care ea va înceta să mai existe pentru ei, toţi. Nu-i va mai turmenta cu noua ciudăţenie, cu felul retras de a fi. „Nimeni nu are dreptul să aducă nefericire fraţilor şi surorilor“, gândi. Nimeni nu avea dreptul să existe, dacă această existenţă a lui era o ameninţare pentru familie. Asta era legea.

La prânz, intră în cantină şi încercă să împărtăsească veselia surorilor sale, care vorbeau de festivitatea de venire-a-vârstei, pusă la cale în seara aceea pentru surorile Julie.

— Țineți minte, spuse Meg, râzând răutăcios, oricare brățări or să ne fie oferite, le refuzăm pe toate. Și prima dintre noi care-i zărește pe frații Clark, fugă să le pună iute brățara ei, înainte s-o oprească cineva.

Râse cu poftă. De două ori încercaseră să ajungă la frații Clark și de fiecare dată se găseau alte surori care

să le-o ia înainte. În seara aceea, urmau să stea despărțite, să prindă locuri de-a lungul aleii spre auditorium și să-i aștepte pe frații care mai aveau încă puf pe obraji, pentru că abia fuseseră acceptați printre adulți, în toamnă.

— Au să strige cu toții că e nedrept ! protestă, slab, Miriam.

— Știu, răspunse Meg, răsând din nou.

Melisa răsă împreună cu ea și Martha zâmbi, aruncând o privire către Molly.

— Eu am să stau la primul gard, zise ea. Tu ai să aștepti pe cărarea spre moară. Ochiul îi străluciră. Am pregătit brățările. Sunt roșii, cu șase clopoței de argint. Ce-o să mai sune din ei, acela care-o s-o primească !

Cei șase clopoței însemnau că toate surorile invitau toți frații.

Molly aruncă o privire circulară în interiorul cantinei. Peste tot se adunaseră grupuri ca al lor, conspirând, făcând planuri de cucerire, pregătind capcane...

„Seamănă între ei ca niște copii“, gândi ea.

Părul surorilor Julie era blond, legat la spate cu împletituri de flori roșii. Tunicile pe care le purtau cădeau lungi, pe spate, și se scurtau mult în față, sub forma unor falduri care le accentuau fermecător sânii. Erau timide, zâmbitoare, vorbeau puțin și nu mâncau deloc.

Molly își desprinsese brusc privirea de la grupul celor paisprezece surori, cu ochii arzând. Cu șase ani în urmă, stătuse și ea acolo, roșind la fel, temătoare și mândră, purtând brățara fraților Henry. Aproape uitase că primul ei bărbat fusese Henry. Aruncă o privire la brățara de la încheietura mâinii stângi. Una dintre surorile sale ajunsese prima la Clark și, mai târziu, Molly trebuia să participe la hârjoana cu frații lui.

Acum, fiecare încerca să-și găsească perechea și se râdea mult, în vreme ce-și examinau unul altuia brățările.

— De ce n-ai venit în biroul meu după-amiază ?

Molly se răsuca și-l descoperi pe Ben înapoia ei.

— Am uitat, răspunse.

— Ba n-ai uitat deloc !

Ea își lăsă privirile în jos și observă că Ben încă mai purta brățara lui plată, împletită din fire de iarbă, fără ornamente, fără simbolul fraților. Încet, fără să-l privească, începu să-și smulgă clopoțeiii de argint de la brățară și, când mai rămăsese numai unul, și-o scoase de la mână și se întinse să i-o dea. Pentru o clipă, el se opuse, apoi întinse mâna și brățara alunecă peste pumn, acoperindu-i oasele proeminente ale încheieturii. Abia atunci Molly îl privi în ochi. Fața îi era o mască dură, cu care nu era obișnuită, care interzicea. Dacă ar fi putut smulge masca aceea, gândi ea, dedesubt ar găsi cu totul altceva.

Brusc, Ben își plecă fruntea, se întoarse și o părăsi. „Miriam și ceilalți vor fi furioase“, gândi ea, privindu-l cum pleacă. „Acum, unul dintre frații Clark va rămâne pe dinafară“. Nu-i păsa de asta, însă Miriam contase pe toate că or să ia parte la joc și nu urma să fie așa.

Surorile Julie dansau cu frații Lawrence, doi câte doi, și Molly se simți brusc cuprinsă de tristețe. Lewis era fertil, poate că și alții din grup. Dacă vreuna dintre surorile Julie rămânea însărcinată, ajungea în grupul de reproducătoare și următoarea petrecere pentru ele ar fi fost Cereșmonia Pierderii. Privi grupul băieților și nu reuși să spună care era Lewis, care Lawrence ori Lester...

Dansă cu Barry, cu Meg și Justin, cu Miriam și Clark, apoi din nou cu Meg și Melissa și doi din frații Jeremy. În schimb, nu reuși să danseze cu Jed, care stătea sprijinit de zid și-și privea frații, neliniștit. Încă mai purta brățara lui, în timp ce frații săi aveau o mulțime de brățări străine la mână. „Săracul Jed“, gândi Molly, aproape dorindu-și să i-o fi dat pe-a ei.

Se așeză lângă Martha și Curtis și mănca un sandvis cu carne tocată, apoi bău vin și se ametea delicios. Se ridică și dansă cu două dintre surorile Julie, care, la ora aceea târzie, aveau o înfățișare solemnă. Urma ca frații Lawrence să le acapareze pentru restul nopții.

Muzica își schimbă ritmul. Unul din frații Lawrence o ceru pe fata cu care dansa Molly ; tânăra îl privi cu un zâmbet timid care apărură, dispărură, apărură din nou. El o luă de mână și începură să danseze.

Molly simți o bătaie ușoară pe braț. Se răsuci și Ben o luă de mână, fără să zâmbească. Dansară tăcuți. Se îndreptară în pași de dans către o masă, se așezară și ei îi întinse un pahar de vin. Au băut fără să spună nici un cuvânt, apoi au plecat amândoi din auditorium. Când ieși, Molly trase cu ochiul la Miriam. Își îndreptă spatele, sfidătoare și, cu capul sus, ieși împreună cu Ben, în noaptea rece.

CAPITOLUL XV

— Aș vrea să ne așezăm puțin pe malul râului, spuse ea.

— Ți-e rece ? întrebă Ben și când ea spuse „da“, aduse pelerine pentru amândoi.

Molly privi apa schimbătoare, tot timpul alta și mereu aceeași, și îl simți, aproape, fără s-o atingă, fără să-i vorbească. Nori subțiri goneau prin dreptul lunii. Curând, avea să fie lună plină, perioada recoltei, sfârșitul verii indiene. Se gândea la bărbatul de lângă ea. Era atât de deschis, atât de deosebit de ceilalți... Ca un vas de lut făcut de mâini de începător, care mai au nevoie de practică.

Luna care se oglindea în râu se mișca separată în frânghii lungi, strălucitoare, ce se încolăceau, se despărteau, se topeau una în alta, într-o bandă largă de apă luminoasă, aparent solidă, care se spargea iarăși. De la mal, glasul râului se auzea blând, șoptind secrete.

— Ți-e rece ? întrebă, din nou, Ben.

Fața îi era palidă în lumina lunii, sprâncenle mai întunecate, drepte și grele. Poate că se încrunta la ea, greu de spus. Molly clătină din cap și se întoarse din nou către râu.

Râul este viu, gândi ea, și tocmai când ești sigur de asta, se schimbă și-ți arată o altă față, o altă dispoziție a lui. În seara aceea, era înșelător și promițător, și chiar

știind că promisiunile sale înșelau, asculta înainte șoapta lui continuă, simțindu-se tot mai fascinată.

Ben se gândea și el la râul lucind peste pietriș, peste stânci, spărgându-se, înspumat, de bolovani. Văzu din nou focul mic de pe plajă, silueta fetei reflectându-se în apă, în timp ce frații trăgeau barca la mal.

— Îmi pare rău că nu am venit astăzi, șopti ea brusc. Am ajuns aproape de ușa ta și n-am mai continuat. Nu știu de ce.

Din auditorium se auzi un hohot de râs și Ben își dori să se fi îndepărtat mai mult de-a lungul malului. Un nor gros acoperi fața lunii, râul se făcu negru și nu mai rămase din el decât glasul și mirosul de apă proaspătă.

— Ți-e frig? întrebă el iarăși, de parcă lumina lunii care dispăruse ar fi ținut de cald.

Molly se trase mai aproape.

— Pe drumul de întoarcere, spuse ea moale, visătoare, continuam să aud cum îmi vorbeau râul, și copacii, și norii. Am bănuț că de vină erau oboseala și foamea, dar îi auzeam cu adevărat, doar că, de cele mai multe ori, nu le înțelegeam cuvintele. Tu le-ai auzit, Ben?

Chiar dacă nu reușea să-l vadă din pricina întunericului, era convinsă că bărbatul nega vocile. Oftă și spuse:

— Ce s-ar întâmpla dacă ai avea vreo idee, ceva la care ai vrea să lucrezi singur?

Ben se foi și se simți încurcat.

— Se întâmplă, răspunse el cu grijă. Ideea se pune în discuție și, de obicei, cine-o propune o duce mai departe. Asta dacă nu are loc ceva deosebit, vreo reducere de echipamente sau materiale.

Luna se eliberase din nori și lumina ei părea mai puternică, după acea scurtă întunecare.

— Și dacă ceilalți nu văd valoarea ideii? întrebă Molly.

— Atunci chiar că nu are nici o valoare și nimeni nu trebuie să-și piardă vremea cu ea...

— Dar dacă ar fi ceva pe care nu-l poți explica deschis, ceva ce nu poți spune în cuvinte?

— Ce vrei tu, de fapt, Molly? întrebă Ben, întorcându-se spre ea.

Fața ei era palidă ca luna, cu umbre adânci în jurul ochilor și gura neagră, fără zâmbet. Ea ridică privirile spre el și luna i se reflectă în ochi. Într-un fel, părea luminoasă, de parcă lumina i-ar fi izvorât din interior. În clipele acelea, Molly era frumoasă. Niciodată n-o văzuse așa și gândul acesta îl tulbură.

— Am să-ți arăt, spuse ea și se ridică brusc. În camera mea.

Pășiră spre spital, unul lângă altul, fără să se atingă. „Bineînțeles“, gândi Ben, „surorile Miriam sunt toate frumoase, cele mai multe dintre surorile noastre sunt la fel. Ca și mulți dintre frați. Dar asta nu înseamnă nimic“.

Când au ajuns în cameră, ea acoperi fereastra cu perdeaua, își aruncă pelerina pe scaunul de la masa de lucru, apoi scoase desenele. Le răsfoi și, după o vreme, îi întinse unul.

Era desenul unei femei, parcă necunoscute și totuși vag familiară. Sara, realiză el; puțin altfel, dar Sara. De o parte și de alta, două oglinzi îi răsfrângeau imaginea la nesfârșit, dar fiecare era altă femeie, altfel de Sara. Una era încrunțată, alta surâdea larg, alta râdea, alta era încăruntită și ridată... O privi pe Molly, dezorientat.

Ea îi arată un alt desen, reprezentând un copac ce creștea dintr-o stâncă. Ben știa că lucrul acesta este imposibil, dar, privindu-l, parcă nu mai era atât de sigur.

Alt desen pe care i-l întinse îi arată o barcă minusculă, pe o mare ce ocupa întreaga planșă. În barcă se ghicea o siluetă, atât de mică încât părea fără importanță, oricum imposibil de recunoscut.

Supărat, se uită la Molly care-l urmărea cu atenție, cuprinsă parcă de febră, cu obraji înroșiți și ochii strălucitori.

— Am nevoie de ajutor, Ben, spuse ea cu voce joasă și rugătoare. Trebuie să mă ajuti.

— Cum?

— Vreau să pictez toate astea, nu știu de ce, dar trebuie s-o fac. Nu-mi mai ajung creionul, tușul sau cerneala. Am nevoie de culoare și lumină! Te rog!

Plângea. Ben se uită la ea surprins. Asta era deci secretul ei? Voia să picteze? Se forță să nu zâmbească, de parcă ea ar fi fost un copil rugându-se pentru un lucru ce-i aparținea deja.

Molly îi văzu expresia de pe chip, își sprijini capul pe pelerina de pe spătarul scaunului și închise ochii.

— Miriam și celelalte surori știu asta, spune ea obsesiv. Nu vor să mă lase.

— De ce nu? Ce e rău în pictură?

— Nu știu... Nu le place, se tem, cred că este periculos. Așa spune Miriam.

— Dar nu trebuie să-l pictezi neapărat pe asta, nu? Nu poți face altceva?

Ea clătină din cap, ținând în continuare ochii închiși.

— Doctore, dacă cineva vine la tine suferind de inimă, l-ai trata de urechi, doar pentru că îți vine mai ușor?

Îl privea în ochi și pe fața ei nu se citea batjocura.

— Ai vorbit cu Miriam?

— A luat schițele fraților, cele făcute în expediție. Nu i-au plăcut, dar le-a păstrat. Nu mai e nevoie să vorbesc cu ele, știu ce vor spune. Că le aduc doar durere.

Molly se gândi la surorile ei, care probabil stăteau acum pe saltea cu frații Clark, râzând, sorbind vin, mângâind trupurile fine ale băieților/bărbaților. Asta nu era, de fapt, sex de grup, îi veni ei în minte. Surorile erau un tot, un organism femel; frații făceau împreună un alt organism mascul. În timpul îmbrățișării, entitatea femeleă nu putea fi complet satisfăcută, pentru că în seara aceea nu era întreagă. O parte a ei lipsea, lipsea de mult timp și, asemeni unui membru amputat, dădea dureri-fantomă.

— Molly, rosti Ben cu blândețe, atingându-i brațul. Vino cu mine, în camera mea. Este foarte târziu. În curând va răsări soarele.

— Nu trebuie, răspunse ea cu o tresărire. Știi, am crezut că n-o să-ți pot spune, de aceea m-am întors, înainte să ajung în biroul tău, astăzi. Apoi, ascară, m-am hotărât să-ți spun, pentru că am nevoie de ajutor. Nu trebuie...

Aproape fără tragere de inimă, Ben spuse din nou:

— Vino cu mine, Molly, în camera mea. Vreau ș-o faci.

CAPITOLUL XVI

Zăpada cădea leneș, fără zgomot. Nu se simțea nici o adiere și cerul părea destul de jos ca să-l poți atinge. Zăpada se așeza pe clădiri, pe ramurile copacilor, pe acele pinilor și ale molizilor. Se cernea printr-o crăpătură, între un jgheab și acoperișul spitalului și clădea un zid scund care urma, curând, să se prăbușească sub propria greutate. Neașa acoperea țărâmul, neîntinată, pură, strat peste strat, iar în locuri ferite, acolo unde nu era nici soare s-o topească și nici vânt s-o spulbere, se adunase în troienă de doi, trei metri. Pe fondul de alb umbrat cu cenușiu și albastru, râul lucea întunecat. Norii erau atât de groși, încât lumina care zăcea peste pământ părea să vină în sus, dinspre zăpadă. În depărtare, între zăpadă și cer și aer, nu mai erau hotare.

„Nu mai erau hotare“, gândi Molly. „Erau un tot“. Stătea la feroastră, cu spatele la șevaletul care aștepta un tablou. Nu se gândea la asta acum; zăpada, lumina ciudată care venea de dedesubt, plinul scenei de afară, toate astea îi rețineau atenția.

— Molly!

Se răsuci iute și o văzu pe Miriam în pragul ușii, îmbrăcată cu haine groase, cu zăpadă pe umeri, pe glugă.

— Am spus că Meg e rănită! Nu m-ai auzit?

— Rănită? Cum? Ce s-a întâmplat?

Miriam o privi fix preț de o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu știai, nu?

Molly se simți dezorientată, ca un străin prins în timp ce cotrobăia prin lucrurile altuia. Peisajul de afară îi păru deodată obraznic, urât, fără înțeles. Acum putea simți durerea și frica lui Meg, iar prezența lui Miriam îi ușura percepția.

— Unde e? întreabă. Ce s-a întâmplat? Vin cu tine.

— Nu veni, zise Miriam abătută. Stai aici.

Molly porni prin spital să-și caute soră, dar când găsi camera unde fusese adusă Meg, surorile ei o împiedică să intre.

*
*   *

Ben își privea frații și ridica din umeri, la fiecare întrebare. Ce să facă ei cu Molly ? S-o exileze, ca pe David ? S-o izoleze într-o cameră de spital ? Ori în sectorul reproductoarelor ? Să n-o ia în seamă ? Discutaseră toate alternativele și nu erau mulțumiți de nici una.

— Nu dă semne că ar face progrese, spuse Barry. Nimic nu arată că ar vrea să se întoarcă la viața normală.

— Nu avem nici un precedent în problema asta, interveni Bruce, sobru. De aceea, trebuie să stăm să ne gândim bine și să hotărâm corect. Ben, este pacienta ta, continuă el, încruntându-se. N-ai zis nimic până acum. Erai sigur că se va vindeca, dac-o lăsăm să picteze, dar nu s-a întâmplat așa. Mai ai și alte sugestii ?

— Când am cerut să mă retrag din munca de laborator și să studiez psihologia, am fost respins, răspunse el sfredelitor. Toți cei care au mers la Washington s-au refăcut complet, cel puțin fizic. Cu excepția lui Molly. Nu am destulă știință ca să găsesc cauza, tratamentul acesteia și nici să știu dacă se va mai reface vreodată. Eu spun să-i dăm timp. Nimeni nu are nevoie de ea la școală, lăsați-o să picteze. Dați-i o cameră singură și lăsați-o în pace...

— Psihologia este o fundătură pentru noi, replică Barry. Face să reinvie cultul personalității. Când o unitate funcționează perfect, membrii săi se vindecă de la sine. În ceea ce privește rămânerea în spital... Este o sursă constantă de suferință și de confuzie pentru surorile ei. Meg va fi bine, însă Molly nici n-a știut că sora sa a căzut și și-a rupt brațul. Surorile au avut nevoie de ea, iar Molly n-a răspuns chemării. Știm și suntem cu toții de acord că datoria noastră este să salvăm binele unității, nu al indivizilor care-o compun. Dacă apare un conflict între alternative, trebuie să abandonăm individul. Asta e un lucru foarte clar. Singura întrebare este : cum ?

Ben se ridică și se apropie de fereastra de unde putea vedea clădirea reproducătorilor. „Acolo nu, în nici un caz”, gândi el, hotărât. „N-o vor accepta niciodată, ba chiar s-ar putea s-o ucidă, dacă ajunge între ei”. Abia cu o lună în urmă, se ținuse Ceremonia Pierderii pentru Janet, socotită acum printre reproducători, menținută sub medicamente și condiționare hipnotică spre a-și accepta noul statut de femelă fertilă. Urma să aducă pe lume câte un copil de fiecare dată când hotărau medicii. Nounăscutul era imediat transferat în creșă, iar ea rămânea să se refacă, să prindă din nou puteri, pentru altul, și altul...

— N-are rost s-o ducem acolo, spuse Bob, apropiindu-se și el de fereastră. Mai bine am recunoaște că nu există nici o soluție și am recurge la eutanasiie. Ar fi mai puțin crud.

Ben simți o durere în piept și se întoarse către frații săi. „Ei au, într-un fel, dreptate”, gândi distant.

— Și dacă se va întâmpla iarăși, șopti el nesigur, vom avea o altă întâlnire fără rost și vom discuta aceleași alternative care nu pot fi aplicate ?

— Știu, încuviință Barry. Asta nu mă lasă să dorm. S-ar putea să avem de-acum încolo multe cazuri asemănătoare, de vreme ce antrenăm tot mai mulți indivizi pentru reparații de drumuri, pentru expediții în orașe, pentru grupe de căutători.

— Pe Molly las-o în seama mea, zise Ben deodată. O duc la casa Sumner. Vom face Ceremonia Pierderii și o vom declara dispărută. Surorile Miriam vor închide breșa și nu vor mai simți durerea, iar eu voi putea să-i studiez în continuare reacțiile.

*
*   *

— Acum e recă în casă, spuse Ben, dar soba o să se încălzească repede. Ți plac camerele astca ?

Se plimbaseră prin toată casa și Molly alesese partea de la etajul al doilea, care dădea spre râu. Acolo, ferestrele erau largi și fără perdele, iar lumina rece a după-amiezii umplea încăperea. Vara, ar fi fost cald și lumină și, în plus, puteai privi oricând râul. „Camera de

alături a fost o creșă sau o garderobă de haine“, gândi ea. Era mai mică și avea ferestre duble, înalte până la tavan, iar dincolo de ele se afla un balconaș. În camera aceea voia să picteze.

Ceremonia începuse și sunetul muzicii răzbătea până la ei. Probabil se dansa, se petrecea și se turna vin în pahare.

— Nu ai curent electric, observă Ben iritat. S-au rupt firele. O să le reparăm, după ce se topește zăpada.

— Nu-mi pasă. Îmi plac și lămpile, și focul din cămin. Sunt în stare să aprind focul în sobă.

— Frații Andrew te vor aproviziona cu lemne. Îți vor aduce tot ce ai nevoie și-ți vor lăsa la poartă.

Ea se apropie de fereastră. Soarele, acoperit de nori subțiri, atârna pe marginea dealului și avea să alunece curând de partea cealaltă, lăsând loc întunericului. Pentru prima oară în viața ei, urma să rămână singură noaptea. Stătea cu spatele la Ben și se gândea cât de departe era casa veche de celelalte clădiri din vale, ascunsă printre copaci și tufișuri înalte.

Dac-ar fi avut un vis urât și s-ar fi zvârcolit în somn sau ar fi tipat, nimeni n-ar fi auzit-o, nimeni nu i-ar fi fost alături ca s-o liniștească, s-o mângâie.

— Molly !

Vocă lui Ben era aspră, de parc-ar fi fost supărat pe ea, și nu înțelegea de ce.

— Pot sta cu tine la noapte, dacă ți-e frică...

Ea se întoarce. Fața îi era umbrită, așa cum stătea, cu lumina rece, și zăpada, și cerul cenușiu înăpoia ei. Ben o privi și nu găsi pic de teamă în ochii fetei. Trăia aceeași senzație din ultima lor noapte, când o vedea frumoasă și când i se părea că lumina din cameră venea din ochii ei.

— Ești fericită, nu ? se miră el.

Molly își plecă fruntea, într-o încuviințare mută.

— Am să fac focul în cămin, apoi am să-mi trag scaunul aproape, am să privesc flăcările și-am să ascult muzică. După o vreme, am să mă culc, poate o să citesc ceva, la lumina lămpii, până mă la somnul... E bine

aici. Mă simt... Nu știu cum mă simt. De parcă s-a dus ceva greu și urât din viața mea și-acum sunt ușoară, liberă și... da, da, chiar fericită. S-ar putea să fiu, într-adevăr, ne-bună. Poate asta înseamnă să înnebunești.

Se răsuci din nou către fereastră.

— Oare reproducătorii sunt la fel de fericți ? întrebă ea, după o clipă.

— Nu.

— Pentru ei cum este oare ?

— Am să-ți fac focul. Șemineul e desfundat, am verificat asta.

— Ce simt ei, Ben ?

— Au fost învățați să se reproducă. Probabil că le place uneori și felul în care trăiesc.

— Au sentimentul libertății ?

El așeză buștenii în grătarul căminului și aruncă unul mare, cu zgomot, în foc, apoi se ridică. Pași către ea, o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

— Suferă tot timpul din pricina separării, se răsti. Plâng în somn, noapte de noapte, se droghează și au ședințe de condiționare care să-i facă să-și accepte soarta, dar fără rezultat. Asta voiai să auzi ? Credeai că și ei sunt liberi ca tine, liberi să fie singuri, să facă ce vor, fără să se gândească la responsabilitățile lor către grup ? Nu-i așa ! Aveam nevoie de ei și-i folosim în singurul fel în care nu afectăm surorile sterile. Când nu mai sunt bune de reproducere, le punem pe femei să muncească în creșe, iar dacă nu mai sunt în stare nici de asta, le drogăm să doarmă tot timpul. Asta voiai să auzi ?

— De ce-mi vorbești așa ? șopti ea, întunecată de supărare.

— Ca să nu mai ai iluzii despre cuibușorul tău de aici ! Te folosim, înțelegi ? Câtă vreme ești utilă comunității, ți se va permite să trăiești aici ca o prințesă. Doar atât cât ești utilă...

— În ce fel ? Nimeni nu vrea să se uite la tablourile mele. Deja am terminat hărțile și desenele din călătorie...

— Am să-ți disec fiecare gând, fiecare dorință, fiecare vis. Am să aflu ce ți s-a întâmplat, ce te-a făcut să te superi pe surorile tale, ce te-a făcut să te hotărăști să

devii un individ separat, iar când am să aflu, vom ști cum să împiedicăm acest lucru să se mai repete.

Ochii ei nu mai erau luminoși, se întunecaseră. Îi desprinsese blând mâinile de pe umeri și spuse :

— Uită-te la tine, Ben. Urmărește-te când ascuți voci pe care nu le aude nimeni. Cine altcineva mai este furios pe felul în care sunt tratați reproducătorii ? De ce te-ai luptat să-mi salvezi viața, când binele comunității cerea să fii adormită ca o fertilă uzată ? Cine altcineva se mai uită la picturile mele ? Cine ar sta mai degrabă în camera asta, cu o femeie nebună, decât să se distreze la ceremonie ? Noi doi nu suntem fericiți când ne culcăm împreună, Ben. Îmbrățișarea noastră este dură, amară, crudă și ne întristează fără să știm de ce. Uită-te la tine, Ben, apoi la mine și spune dacă poți distruge boala fără să-l ucizi pe purtătorul ei.

El o trase sălbatic și-i îngropă fața la pieptul lui, ca să nu mai vorbească. Ea cedă fără împotrivire.

— Minciuni, minciuni, minciuni, bolborosi el. Ești nebună !

Își sprijini obrazul de părul ei și ea îl îmbrățișă. Ben se smulse brutal din îmbrățișare și se îndepărtă. Întunericul se lăsase greu în cameră și Molly nu mai era decât o umbră printre atâtea altele.

— Plec, spuse el deodată. N-ar trebui să ai probleme cu focul. Am aprins soba de jos și căldura o să ajungă aici curând. N-o să-ți fie frig.

Ea tăcu și-l privi ieșind din cameră. Afară, Ben începu să alerge prin zăpada adâncă și continuă, până ajunse la capătul puterilor, până ce răsuflarea i se transformă într-un găfăit dureros. Se opri și-și întoarse privirile către casă ; nu se mai vedea, printre copacii întunecați.

CAPITOLUL XVII

Ploua mocănește și fără pic de vânt. Norii ascundeau vârfurile dealurilor și râul era acoperit de ceață. Ploaia bătea ritmic, liniștitor. Sub acoperișul șopronului, oamenii construiau a treia barcă. În urmă cu un an, fuseseră

fermieri, profesori, tehnicieni, savanți. Acum erau constructori de bărci.

Scurtul răgaz de liniște se sfârși și vântul începu să urle prin vale, aducând furtuna în valuri de ploaie. Împrejurimile se dizolvară și rămase doar ploaia, bătând în fereastra de la care privea Ben.

„Poate că acum Molly se întreabă dacă nu vin“, gândi el. Fereastra se zgudui sub forța crescândă a furtunii. „Sparge-te!“, îi spuse în gând ferestrei. „Nu, nu se întreabă. Nici măcar nu-mi simte absența“.

Pe cât de brusc începuse, izbucnirea de violență se opri, cerul se subție și lumina început din nou să arunce umbre. Lui Molly îi era indiferent dacă stătea cu ea sau nu. În timp ce vorbea cu el, picta sau schița sau își curăța pensulele. Uneori îl trăgea după ea pe dealuri, în păduri, departe de valea interzisă. Dar astea erau lucruri pe care le putea face și singură.

Curând, frații lui vor veni să-i ceară să-și redacteze raportul pe care încă nu-l începuse. Aruncă o privire la carnetul de pe masa de lucru și se întoarse către fereastră. Carnetul era plin, nu mai avea ce s-o întrebe, ce să scoată de la ea, dar știa acum tot atât de puțin cât și la început.

Ținea în buzunar o pungă mică, plină cu fructe de pădure — primele din anul acela — pe care i le făcuse cadou ea. O să facă ceai din ele și o să stea în fața focului, împreună cu Molly, sorbind din băutura parfumată, fierbinte. Or să se mintă amândoi și el o să-i povestească ce s-a mai întâmplat în vale, despre cum se extinde laboratorul, cum înaintează construcția bărcilor, despre planul de a clona indivizi pentru explorări și pentru reparatul drumurilor și podurilor, ca să deschidă o cale spre Washington, Philadelphia sau New York. Ea o să-l întrebe despre surorile ei, despre cum mergea munca lor la copiatul cărților și al hărților, o să dea din cap cu gravitate și o să se uite către tablourile pe care nimeni din vale nu le putea înțelege. N-o să-i spună nimic, o să-i răspundă doar la întrebări, în afară de cele legate de tablouri.

Și ea înțelegea tot atât de puțin din ele, iar Ben își notase acest lucru. Ceva o forța să picteze, să deseneze, să

aducă în fața ochilor acele viziuni neclare și dureroase. „Impulsul e mai puternic decât dorința ei de viață”, gândi Ben, cu amărăciune.

Acum, frații vor veni la el să ia o hotărâre. Îi vor da, oare, un săculeț de semințe și o vor duce în josul râului?

Nori, grei se rostogoleau dinspre munți și din nou bătu vântul și împroșcă fereastra cu ploaie cenușie. Când intrară în cameră, frații îl găsiră pe Ben privind afară.

— Intrăm direct în subiect, spuse Barry, așa cum 'ar fi făcut și Ben în locul lui. Tot nu se simte mai bine, nu?

Ben se așeză ca să completeze cercul și clătină din cap.

— De fapt, e chiar mai rău decât atunci când a venit din expediție, continuă Barry. Izolarea a permis bolii să se întindă și să crească, iar întâlnirile cu ea te-au molipsit și pe tine.

Ben își privi frații, surprins și confuz. Aveau motive, oare, să creadă asta? Punându-și întrebarea, răspunsese de fapt la alta. El ar fi trebuit deja să știe, pentru că într-o unitate funcționând perfect nu existau secrete. Dădu încet din cap și vorbi cu multă grijă :

— O vreme cred că am fost și eu bolnav, însă am continuat să răspund programului și nevoilor noastre și am alungat gândurile care mă tulburau. În ce fel v-am jignit?

Preț de o clipă, Ben le simți nefericirea.

— Am o teorie care s-ar putea aplica ambelor cazuri, al meu și al lui Molly, începuse el și ceilalți deveniră atenți. Înainte de vremurile noastre, dezvoltarea ego-ului era un lucru firesc, care se petrecea în copilărie, iar dacă totul decurgea normal, rezulta un individ care se despărțea de părinți. La noi nu este necesară o asemenea etapă, nici măcar nu e posibilă, pentru că frații și surorile au uitat nevoia de a exista singuri și s-a format, în loc de asta, o conștiință de grup. Studii foarte vechi asupra gemenilor identici au recunoscut această conștiință a unității, dar cercetătorii nu erau pregătiți să-i înțeleagă mecanismul și i-au dat prea puțină importanță.

Se ridică și se îndreaptă din nou către fcreastră. Afară, ploaia era constantă și puternică.

— Încerc să sugerez că avem cu toții, latentă în noi, capacitatea dezvoltării personalității individuale. Ea doar-me când nu există motivație psihologică, însă când stimu-lul este suficient de puternic, așa cum a fost în cazul lui Molly și — poate — și al altora, această dezvoltare este activată.

— Iar stimulul ar fi suferința despărțirii de frați și de surori ? întrebă Barry, gânditor.

— Așa cred. Însă lucrul cel mai important acum, spu-se Ben grăbit, este să lăsăm experimentul să meargă îna-inte și să vedem ce se întâmplă. Nu-i pot prevedea com-portamentul și nu știu la ce să mă aștept, de la o zi la alta.

Barry și Bruce schimbă priviri scurte între ei, apoi și cu ceilalți frați. Ben încercă să le interpreteze privirile dar însă nu reuși. Se înfioră și se întoarce din nou către ploaie.

— Vom hotărî mâine, spuse în sfârșit Barry. Dar, in-diferent ce se va întâmpla cu Molly, un lucru rămâne hotărât : vei înceta s-o mai vezi, Ben. Pentru binele tău și-al nostru, trebuie să-ți interzicem s-o mai vizitezi.

— Trebuie să-i spun și ei asta, zise el, plecându-și fruntea.

Auzindu-i tonul vocii, Barry își privi iarăși frații și cu toții aprobară, fără tragere de inimă.

* *

— De ce ești atât de surprins ? întrebă Molly. Trebuia să se întâmple și asta, odată și — odată.

— Ți-am adus niște ceai, spuse brusc Ben.

Molly îi luă pachetul din mână și-l privi îndelung.

— Am și eu un dar pentru tine, șopti ea. Aveam de gând să ți-l dau altă dată, însă... Mă duc să-l aduc.

Se întoarce repede cu o hârtie împăturită, pe care el o desfăcu, dând cu ochii de mai multe variante ale pro-priei lui înfățișări. În mijloc, era capul masiv al unui băr-bat cu sprâncene mândre și ochi pătrunzători, înconjurat

de alte patru, semănând destul de mult între ele ca să se vadă înrudirea.

— Cine sunt ?

— În mijloc, bătrânul care-a fost stăpân aici. Știu pentru că am găsit fotografii în pod. Țsta e tatăl lui David, fiul bătrânului, iar ăsta e David. Cel de-aici ești tu.

— Sau Barry, sau Bruce, sau oricare de dinaintea noastră, spuse Ben scurt.

Nu-i plăcea tabloul compus. Nu-i plăcea să privească fețele oamenilor care trăiseră atât de diferit, și care semănau atât de mult cu el.

— Nu cred, zise Molly, uitându-se la tablou, apoi la el. Ceva, în privirea lor, lipsește. Ochiul lor vâd numai în afară, în vreme ce ai tăi și ai celor din tablou nu se limitează numai la atât.

Pe neașteptate, ea izbucni în râs și-l trase către foc.

— Lasă asta, hai să ne bem ceaiul și să mâncăm o prăjitură. Am așa de multe că nu le pot mânca singură. Hai să petrecem !

— Nu vreau ceai, mormăi Ben, privind flăcările din cămin. Ție chiar nu-ți pasă ?

— Să-mi pese ?

Ben îi simți durerea ascuțită, atât de evidentă, și strânse cu putere din pleoape.

— Ai vrea să plâng, să urlu, să-mi rup hainele și să mă dau cu capul de pereți ? Ai vrea să te implor să nu mă părăsești, să rămâi cu mine pentru totdeauna ? Să mă arunc de la cea mai înaltă fereastră a casei ? Să mă ofilesc ca o floare în toamnă, ucisă de frigul pe care nu-l poate înțelege ? Cum vrei să arăt că-mi pasă, Ben ? Spune-mi, ce să fac s-o arăt ?

Îi simții mâna, venind să se odihnească pe obrazul lui și-și deschise ochii arzători.

— Vino cu mine, Ben, șopti ea blând. Și după aceea poate vom plânge împreună, când ne vom lua rămas-bun.

*
* *

— Promitem să nu-i facem nici un rău, niciodată, spuse Barry calm. Întotdeauna va fi cineva care să aibă gri-

jă să nu-i lipască nimic. O vom lăsa să-și ducă viața în casa Sumner. N-o să arătăm și nici n-o să lăsăm pe alții să arate picturile ei, dar o să le păstrăm cu grijă, pentru ca urmașii noștri să le poată studia și să înțeleagă prin ce-am trecut noi astăzi. Mai mult încă : fratele nostru Ben va însoți grupul care va stabili o tabără în josul râului, pentru expedițiile următoare.

Barry înalță, în sfârșit, privirea dintre hârtiile de pe care citea. Ben încuviință grav. Hotărârea era dreaptă și miloasă. Împărtășea neliniștea fraților și regreta că nu putea face să înceteze suferința lor până ce nu se întorceau toate bărcile și nu se ținea Ceremonia Pierderii pentru el.

*
*   *

Molly privea din casa veche la mica flotă ce se lăsa purtată de curent. În barca din frunte, îl putea vedea pe Ben, stând în picioare la prora, și putea să-i vadă și părul ciufulit de vânt. Privea înainte pe râu și nu îndrăzni să-și întoarcă ochii spre ferma Sumner, decât la primul cot al apei. Atunci, Molly îi văzu pentru o clipă fața palidă, care apoi dispăru, o dată cu barca.

Rămase la fereastra largă mult timp după aceea. Își aminti de glasul râului, de vocile din vârful copacilor, de vântul care foia etajele înalte ale pădurii, fără să clin-tească însă un fir de iarbă. Își aminti de liniștea și întunericul care-i apăsau în timpul nopții, îi atingeau, îi încercau, îi gustau pe ei, pe nepoftiți. Mâna îi șoborî către pânțele și rămase să se odihnească acolo, pe sămburele de viață care creștea în ea.

Căldura verii făcu loc răcorii unui septembrie timpuriu și bărcile se întoarseră, având de această dată pe altcineva la prora. Copacii au ars roșu și galben, apoi a căzut zăpada. În ianuarie, Molly născu un fiu — singură, fără ajutor — după care zăcu privind la pruncul din scobitura brațului și-i zâmbi.

— Te iubesc, șopti ea tandru. Și numele tău va fi Mark.

În ultima parte a sarcinii, Molly își spusese aproape în fiecare zi că-i va da de știre lui Barry chiar mâine, că se va supune autorității lui și că se va lăsa luată printre reproducătoare. Acum, privind la pruncul ce-și strângea ochii de părea că nu-i are, știa că nu va renunța la el niciodată.

În fiecare dimineată, frații Andrew aduceau lemne de foc și coșul cu alimente sau cu ce le mai cerea ea, le lăsau la poartă și plecau înapoi. Când Mark începu să-i înțeleagă vorbele, îl învăță să tacă de fiecare dată când frații se apropiiau de casă. Copilul ajunsese la vârsta la care întreba „de ce?“, despre orice, și-o obligă să-i spună că frații Andrew îl vor lua de la ea, îl vor închide într-o școală și nu se vor mai vedea în veci. Atunci a fost singura dată când l-a văzut înspăimântat, dar după aceea a tăcut, la fel ca și ea.

Învăță să meargă și să vorbească de timpuriu. Începu să citească de la patru ani și stătea îndelung ghemuit lângă foc, cu vreo carte fragilă, în mână, luată din biblioteca de la parter. Unele erau cărți pentru copii, altele nu, dar lui nu părea să-i pese. Se ascundeau, în joacă, prin casă ori pe dealul vecin, când era vreme, frumoasă, departe de cei din vale, care nu intrau niciodată în pădure fără treabă. Molly îi cânta și-i spunea povești din cărți, ori inventa altele, când i se terminau cele scrise. Într-o zi, îi spuse Mark o poveste, ea răsă încântată și, de-atunci, începură să-și spună povești cu rândul. În timp ce ea picta, băia-tul stătea în apropiere și desena ori, din ce în ce mai des, modela lutul adus din râu și făcea siluete care se uscau la soare, pe balcon.

Într-o zi de vară, pe când Mark avea cinci ani, ieșiră în pădure preț de câteva ore și Molly îi arătă ferigi și crucea-voinicului, insistând pe felul în care lumina soarelui schimba culoarea frunzelor, întunecând bogatele tonuri de verde până la negru.

— Gata, hai să ne întoarcem, spuse ea în sfârșit.

— Hai să ne urcăm pe munte, în vârf, să ne uităm la întreaga lume, se rugă Mark.

— Data viitoare, răspunse ea. O să aducem cu noi mâncare și-o să urcăm până sus. Data viitoare.

— Promiți ?

— Promit.

Pe drumul de întoarcere, s-au oprit de multe ori să cerceteze vreo piatră ori vreo plantă nouă, scoarța unui copac bătrân, tot ce le atrăgea atenția. La marginea pădurii, au privit cu grijă împrejur, înainte să părăsească adăpostul copacilor. Apoi au fugit spre ușa bucătăriei, ținându-se de mână, și-au încercat să treacă amândoi o dată.

— Te-ai făcut prea mare, îi strigă Molly râzând și-l lăasă să treacă primul.

Mark se opri brusc și se agăță de mâna ei. Unul din frații Barry intră în bucătărie, iar altul închise ușa și rămase înapoia lor. După câteva clipe, se alăturară tăcuți și ceilalți trei, privind uimiți către băiat.

— Al lui Ben ?

Molly încuviință și-l strânse foarte tare de mână pe Mark. Copilul se lipise de ea și se uita în toate părțile, înspăimântat.

— Când ?

— Acum cinci ani, în ianuarie.

Barry oftă din greu.

— Va trebui să vii cu noi, Molly, împreună cu băiatul.

Ea clătină din cap, îngrozită.

— Nu ! Lasă-ne în pace ! Nu facem nici un rău, nimă-nuți ! Lasă-ne în pace !

— Asta-i legea, spuse fratele cu asprime. O știi și tu, la fel de bine.

— Dar ai promis !

— În înțelegerea noastră nu a intrat și asta...

Doctorul făcu un pas înainte și Mark se smulse din mâna mamei.

— Las-o-n pace pe mama ! Pleacă ! Nu-i face rău !

Unul dintre frați o prinse pe Molly de braț, iar altul îl ridică în aer pe băiat, care dădea furios din picioare, se zbătea și țipa.

— Nu-i face rău ! strigă Molly, luptând să se elibereze.

Abia dacă simți înțepătura injecției. Auzi un ultim tipăt slab, de neliniște, venind dinspre Mark, apoi nimic.

C A P I T O L U L   X V I I I

Molly clipi și închise ochii să alunge strălucirea argintie, înghețată, care acoperea totul. Rămase liniștită și încercă să-și amintească unde era, cine era, orice. Încercă să deschidă din nou ochii, dar strălucirea orbitoare mai era încă acolo. Se simțea că după un somn lung, bătuit de coșmare ce i se ștergeau tot mai mult din minte, pe măsură ce încerca să și le amintească. Cineva o zgâlțâi.

— Ai să îngheți aici, se auzi un glas din apropiere și Molly se răsuci s-o privească pe femeia străină. Hai, intră în casă, continuă ea, aplecându-se s-o privească mai bine pe Molly. Ți-ai revenit, nu?

O luă de braț și o conduse înăuntru, la căldură. Câteva femei ridicară leneș privirile către ea, apoi își văzură înaintea de cusut. Unele erau însărcinate și asta se vedea clar. Altele păreau pierdute, rupte de realitate, și zăceau fără să facă nimic.

Femeia o conduse pe Molly spre un scaun și-i spuse:

— Odihnește-te aici, o vreme. Încetul cu încetul, o să-ți amintești.

Apoi plecă, se așeză, la una din mașinile de cusut și-și reluă lucrul.

Molly privi în podea și așteptă ca memoria să-i revină, dar mult timp nu simți decât groaza coșmarului pe care și-l amintea doar în emoții, nu în imagini.

Au legat-o de multe ori de o masă, își spuse ea, și i-au făcut lucruri de care nu-și mai aducea aminte. Alteori, câteva femei au ținut-o de podea și i-au făcut, la rândul lor, ceva. Să zgudui violent și închise ochii. „Mark“, îi veni deodată în minte, foarte clar. „Mark!“

Sări în picioare și privi sălbatic împrejur. Femeia care i se arătase prietenă se grăbi către ea și-o prinse de braț.

— Uite ce-i, Molly, iar or să te drogheze dacă faci probleme. Înțelegeți? Stai liniștită până la pauză și-am să-ți vorbesc atunci.

— Unde e Mark? șopti Molly.

Femeia aruncă o privire în jur și spuse cu voce joasă :
— E bine. Acum stai jos ! Uite, vine o soră.

Molly se așază din nou și privi în podea, până ce sora medicală își termină inspectia și plecă. Mark era bine. Afară pământul era înghețat. Era iarnă. Băiatul avea deci șase ani. De la sfârșitul verii nu-și mai amintea nimic. Ce-i făcuseră ?

Orele până la pauză trecură dureros de greu. Din când în când, una sau alta dintre femei se uita la ea cu îngrijorare, renunțând la ocheadele plictisite de până atunci. Vestea că se trezise se răspândise și o priveau, poate ca să vadă ce-o să facă acum, poate ca să-i ureze bun-venit, poate de altceva. Își lăsa din nou ochii în podea. Măinile îi erau încheștate și unghiile îi săpau în palme. Încercă să se relaxeze. Se afla într-o cameră de spital, dar nu în partea cu care era obișnuită, ci în sectorul reproducătoarelor. Își amintea cum o examinaseră atent, injecții, întrebări, pastile... Mintea îi plutea încă în ceață. Își încheștă mâinile la loc.

— Molly, haide. O să bem un ceai și-o să-ți povestesc ce știu.

— Cine ești ?

— Sondra. Haide...

Ar fi trebuit s-o recunoască, își spuse Molly, urmând-o pe Sondra. Își aminti deodată ceremonia. Avea nouă sau zece ani pe-atunci, iar Sondra era cu trei, patru ani mai mare decât ea.

Ceaiul era o băutură galben-pal, pe care nu reuși s-o identifice. După o sorbitură, îl puse jos și privi către fereastra fără perdele.

— În ce lună suntem ?

— Ianuarie, spuse Sondra și, după ce termină ceaiul, se aplecă înainte și șopti : Ascultă, Molly, te-au scos de sub droguri și te vor urmări câteva săptămâni, să vadă cum te porți. Dacă le faci necazuri, te droghează din nou. În plus, ai fost condiționată psihic. Dacă nu încerci să lupți, totul o să fie bine.

Molly părea să nu fie atentă la vorbele Sondrei. Cerceta holul larg, cu scaune comode și mese din loc în loc. Femeile stăteau în grupuri de trei sau patru, pălăvrăgind

și aruncându-i din când în când câte-o privire fugară. Unele îi zâmbeau, altele îi făceau cu ochiul. Le numără, erau treizeci de femei în încăpere, „Treizeci de reproducătoare !” gândi ea, nevenindu-i să creadă.

— Sunt însărcinată ? întrebă, apăsându-și mâinile pe pântec.

— Nu cred. Ar fi prea devreme. Au încercat în fiecare lună, dar până acum nu s-a prins. Mă îndoiesc că ultima dată ar fi reușit.

Molly se lăsă moale în scaun și închise ochii. Asta îi făceau pe masă... Își simți lacrimile curgându-i pe obraji, fără să le poată opri. Sondra o cuprinse de după umeri și o ținu strâns.

— Toate suferim, Molly. Despărțirea, singurătatea... Nu trece, dar te înveți să trăiești cu asta și după o vreme nu te mai doare chiar atât de mult.

Molly clătină din cap, fără să poată rosti vreun cuvânt. „Nu”, își spuse ea, „nu despărțirea doare, ci umilința de a fi tratată ca un obiect, de a fi drogată și apoi folosită, forțată să cooperezi fără crâcnire la această procedură”.

— Acum trebuie să ne întoarcem, zise Sondra. N-o să ai nimic de făcut o zi, două, cât să-ți aduni gândurile și să te obișnuiești din nou cu totul.

— Stai puțin, Sondra. Ai spus că Mark e bine. Unde e ?

— La școală, cu ceilalți. N-o să-i facă nimeni nici un rău. Se poartă bine cu toți copiii, doar știi.

— L-au clonat ?

Sondra ridică din umeri.

— Nu știu. Nu cred, răspunse ea și se strâmbă, apăsându-și pântecul cu mâinile.

Femeia părea bătrână și obosită, iar pântecul proeminent contrasta cu restul trupului ei slab.

— De câte ori ai fost însărcinată ? întrebă Molly. De câtă vreme ești aici ?

— De șapte ori, cu asta de-acum, răspunse Sondra fără ezitare. M-au adus în urmă cu douăzeci de ani.

Molly o privi, apoi își plecă fruntea, gânditoare. Pe vremea când au jeliț-o pe Sondra, ea avea nouă sau zece ani.

— De cât timp sunt aici ? șopti, în cele din urmă.

— Molly, ia-o mai încet. Încearcă să te odihnești în prima zi.

— De cât timp ?

— De un an și jumătate. Acuma, haide...

Rămase tăcută toată după-amiaza și reuși să-și amintească o multime de lucruri, dar nu atâtea cât să umple un an și jumătate de viață. Timpul îi păru ca o hârtie împăturită din care nu putea vedea decât puțin din cele două margini care veneau una peste alta.

Mark avea deci șapte ani, nu mai era un prunc.

Mai târziu, un doctor intră în cameră, se opri să vorbească din loc în loc și, când se apropie de Molly, ea îi spuse un „Bună ziua, Doctore“, la fel ca celelalte.

— Cum te simți, Molly ?

— Bine, mulțumesc.

Medicul se îndepărtă și ea-și lăsă din nou capul în jos. I se părea că asistase, doar, la discuție, de undeva de departe. „Condiționarea“, gândi ea. „Asta voia să spună Sondra“. În ce fel o mai condiționaseră ? Să-și desfacă, ascultătoare, picioarele, pe când ei se apropiau cu instrumentele lor lucioase, cu sperma selecționată cu grijă ? Își descleștă din nou degetele îndurerate.

Deodată, ridică privirea, însă medicul plecase. Cine fusese ? O clipă se simți amețită, apoi își reveni. Îi spusese „Doctore“, fără să se întrebe de ce nu-i cunoștea numele. Fusese Barry ? Bruce ? „Altă condiționare“, își spuse cu amărăciune. Reproducătoarele erau ființe pierdute, nu mai aveau dreptul să deosebească o clonă de alta. Pentru ele exsta doar Doctorul, Sora... Își lăsă din nou capul în piept.

După câteva zile, se obișnuiră cu rutina. Li se dădeau somnifere la culcare și stimulente la masă, toate deghi-zate în ceaiul galben, subțire, pe care Molly se ferea să-l bea. Unele femei plângeau noaptea, altele cădeau repede, după ceaiul drogat, și adormeau profund. Făceau, în mod repetat, sex pe saltea, ca și ceilalți de-afară. În timpul zilei, lucrau în secția de îmbrăcăminte, iar după-amiază aveau liber și citeau, jucau cărți în hol sau cântau la chitară.

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Sondra, la câteva zile după trezirea lui Molly. De noi au cea mai mare grijă. Numai un semn să faci și vin în fugă să te dădăcească. Nu e rău...

Molly nu-i răspunse. În ultimul timp, o urmărise pe Sondra, aflată acum în luna a șasea de sarcină, și-i observase jocul privirii, când strălucitoare, când pierdută, visătoare sau absentă. „Sondra se știe urmărită“, gândi Molly, „și știe că la cel mai mic semn de depresie îi vor mări doza“.

— De obicei, noile venite nu stau atât de mult timp drogate, așa cum s-a întâmplat cu tine, îi spuse Sondra. Probabil fiindcă aveam cu toate doar paisprezece, cincisprezece ani la vremea când am fost aduse, iar tu erai mult mai în vârstă.

Molly clătină din cap. Fuseseră niște copii, ușor de transformat în automate de prăsilă, chiar dacă viața asta nu era chiar așa de rea. În afară de nopțile când multe dintre ele plângeau după surorile lor..

— De ce vor atât de mulți copii ? întrebă Molly. Credeam că vor să reducă numărul de nou-născuți, nu să-l crească.

— Au nevoie de constructori de drumuri, de călători. Vor să aducă mai multe materiale din orașe, probabil chimicale. Am înțeles că produc și mai multe clone. Vor o armată care să le netezească drumurile și să le construiască poduri, să le țină râurile deschise.

— De unde știi atâtă lucruri ? Întotdeauna v-am crezut izolate...

— Valea nu are secrete pentru noi, răspunse Sondra sec. Unele dintre surori lucrează în creșă, altele în bucătărie și aud o mulțime de lucruri.

— Și despre Mark ? Au auzit vreodată de el ?

Sondra ridică din umeri.

— Nu știu nimic despre el. E-un băiat ca toți ceilalți, doar că nu are frați. Se spune că rățește mult timp singur...

Trebuia să-l caute, își spuse ea. Mai devreme sau mai târziu, o să-l vadă. O să treacă peste gardul de tranda-

firi și-o să-l găsească. Dar înainte să-și pună planul în aplicare, Doctorul o chemă în biroul lui.

— Bună ziua, Molly.

— Bună ziua, Doctore, răspunse ea și se întrebă pe cine are în față : Barry, Bruce, Bob... ?

— Femeile se poartă bine cu tine ?

— Da, Doctore.

La întrebările care urmauă răspunse cu „Da, Doctore” sau „Nu, Doctore”. Nu știa unde voia să ajungă cu întrebările acelea și deveni atentă.

Ai nevoie de ceva ?

— Pot căpăta o planșă de desen ?

Ceva se întâmplase, simțea că acesta este motivul vizitei. Făcuse o greșeală, poate că ei o condiționaseră să nu se mai gândească la desen... Încercă să-și amintească, dar nu reuși. Nu trebuia să ceară asta, își spuse ea. O greșeală.

Doctorul scoase din sertarul biroului carnetul ei de desen și cărbunele, pe care i le împinse în față.

Disperată, Molly încercă să-și aducă aminte. Ce urmărea el ? Ce aștepta de la ea ? Încet, întinse mâna după carnet și creion și simți un tremur ușor ; un val de greață îi răscoli stomacul. Opri înaintarea mâinii și senzația dispăru. Acum știa. Își umezi buzele și încercă din nou să-și apropie mâna. Aceeași senzație. Deși nu se uita la Doctor, știa că o urmărește atent. Își umezi iarăși buzele, aproape atingea carnetul. Brusc, își trase mâna înapoi și sări de pe scaun privind în jurul ei, cu o mână pe pântec și alta la gură.

Alergă spre ușă, dar glasul lui o opri.

— Vino înapoi, Molly. Stai jos, totul o să fie bine.

Aruncă o privire către birou, dar nu mai găsi nici carnetul, nici cărbunele. Se așază fără trăgere de inimă, infrișată la gândul că ar putea fi pradă pentru alte trucuri, că ar putea greși numai o dată și gata, încă un an și jumătate la zdup. Sau, poate, toată viața ? Nu ridică ochii spre doctor.

După alte câteva întrebări banale, o lăasă să plece. Pe drumul către cameră înțelese de ce reproducătoarele nu

încercau să părăsească zona, de ce nu vorbeau niciodată cu vreo clonă, deși erau separate de acestea doar de un gârduleț.

Luna martie se arată vântoasă și umedă, cu ploi reci, căzând timp de zile întregi. În aprilie, ploile se mai îmblânziseră, dar râul continua să crească, umflat de apele cu sloiuri de gheață ce se repezeau de dincolo de dealuri. Luna mai porni rece și udă, însă la jumătatea ei soarele începu să încălzească și oamenii ieșiră la câmp.

„Curând“, gândi Molly, privind spre dealul din spatele clădirii — înfloreau sângerii, toți copacii erau îmbrăcați în verde nou și pământul își pierdea repede înfățișarea de burete ud. „Curând“, repetă ea și se întoarse la culcut.

De trei ori traversase zona. Prima dată, vomitase violent. A doua oară, pregătită, se luptase cu greața și cu groaza și leșinase abia dincolo de spitalul clonelor. La a treia încercare, reacționase mai puțin, iar frica îi păruse doar o amintire vagă.

Poate că în casa cea veche urma să se simtă mult mai rău, dar știa acum că nu mai depindea de un răspuns condiționat. „Curând“...

De patru ori au pus-o într-o rezervă, au pornit un termostată și, când temperatura se stabiliza, venea Sora cu tava ci și spunea veselă : „Hai să mai încercăm o dată, nu, Molly?“ Și, ascultătoare, Molly își desfăcea picioarele și stătea liniștită cât îi injectau sperma, cu un instrument rece și lucios. „Acum ține minte“, spunea Sora, tot veselă, „o vreme să nu te miști“, și o lăsă pe patul îngust, să zacă. Iar după două ore îi dădea voie să se îmbrace și să plece. „De patru ori“, gândi ea cu amărăciune. Un lucru, un obiect, apeși pe un buton și uite ce iese, ca după scenariu.

Părăsi zona reproducătorilor într-o noapte neagră, fără lună. Ducea cu ea un sac mare, în care se ținuseră rufe și pe care-l umpluse, încetul cu încetul, în secret, timp de aproape trei luni. Toată lumea dormea, n-o aștepta nici un pericol în vale, poate nici în lumea întreagă, dar ea se grăbea, ocolind cărările, pășind numai pe iarba care-i înăbușea zgômotele. Tufărișul des din jurul casei

Sumner părea o întunecime flămândă, gata să înghită pe oricine s-ar fi apropiat. Ezită o clipă, apoi își croi drum printre copaci și tufe, până la casă.

Mai avea încă două ore până în zori și încă vreo oră înainte să i se descopere lipsa. Își lăsă legătura la poartă și înconjură casa până la ușa din spate, care se deschise la prima atingere. Intră și oftă ușurată, pentru că nu se întâmplă nimic, deci nimeni nu-și inchipuisese că va putea ajunge atât de departe. Urcă treptele spre camera ei veche, care i se păru, la început, la fel ca atunci când o părăsise. Apoi simți o ușoară schimbare, ceva în neregulă. Era prea întuneric să observe detaliile, însă senzația de ceva diferit persista. Găsi patul și se întinse, în așteptarea zorilor, să-și vadă camera și tablourile.

Ceva mai târziu, lumina se infiltră ușor în încăpere și Molly simți cum i se taie respirația. Cineva îi răspândise tablourile, i le atârname de pereți, de scaune, de biroul vechi pe care nu-l folosisese niciodată. Intră în camera de alături, unde obișnuia să picteze, și văzu pe masa unde Mark își modela lutul, în loc de câteva figurine stângace, zeci de obiecte de lut : vase, busturi, animale, pești, un picior, două mâini... Tremurând, Molly se sprijini de tocul ușii și plânse.

Se luminase bine, când se desprinsese de lângă ușă. Întârziase prea mult, acum trebuia să se grăbească. Coborî scările în fugă, ieși din casă, culese din mers bagajul și începu să urce colina. Cincizeci de metri mai sus se opri și căută locul pe care-l găsisese odată, împreună cu Mark — un adăpost în spatele tufelor de mure, acoperit de o stâncă și se aplecă deasupra. De aici putea vedea casa, fără să fie observată. Tufele crescuseră și locul era ascuns mai bine decât își amintea. Se lăsă la pământ, cu un oftat de ușurare. Soarele era sus, probabil că aflaseră deja de fuga ei. Se vor găsi câțiva care să vină s-o caute la casa Sumner, fără să se aștepte s-o găsească acolo, ci doar pentru că așa trebuiau să facă.

Au ajuns înaintea prânzului, au căutat o oră împrejurul casei și al curții, apoi au plecat. Casa deveni locul cel mai sigur, dar Molly nu se mișcă din scobitura ei de pe deal. S-au întors curând după lăsarea întunericu-

lui și au cercetat, din nou, aceleași zone. Abia acum putea să se retragă în casă, fără să se mai teamă. Ei nu ieșeau pe întineric decât în grupuri și nu se așteptau, din partea ei, să rățacească singură în noapte. Se ridică, își dezmorți picioarele și spatele. Pământul era umed și în ascunzătoare fusese rece, pentru că soarele nu pătrundea până acolo.

Se întinse în pat, cu gândul că o să-l audă când va intra, dar adormi puțin și visă : Ben — întins lângă ea ; Ben — stând în fața focului, sorbind ceai roz, parfumat ; Ben — privindu-i tablourile și pâlind... Mark — tropăind pe trepte, cu un aer hotărât ; Mark — stând pe vine lângă o frunză de ferigă, încă strâns răsucită la un capăt, cercetând-o cu atenție, de parc-ar fi vrut s-o desfășoare numai cu privirea ; Mark — cu mâinile durdului și murdare, learcă de sudoare, frământând lutul când ici, când colo, netezindu-l, încrunțându-se la el, uitând că alături este mama lui...

Se deșteptă brusc și sări din pat. îl auzise intrând și asculta acum treptele scârțâindu-i ușor sub pași. Mark se opri, ascultând. Probabil c-o simțise, își spuse ea si inima începu să-i bată nebunește. Se îndreptă spre camera de lucru de alături și-l așteptă în prag.

Mark intră fără s-o vadă, ținând în mână o lumânare aprinsă. Puse lumânarea jos, pe masă și numai atunci privi în jur, cu grijă.

— Mark ! șopti ea. Mark !

Fața lui se luminează. Avea mult din fața lui Ben, gândi ea, și ceva dintr-a ei. Mark întoarse privirile și, când Molly făcu un gest să se apropie, bătu în retragere.

— Mark ? repetă ea mirată și o gheară înghețată îi strânse inima, făcându-i răsuflarea dureroasă.

Ce se întâmplase oare ? Mai făcu un pas spre el.

— De ce-ai venit aici ? strigă Mark, pe neașteptate. Asta e camera mea ! De ce te-ai întors ? Te urăsc ! urlă el.

CAPITOLUL XIX

Gheara îi strânsese și mai tare inima. Molly se sprijini de tocul ușii dinapoia ei și se ținu cu putere.

— De ce-ai venit aici ? șopti ea. De ce ?

— E numai vina ta ! Tu ai stricat totul. Ei râd de mine și mă închinid...

— Totuși, continui să vii aici. De ce ?

Mark se îndreptă glont spre masa de lucru și o mătură cu mâna, apoi sări cu picioarele pe cioburi, smiorcăind și vorbind incoerent. Dezastrul înecă la fel de brusc pe cât începuse. Băiatul rămase cu privirea atîntită la praful cenușiu de pe podea.

— Să-ți spun eu de ce te întorci, zise Molly calm, ținându-se în continuare de tocul ușii. Te-au pedepsit și te-au închis într-o cameră mică, nu ? Și asta nu te-a speriat. Acolo puteai să-ți auzi gândurile, puteai să vezi cu ochii minții lutul, piatra care urma să ia formă. Ti se părea că ar fi fost de ajuns să îndepărtezi surplusul, să dai la o parte praful și să dai voie formei să se nască. Cei din tine știu ce zace în lut, ți-o spune prin mâini, în vise, în viziuni pe care nimeni altcineva nu le poate vedea. Iar ei îți spun că asta înseamnă boală, răutate sau neascultare. Nu-i așa ?

Mark o privea fix, fără o vorbă.

— Nu-i așa ? repetă ea.

El înclăușă din cap.

— Mark, ei nu vor înțelege niciodată. Ei nu pot auzi șoapta celui dinăuntru, nu pot trăi viziunile. Nu vor simți niciodată eul interior, pentru că prezenta fraților și a surorilor îi copleșeste. Atunci eul cedează, sau poate că moare.

Molly făcu o pauză, îl privi și-i șopti :

— Tu vii aici pentru că e locul unde-ți găsești eul, așa cum mi s-a întâmplat și mie, iar asta e mai important decât orice lucru pe care ți l-ar da ei.

Mark lăsă privirile spre podea, spre cioburi, și-și șterse fața cu brațul.

— Mamă, rosti el și se opri.

Molly se aruncă spre el, înainte să mai poată spune vreun cuvânt ; se strânseseră în brațe și plânseseră amândoi.

— Îmi pare rău că mi-am spart toate lucrările...

— Ai să faci altele, mai multe.

— Aș fi vrut să ți le arăt.

— Le-am văzut, erau foarte bune. Mai ales mâinile...

— Au fost greu de făcut. Degetele erau caraghioase, dar nu le-am putut reuși altfel.

— Mâinile sunt întotdeauna cel mai greu de făcut...

Într-un târziu, băiatul se desprinseseră ușor din îmbrățișare și-și șterse din nou fața.

— Ai de gând să te ascunzi aici ?

— Nu. Se vor întoarce să mă caute.

— Și-atunci, de ce-ai venit ?

— Ca să-mi țin o promisiune, șopti ea. Ți amintești ultima noastră plimbare pe deal, când voiai să urci pe munte și ți-am promis că data următoare o vom face și pe asta ? Mai ții minte ?

— Am ceva mâncare pentru drum, spuse el agitat. Am ascuns-o aici, să-mi potolească foamea din când în când.

— Bine. O luăm cu noi. Pornim de îndată ce se va lumina îndeajuns.

*
*
*

Era o zi frumoasă, cu cerul neîntinat și clar de-ți lua răsuflarea, doar la orizontul dinspre nord se înălțau câțiva nori diafani. Dealurile și munții din depărtare erau perfect confrunțați, ceața lipsea cu desăvârșire, iar briza era blândă și caldă. Linistea părea atât de adâncă în vale, încât femeia și fiul ei ezitau să o spargă cu vorbe și mergeau tăcuți. După un timp, s-au oprit să-și tragă sufletul, și-au zămbit și s-au întins, cu mâinile sub cap, să privească cerul.

— Ce ai în pachetul ăla mare ? întrebă Mark, în timp ce urcau, ceva mai târziu.

Molly își ducea bagajul în spate, ca pe un rucsac, și îi făcuse și băiatului unul mai mic.

— Ai să vezi, răspunse ea. O surpriză.

După câțva timp, copilul întreabă :

— E mai departe decât pare, nu ? O să ajungem înainte de lăsarea întinericului ?

— Cu mult înainte. Dar e departe. Vrei să te odihnești ?

Mark încuviință bucuros din cap și se așază sub un molid. „Au început să coboare molizii din munți“, își spusese Molly, amintindu-și în amănunt hărțile forestiere ale regiunii.

— Tot așa de mult citești ?

Băiatul se foi încurcat, apoi se uită către copaci și cer și mormăi ceva.

— Nici eu n-am mai pus mâna pe-o carte de multă vreme. Casa veche e plină de cărți, dar sunt atât de fragile, trebuie să ai grijă de ele... Știi, pe vremuri, după ce adormeau, rămâneam trează și citeam tot ce-mi cădea în mână.

— Pe aceea despre indieni ai citit-o ? întreabă el, întorcându-se pe burtă și sprijinindu-și bărbia în palme. Ei știau cum să facă bărci, corturi, foc, de toate...

— Și mai este una despre niște băieți, un fel de club după câte-mi amintesc, care au plecat cu cortul și-au învățat din nou toate metodele indiene. Sunt lucruri care încă se mai pot aplica, spusese ea visătoare.

— Și în care te învață ce poți mânca în pădure și o mulțime de alte treburi dintr-astea ? Am citit-o

Au urcat apoi în continuare, au vorbit despre cărțile din casa cea veche, s-au mai odihnit, iar Mark i-a povestit despre planurile lui. Târziu, după-amiaza, au ajuns în vârful muntelui și au privit în jos, către întreaga vale, pe tot parcursul râului Shenandoah, până hăt, departe.

Molly găsi un loc drept și adăpostit, iar Mark descoperi, în sfârșit, surpriza pe care ea i-o pregătise : pături, câteva conserve, fructe, carne, șase turte de porumb și boabe de porumb din care să facă floricele. După ce-au mâncat, au presărat ace de molid peste jar. Mark s-a învelit cu pătura și a început să caște.

— Ce-i zgomotul ăsta ? întreabă el, după o vreme.

— Copacii, răspunse Molly șoptit. Vântul îi face să foșnească și-atunci când noi, aici jos, nu-l simțim. Copacii și vântul își spun unul altuia secrete...

Mark răsă și căscă iarăși.

— Vorbesc despre noi, spuse el și Molly zâmbi pe întuneric. Aproape că le pot auzi cuvintele.

— Noi suntem primele ființe omenești pe care le văd de multă vreme. Poate se miră că mai există dintr-ăstăb, de-a noi.

— Nici eu nu mă mai întorc! țipă Mark.

Mâncaseră ultima turtă de porumb și fructele uscate, iar focul era stins și acoperit cu pământ.

— Mark, ascultă-mă. Pe mine au să mă ducă înapoi la reproducătoare, înțelegi? N-oi să-mi dea niciodată voie să ies. Au să mă drogheze ca să mă liniștească și p-am să mai știu de nimeni și de nimic. Asta ar fi viața mea, acolo. Dar tu? Mai atâtea de învățat. Citește toate cărțile de la fermă, învață tot ce poți din ele și într-o zi, când ai să fii bărbat, ai să te hotărăști să pleci sau să rămâi...

— Vreau să rămân cu tine.

— Îți mai amintesti de vocile din copaci? spuse ea, clătănând din cap. Când ești singur, dă-te în căutare și lasă copacii să-ți vorbească. Poate acolo ai să auzi și glasul meu. Niciodată n-am să fiu departe, dac-o să m-asculti.

— Unde te duci?

— În jos, pe râu, la Shenandoah, să-l caut pe tatăl tău. Acolo au să mă lase în pace.

În ochii lui se iviră lacrimi pe care nu încercă să le ascundă. Își ridică pachetul și-și trecu brățele prin hamuri. La jumătatea drumului spre vale, se opri.

— De-aici te poți uita în vale, spre Molly. Nu merg mai departe cu tine.

Băiatul nu-și întoarse privirile spre ea.

— La revedere, Mark.

— Copacii au să-mi vorbească, dacă tu nu ești cu mine?

— Întotdeauna du să-ți vorbească, dacă-i ascuți. Cei alți își caută salvarea în orașele moarte și în ruină. Dar

copacii sunt vii și te ajută la nevoie. Asta pot să ți-o promit, Mark.

— Te iubesc, șopti el, îmbrățișând-o cu putere.

Apoi se întoarse și porni în josul dealului, iar ea rămase să-l privească până ce lacrimile o orbiră.

Se întoarse, la rândul ei, și merse către sud, către Shenandoah. Întreaga noapte, copacii îi șoptiră și, când se trezi, se simți acceptată. Pădurea nu se mai oprea din murmur, atunci când Molly se uita împrejur, așa cum făcea altădată. Deasupra, și dedesubtul, și printre vocile arborilor putea auzi glasul râului, iar dincolo de ape simțea vocea lui Ben, din ce în ce mai puternică, din ce în ce mai aproape. Mirosea a apă proaspătă, iar glasul râului și al copacilor, amestecat cu glasul lui Ben, îi șoptea să se grăbească. Alergă bucurăasă la Ben, care o prinse în brațe și pluti cu ea, în jos, pe apa răcoroasă și suavă.

PARTEA A TREIA

REFUGIUL

CAPITOLUL XX

Clădirea nouă a dormitoarelor era întunecată, în afară de holul slab luminat din loc în loc. Mark îl străbătu iute și intră într-una din camere. Ferestrele încăperii erau doar umbre întunecate și nu putea să vadă decât formele băieților dormind în paturile albe.

Rămase în ușă, tăcut, așteptând să i se obișnuiască ochii cu întunericul. Curând, formele începură să capete rost, să devină brațe, fețe, păr. Se apropie de primul pat, fără nici un zgomot, cu tălpile goale. Băiatul care dormea acolo rămase nemișcat. Mark deschise o sticlută cu cerneală de mure și nuci și umezi în ea o pensulă fină. Sticla era caldă, o ținuse la piept. Mișcându-se cu grijă, se aplecă peste băiatul care dormea și îi pictă repede numărul 1 pe obraz. Cel adormit nu schiță nici o mișcare.

Mark se apropie de un alt pat și se opri o clipă, să se asigure că băiatul dormea adânc. De astă dată, pictă un 2.

Apoi ieși din cameră și se grăbi la următoarea, unde făcu același lucru. Celor care dormeau pe burtă sau cu fața îngropată în așternuturi, le pictă un număr pe mână ori pe braț.

Cu puțin timp înainte de răsărit, Mark puse dopul înapoi la sticla de cerneală și se strecură în camera lui, atât de mică, încât intrau în ea doar patul și câteva raf-

turi deasupra lui. Așeză cerneala pe un raft, fără să încerce să o ascundă, apoi se așeză în pat cu picioarele încrucișate și așteptă.

Era un băiat subțirel, cu păr negru și des, carc-i făcea capul să pară prea mare. Singura trăsătură ciudată erau ochii, de un albastru atât de intens și de adânc, încât nu-i mai puteai uita dacă-i vedeai o dată. Rămase răbdător, cu un surâs ușor jucându-i pe buze, apărând și dispărând succesiv. Lumina invadează curând ferestrele; era primăvară și aerul avea o strălucire care-i lipsea în celelalte anotimpuri.

Glasuri porniră să se audă și surâsul lui Mark se adânci, lărgindu-i gura. Vocile erau puternice și furioase. Mark începu să râdă. Când se deschise ușa și cinci băieți intrară, deja obosise de-atâta râs. Camera era atât de mică, încât trebuiră să se înșire cu picioarele strânse, lângă pat.

— Bună dimineța, 1, 2, 3, 4, 5, spuse Mark, izbucnind din nou în râs.

Ei se înroșiră de furie și băiatul porni să râdă și mai tare, fără să se poată abține.

* * *

— Unde e? întrebă Miriam, din ușa sălii de conferințe.

— Stai ios, Miriam, zise Barry, din capul mesei. Știi ce-a făcut?

Ea se așeză la celălalt capăt al mesei lungi și încuviință.

— Cine nu știe? Peste tot, numai despre asta se vorbește.

Privi către cei de față. Erau și doctorii acolo, Lawrence, Thomas, Sara... O adevărată întâlnire a consiliului.

— A recunoscut ceva? întrebă ea.

— Nu a negat, răspunse Thomas, ridicând din umeri.

— A spus de ce-a făcut-o?

— Ca să-i poată deosebi, zise Barry.

Pentru o clipă, lui Miriam i se păru că simte o undă de amuzament în glasul lui, dar care nu i se arată și pe față. Era cuprinsă de furie, de parcă ar fi fost făcută responsabilă pentru purtarea aberantă a copilului. „Asta n-o să înghit“ își spuse ea. Se aplecă în față, cu mâinile sprijinite de marginea mesei.

— Ce-aveți de gând să faceți cu el? întrebă. De ce nu-l controlați?

— Totmăi asta ne-am întâlnit să discutăm, răspunse Barry. Ai vreo sugestie?

Ea clătină din cap, la fel de furioasă. N-ar fi trebuit să fie acolo, gândi. Nu simțea nimic pentru băiatul ăsta, îl evitase încă de la început. Invitând-o la întâlnire, ei făcuseră o legătură care, în realitate, nu exista. Se lăsă pe spate în scaun, ca și cum s-ar fi dezis de cele ce se întâmplau acolo.

— E clar că trebuie să-l pedepsim, spuse Lawrence după o clipă de tăcere. Singura întrebare este: cum?

„Cum“, se întrebă Barry. Nu izolarea, pentru că asta îi place, o caută de fiecare dată. Nici muncă în plus, pentru că de-abia așteaptă un motiv să evadeze din nou. Cu numai trei luni în urmă, intrase în camera fetelor și le amestecase panglicile și eșarfele în așa hal, încât nu se mai potriveau nici unui grup. Le-au trebuit ore întregi să pună totul în ordine, iar acum vor trece săptămâni până să se șteargă cerneala.

— Ar trebui să recunoaștem că am făcut o greșală, continuă Lawrence, încruntat de îngrijorare. Locul lui nu este printre noi. Băieții de vârsta lui îl atingă. Nu are prieteni, este capricios și încăpățânat — când exuberant, când morocănos. Am făcut o greșală. Poznele lui de-acum sunt copilărești, dar ce va face peste cinci ani sau peste zece? La ce să ne așteptăm de la el, pe viitor?

— Peste cinci ani va fi în josul râului, după cum stii, spuse Barry. Trebuie să-l stăpânim doar în anii care mai rămân până atunci.

Sara se foi ușor pe scaun și Barry se întoarse către ea.

— Am aflat că izolarea nu-l potolește, începu femeia. E un singuratic prin natura lui, de aceea, interzicându-i singurătatea după care tânjește, îl pedepsim cu adevărat.

Barry clătină din cap.

— Am mai discutat despre asta. N-ar fi corect față de ceilalți să-i obligăm să-l accepte. Produce o rupătură printre-ai lui. Nu trebuie să-i pedepsim pentru el.

— Nu sunt „ai lui“, rosti Sara cu emfază. Voi, frați. Barry, ați dorit să-l păstrați, spunând că vreți să-l studiați, ca să găsiți o cale prin care să-i faceți pe ceilalți să îndure viața separată. Este deci responsabilitatea voastră să-l păziți, să-l obligați să trăiască lângă voi. Dacă nu, recunoașteți că Lawrence are dreptate, că am greșit și că ar fi bine să îndreptăm acum această greșală.

— Vreți să ne pedepsiți pe noi, pentru răutățile băiatului? întrebă Bruce.

— Băiatul ăsta se află aici numai din cauza voastră, spuse Sara tăios. Dacă-ți mai amintești, la prima noastră discuție, restul dintre noi am votat să scăpăm de el. Am prevăzut că vom avea probleme, dar tu ai spus că ne poate fi folositor, că vrei să-l păstrezi. Atunci ține-l cu tine, sub observație, departe de ceilalți copii, care sunt permanent afectați de poznele lui. El e un izolat, o aberație, un aducător de necazuri. Aceste întâlniri ale noastre sunt din ce în ce mai frecvente, iar obrăznicile lui tot mai distrugătoare. De câte ori va mai trebui să-i discutăm comportamentul?

— Știi că nu putem sta tot timpul cu ochii pe el, explică Barry, nerăbdător. Petrecem în laborator jumătate din zi, apoi alte ore printre reproducătoare sau în spital. Astea nu-s locuri pentru un copil de zece ani.

— Atunci, scapă de el, încheie Sara. Se așeză și-și încrucișă brațele la piept.

Miriam își ținea buzele strânse și întâmpină privirea lui Barry cu răceală.

— Poți găsi o altă rezolvare? întrebă Lawrence. Am încercat tot ce ne-a trecut prin minte, fără nici un rezultat. Azi dimineată, băieții erau destul de furioși ca să-l ucidă. Data viitoare, s-ar putea s-o facă. Te-ai gândit la ce-ar duce violența, în această comunitate?

În istoria lor, nu existau episoade de violență, nu se gândiseră niciodată la pedeapsa fizică, pentru că nu puteau răni pe vreunul, fără să-i afecteze și pe ceilalți. „Dar asta nu se aplică și lui Mark“, gândi Barry, deodată, însă

n-o spusese cu voce tare. Ideea de a-i face un rău fizic, de a-l răni, îi repugna. Aruncă o privire către frații lui și văzu pe fața lor aceeași confuzie pe care-o resimțea și el. Nu puteau abandona băiatul. Cunoștea atâtea despre viața în singurătate...! Erau atâtea lucruri pe care ei nu le înțelegeau despre ființele umane, iar Mark *putea* fi legătura lor.

Faptul că băiatul era copilul lui Ben, care fusese o singură ființă cu frații săi, nu avea nimic de-a face cu asta. Nu avea o înclinație deosebită pentru Mark. Dacă cineva ar putea ține la el, aceasta ar fi fost Miriam, gândi el și o privi. Chipul femeii era însă împietrit, ochii îl evitau. Prea rigidă, își spusese, prea rece.

Și dacă era într-adevăr așa, își zise el, distrat, de parcă s-ar fi gândit la un experiment oarecare, atunci era o greșeală să păstreze băiatul. Dacă acel copil avea puterea să le rănească atât de mult pe surorile Miriam, sau să-i umilească pe frații Barry, atunci era o greșeală. Nu puteau permite unui străin să deschidă răni atât de vechi.

— O s-o scoatem noi la capăt, exclamă Bob, deodată. Există riscuri, bineînțeles, dar ne putem descurca. Peste patru ani — continuă el, privind-o pe Sara, — va fi timis cu echipa pentru drumuri și nu va mai fi o amenintare. Vom avea nevoie de el în orașe, pentru că e-n stare să se descurce singur, fără pericolul vreunei căderi psihice.

Sara încuviință din cap.

— Atunci, putem să cădem de acord că asta va fi ultima noastră discuție despre problema lui ?

Frații Barry schimbă priviri, apoi înclină din cap fără tragere de inimă.

— De acord, spusese Barry. Ori îl stăpânim, ori scăpăm de el.

Doctorii se întoarseră în biroul lui Barry. Acolo îi aștepta Mark, lângă fereastră — o siluetă mică și întunecată, pe fondul strălucirii soarelui. Se întoarse către ei, cu o figură care nu exprima nimic. Soarele îi trecea prin păr și-l făcea să strălucească roșu-auriu.

— Ce-aveți de gând cu mine ? întrebă el cu voce liniștită.

— Vino aici și stai jos, zise Barry, luându-și locul în spatele biroului.

Băiatul traversează camera și se așează pe un scaun, aplecat în față de parc-ar fi fost gata să sară și să fugă.

— Liniștește-te, rosti Bob și se așează și el pe marginea biroului, privindu-l pe Mark și balansându-și picioarele.

Părea prea aglomerat în birou, cu toți frații adunați acolo. Mark își plimbă privirile de la unul la altul, apoi îl fixă pe Barry și așteptă.

Barry îi povestește despre ședință și, în timp ce-i vorbea, îl privea cu atenție. „Mostenește ceva de la Ben“, gândea doctorul, tot pălăvrăgind. „ceva de la Molly, iar restul — dintr-un trecut îndepărtat, dintr-un rezervor genetic din care-a adus gene străine, ca ale nimănui din vale“. Mark îl asculta cu atenție, așa cum făcea de obicei la școală, când îl interesa ceva.

— De ce cred ei că am făcut un lucru atât de îngrozitor ? întrebă, în clipa în care Barry tăcu.

Doctorul își privi frații, neajutorat, de parc-ar fi vrut să le spună că nu avea ce să facă, neexistând un teren comun de înțelegere. Mark era un străin în toate privințele.

— Cum altfel v-aș putea eu deosebi ? reluă Mark, pe neașteptate.

— Nu e nevoie să ne deosebești, răspunse Barry ferm.

Băiatul se ridică în picioare.

— Trebuie să-mi iau lucrurile și să mă mut la voi ?

— Da. Și asta acum, când ceilalți sunt la școală. Să te-ntorci imediat.

Mark încuviință. La ușă se opri, își plimbă din nou privirea asupra fiecăruia și spuse :

— Poate un semn mic, mic de tot, pe vârful urechilor, sau așa ceva...

Deschise ușa și fugi pe hol, râzând.

Barry cuprinse cu privirea sala de lectură și îl descoperi pe Mark în spate, șomnoros și plictisit. Ridică din umeri : lasă-l să se plictisească... ! Trei dintre frați lucrau în laborator și al patrulea era ocupat cu reproducătorii. Singurul lucru pe care putea să-l mai facă era să citească, iar Mark trebuia să stea acolo, chiar dacă asta-l plictisea de moarte.

— Problema pe care-am ridicat-o ieri, dacă-ți mai amintești, spuse Barry, uitându-se la repezeală prin notițe, este cauza declinului din lanțul de clone, după a patra generație. Singura rezolvare de pân-acum este reîmprospătarea cu subiecți de origine sexuală, care sunt clonați înainte de a treia lună de viață intrauterină. În felul asta am reușit să revigorăm familiile de frați și surori însă trebuie să admitem că nu asta-i soluția ideală. Poate cineva să-mi spună câteva dintre neajunsurile procedurii ?

Făcu o pauză și își roti privirile prin sală.

— Poate tu, Karen ?

— Între copiii clonați în laborator și cei născuți natural există o ușoară diferență, probabil din cauza influenței prenatale și a traumei de la naștere, care afectează individul produs pe cale sexuală.

— Foarte bine, zise Barry. Are cineva de făcut vreun comentariu ?

— La început, copiii se clonau din doi în doi ani, începu Stuart. Acum nu se mai așteaptă atât, și asta îi face pe membrii unei familii să fie atât de apropiați, de parcă ar fi cu toții clone.

Barry încuviință și arătă spre Carl.

— Dacă produsul uman este afectat sau se pierde la naștere, el poate fi avortat fără să influențeze starea clonelor.

— Lucrul asta nu ar fi chiar un neajuns, zâmbi doctorul și un val de râsete străbătu clasa.

Așteptă o clipă, să înceteze zgomotul, apoi spuse :

— Rezervorul genetic este necunoscut, constituentii lui sunt atât de variați, încât, atunci când procesul nu este controlat, există pericolul de a produce caracteristici ne-

dorite. Amenințarea cea mai mare pentru comunitatea noastră este pierderea talentelor.

Lăsa un timp ca să poată fi înțeles, apoi continuă :

— Singurul mod de a ne asigura viitorul, continuitatea, este să perfecționăm procesul de clonare, și de aceea trebuie să ne extindem cercetările, să mărim numărul de savanți, să găsim o sursă de materiale care să suplinească, oarecum, ceea ce consumăm. Trebuie să echipăm alte laboratoare și, pentru asta, trebuie să ne creăm o legătură cu sursele exterioare.

Se ridică o mână și Barry făcu semn să se pună întrebarea.

— Și dacă, nu găsim destul echipament în condiții bune, în timp, util ?

— Atunci va trebui să trecem la implantarea în uter a fătului clonat. Am mai făcut asta de câteva ori și stăpânim bine metoda, însă în felul ăsta se consumă mult din resursele umane și ar trebui să suprasolicităm reproductoarele.

Îmbrățișă cu privirea întreaga clasă și spuse mai departe :

— Ţelul nostru este să micșorăm nevoia de reproducere sexuală, chiar s-o înlăturăm. Abia atunci vom putea face planuri de viitor. Dacă vom avea nevoie de constructori de drumuri, vom putea clona cincizeci sau o sută, pe care să-i antrenăm din copilărie și să-i trimitem să-și împlinească destinul. Vom putea clona atunci constructori de nave, marinari pe care să-i trimitem pe mare să localizeze bancurile de pești și traseul lor. Sau o sută de fermieri, ca să-i întrețină pe cei ce preferă să lucreze cu eprubete, în loc să prăsească răndurile de morcovi.

Încă un val de râsete trecu peste elevi. Barry zâmbi și el. Cu toții aveau partea lor de muncă la câmp.

— Pentru prima oară în istoria omenirii, nu vor mai exista indivizi nepotrivii.

— Și nici un geniu, se auzi o voce leneșă din spatele clasei.

Toate privirile se întoarseră spre Mark, care stătea stângaci în scaun, rânjind ușor și cu ochii albaștri lucind. Băiatul îi făcu lui Barry cu ochiul, apoi se întoarse la somnul lui prefăcut.

— Am să vă spun o poveste, dacă vreți, șopti Mark.

Se ridică și pași pe culoarul dintre cele șase paturi, în care stăteau frații Carver, operați de apendicită în același timp. Se uitau la el din ambele părți și unul dintre ei aprobă printr-o mișcare a capului.

— A fost odată un woji, începu el, îndreptându-se spre fcreastră.

Se așează cu picioarele încrucișate pe un scaun, cu spatele la lumină.

— Ce-i ăla un woji ?

— Dacă poți întrebări, cu nu mai spun mai departe, se răsti Mark. O să vedeți pe parcurs. Woji trăia în adâncul codrilor și în fiecare iarnă aproape că murea înghețat, pentru că-l udau ploile și-l acoperea zăpada. Nu avea ce să mănânce, pentru că se hrănea cu frunze și toate cădeau la sfârșitul toamnei. Într-un an, i-a venit o idee și s-a dus să i-o spună unui molid. La început, molidul nici n-a vrut s-aduă, dar woji nu s-a lăsat și a continuat să-l sâcăie. Până la urmă, molidul și-a spus : „Ce am de pierdut ? De ce să nu-ncerc ?“, și l-a lăsat pe woji să-și pună planul în aplicare. Zile întregi, woji a răsucit la frunze și le-a făcut ca niște ace. Cu câteva din ele, a cusut de ramurile copacului frunzele răsucite. Apoi s-a cățărat în vârf, a strigat către vântul înghețat, a răs de el și i-a spus să nu mai putea să-i facă vreun rău, pentru că avea adăpost și mâncare pentru toată iarna.

Ceilalți copaci l-au auzit, au răs și au început să vorbească între ei de woji cel mic și nebun, care striga la vântul înghețat. În sfârșit, povestea a ajuns și la ultimul copac, acolo unde se termina pădurea și începea zăpada. Era un arțar, și a răs de i se clătinau frunzele. Vântul înghețat l-a auzit răzând și s-a repezit vijelios și aruncând cu gheață să afle ce era atât de caraghios. Arțarul i-a spus

de micul woji care-l provocase să smulgă frunzele de pe copaci și-atunci vântul înghețat s-a înfuriat. A început să bată din ce în ce mai tare, iar frunzele arțarului s-au schimbat de frică în roșu și auriu, apoi au căzut. Copacul a rămas gol în fața vântului. Vijelia s-a îndreptat după aceea spre sud și ceilalți copaci au tremurat, și-au schimbat culoarea și și-au pierdut frunzele.

Până la urmă, vântul înghețat a ajuns și la molid și i-a strigat lui woji să iasă afară, dar woji nu l-a ascultat. A rămas ascuns între acele molidului, acolo unde nu putea fi nici văzut, nici atins. Vântul a suflat mai tare și molidul s-a cutremurat, dar acele lui s-au ținut bine și nu si-au schimbat culoarea. Atunci, vijelia a chemat în ajutor ploaia înghețată, și molidul s-a acoperit de țurțuri, dar acele au rezistat și woji a rămas uscat și la căldură. Vântul s-a înfuriat mai tare ca niciodată și a chemat zăpada. A nins atât de mult, încât molidul arăta ca un munte de zăpadă, dar înăuntru woji stătea cald și mulțumit, lipit de trunchiul copacului. După o vreme, molidul s-a scuturat de zăpadă, știind acum că vântul de gheață nu mai putea să-i facă vreun rău.

Toată iarna a urlat vijelia peste copac, dar acele au rămas la locul lor și woji a stat la adăpost, iar dacă mai rontăia din când în când câte un ac, copacul îl ierta, pentru că-l învățase să nu se supună și să nu-și schimbe culoarea ca să rămână toată iarna gol, tremurând în fața vântului înghețat, doar pentru că așa făceau toți ceilalți copaci. Când a venit primăvara, copacii l-au rugat pe woji să le facă și lor ace, iar woji a acceptat până la urmă. Însă i-a ajutat numai pe cei care nu au răs de el.

De aceea unii copaci sunt întotdeauna verzi...

— Asta-i tot? întrebă unul din frații Carver.

Mark încuviință din cap.

— Atunci, ce este un woji? Ai spus că o să știm atunci când se termină povestea...

— Este cel care trăiește în molizi, răspunse Mark râzând. E invizibil, dar uncori poți să-l auzi. De obicei, râde.

Sări de pe scaun, parcă grăbit.

— Tre' să plec, spuse el și se îndreptă către ușă.

— Nu există așa ceva ! țipă unul dintre frați.

Mark deschise ușa și privi afară cu grijă. Nu ar fi trebuit să se afle acolo. Se uită peste umăr și întrebă :

— De unde știți ? Ați fost vreodată afară, ca să încercați să-l auziți cum râde ?

Apoi plecă repede, înainte să apară vreun doctor sau vreo soră.

Intr-o dimineată, spre sfârșitul lunii mai, înainte de răsărit, familiile s-au adunat din nou la docuri să conducă cele șase bărci și echipajele de frați și surori. De această dată nu mai era nici o veselie, nu fusese nici o petrecere în noaptea de dinainte. Și unii și alții erau tăcuți.

Nu mai există cale de întoarcere, trebuiau să pună mâna pe proviziile din oraș sau să moară. Prețul era mare, dar nu aveau altă ieșire. Antrenamentele speciale îi ajutaseră oarecum, dar nu destul, și nici echipajele de familii nu rezolvau problema. În cele patru călătorii pe râu, de până atunci, pierduseră douăzeci și doi de indivizi, iar alții douăzeci și patru fuseseră afectați, poate pentru totdeauna, — și prin ei, și familiile lor. Acum plecau treizeci și șase, urmând să stea până la venirea înghețului ori până ce apele se umflau.

Unii plecau să construiască o trecere care să ocolească marea cascadă, alții trebuiau să sape un canal care să unească apele râului Shenandoah cu cele ale Potomacului, ocolind astfel repezișurile stâncoase care puneau în pericol fiecare expediție. Două grupuri trebuiau să-și croiască drum până la Washington și să aducă proviziile pe care le găsiseră cu un an în urmă. Un alt grup să curețe râul de stricăciunile de peste iarnă.

Câți oare aveau să se mai întoarcă de data asta ? se întrebă Barry. Urmau să fie plecați mai mult decât oricare altă expediție de până atunci, iar munca lor era mai periculoasă. Câți oare ?

— Ne-ar ajuta mult o clădire la cascadă, spuse Lewis deodată. Cel mai mult ne afectează sentimentul de nesigurantă.

Barry încuviință. Cu toții raportaseră că s-au simțit expuși, priviți. Aveau senzația că natura îi apăsa, că o dată cu apusul soarelui copacii se apropie. Se întoarse către Lewis cu intenția să spună ceva, dar privindu-i ticul din colțul gurii, uită ce-avea de spus. Lewis își frângea mâinile, se uita la bărci, iar ticul apărea și dispărea din nou.

— Te simți bine ? întrebă Barry.

Lewis se zgudui și-și muta privirea de la râu.

— Lewis ? S-a întâmplat ceva ?

— Nu. Ne vedem mai târziu, răspunse el și se îndepărtă cu pași grăbiți.

*
*
*

— Se întâmplă ceva cu noi în pădure, mai ales pe întuneric, le spuse Barry mai târziu fraților lui.

În dormitorul pe care-l împărțeau, departe de ei, Mark stătea cu picioarele încrucisate în pat și-i privea. Barry nu-l lua în seamă. Erau atât de obișnuiți cu prezența lui, încât abia dacă-l mai observau, și asta numai dacă pleca pe undeva. Atunci își dădeau seama că dispăruse, așa cum făcea deseori.

Frații așteptau să continue. Frica de pădurea tăcută era un lucru cunoscut.

— Ar trebui să adăugăm la antrenamentul copiilor și experiența traiului îndelungat în pădure. Ar putea începe cu o după-amiază, apoi să rămână în tabără peste noapte, și tot așa, până vor ajunge la câteva săptămâni.

Bruce clătină din cap.

— Și dacă asta îi va afecta atât de tare încât să-i facă incapabili să mai plece în expediție ? Putem pierde în felul ăsta zece ani de muncă.

— Putem încerca la un grup de probă, replică Barry. O familie de băieți și una de fete. Dacă se arată disperați după prima expunere, putem renunța sau putem aștepta încă un an, doi, să mai crească. Oricum, cândva tot vor

ajunge în situația asta și astfel le putem ușura misiunea.

De un timp nu mai opreau numărul de clone la șase, ci la zece indivizi de fiecare grup.

— Avem optzeci de copii de unsprezece ani, spuse Bruce. Peste patru ani vor fi gata. Dacă statisticile se vor adeveri, vom pierde douăzeci și cinci dintre ei în primele patru luni de la plecare, în accidente sau prin traume psihice. Eu cred că merită să-i obișnuim cu pădurea și cu traiul în singurătate.

— Unul din noi va trebui să-i supravegheze, observă Bob.

— Suntem prea bătrâni, protestă Bruce cu o grimasă. Apoi, și noi suntem înclinați spre tulburări psihice. Amîn-tește-ți de Ben...

— Tocmai, răspunse Bob. Suntem prea bătrâni ca să mai conteze. Frații noștri mai mici preiau tot mai multe din treburile noastre și sunt gata să ne înlocuiască la nevoie. Suntem ușor de înlocuit, concluzionează el.

— Are dreptate, recunosc Barry fără tragere de inimă. Este experimentul nostru, deci noi avem obligația să-l urmărim. Tragem la sorți?

— Facem cu rândul, spuse Bruce. Fiecare, pe rând.

— Pot să merg și eu? întrebă Mark pe neașteptate și toți se întoarseră să-l privească.

— Nu, se răsti Barry. Știm că pe tine nu te afectează pădurea. Nu vrem să se întâmple pozne, șmecherii, acte de bravură.

— Atunci o să vă pierdeți, strigă Mark.

Sări din pat, alergă spre ușă și se opri în prag ca să mai strige:

— O să vă treziți în pădure cu o grămadă de copii plângăcioși, și-o să înnebuniți cu toții, și voi! o să râdă de voi, o să moară de răs!

O săptămână mai târziu, Bob conduse primul grup de băieți în pădurea din spatele văii. Fiecare din ei ducea un pachet cu mâncare. Purtau pantaloni lungi, cămăși și cizme. Privindu-i cum pleacă, Barry nu putea să-și înlăture gândul că el ar fi trebuit să fie primul care să facă a-

ceastă încercare. Fusesse ideea lui, ar fi trebuit să fie și riscul lui. Clătină din cap, furios. Ce risc? Plecau doar într-o excursie prin pădure. Aveau să ia masa acolo, să se învârtă prin împrejurimi, după care să se întoarcă repede acasă...

Mark se uită o clipă la el, apoi își mută privirea la băieții care urcau fără oprire și ajunseseră deja la tufărișul des. După câteva clipe, dispărură printre copaci.

— Or să se piardă, spuse el.

Bruce ridică din umeri.

— Nu se pot pierde într-o oră, două. La prânz au să mănânce, au să se fâfâie pe-acolo, după care au să se întoarcă.

Cerul era adânc și albastru, cu nori albi pufoși și o bentiță foarte înaltă de nori cirrus, care părea fără capăt. Prânzul urma să fie în mai puțin de două ore.

Încăpățânat, Mark scutură din cap, dar nu mai spuse nimic. Se întoarse la școală, apoi mănca la cantină, după care munci în grădină vreo două ore. Când îl chemă Barry, încă era acolo.

— Nu s-au întors, spuse Barry, când băiatul intră în birou. De ce erai atât de sigur că se vor pierde?

— Pentru că ei nu înțeleg pădurea, răspunse Mark. Nu pot vedea ceea ce-ar trebui să vadă.

— Și ce anume ar fi asta?

Mark ridică din umeri, neajutorat.

— Ceea ce trebuie, repetă el.

Își plimbă privirea de la un frate la altul și ridică din nou din umeri.

— Poți să-i găsești? întrebă Bruce.

Glasul îi sună aspru și cute adânci îi brăzdau fruntea

— Da.

— Să mergem, spuse Barry.

— Amândoi? se nedumeri Mark.

— Da.

Mark păru că se îndoiește.

— Pot s-o fac mai repede singur, zise el.

Barry se simți apucat de un tremur și se ridică de la birou, cu o mișcare bruscă. Încercă din greu să se stăpânească.

— Singur nu, se răsti el. Vreau să-mi arăți lucrurile acelea pe care le vezi tu, după care poți găsi drumul acolo unde nu e nici o cărare. Să mergem până nu se face târziu. Du-te și te schimbă, mai spuse, privindu-l pe băiatul cu tunică scurtă și desculț.

— Nu e nevoie până acolo, răspunse Mark. Nu am de ce să mă tem printre copaci.

Barry rămase o clipă gânditor, apoi se îndreptară spre pădure. Îl privea pe băiat mergând când înaintea lui, când alături, adulmecând fericit aerul din pădurea tăcută, slab luminată.

Au mers repede și curând se aflau în adâncul codrului, acolo unde copacii creșteau mari, împletind deasupra capului o boltă ce împiedica lumina soarelui să pătrundă. „Fără umbre nu poți descoperi direcția“, își spuse Barry, râsuflând greu, încercând să se țină după băiatul sprinten. Mark nu ezita niciodată, nu se oprea, se mișca repede și cu siguranță, iar Barry nu reușea să afle ce indicii găsisese, cum de știa să-o ia pe-acolo și nu pe dincolo. Voia să întrebe, dar trebuia să-și păstreze suflul pentru urcuș. Transpira și-și simțea picioarele ca de plumb.

— Hai să ne odihnim o clipă, spuse el într-un sfârșit.

Se așezară pe pământ, cu spatele sprijinit de un trunchi uriaș. Mark se întoarse cu pași repezi și se așeză pe vine, câțiva metri mai încolo.

— Spune-mi după ce te uiți, zise doctorul nedumerit. Arată-mi un semn că au trecut pe-aici.

Mark păru surprins de această cerere.

— Totul arată c-au trecut pe-aici, răspunse el.

Făcu un gest spre copacul de care se sprijinea Barry.

— Asta e un nuc amar — vezi, continuă el și îndepărtă pământul, descoperind câteva nuci pe jumătate mâncate. Băieții au găsit câteva și le-au aruncat. Și-aici, spuse el, arătând cu degetul, uită-te la vlăstarul ăsta. Cînevă l-a aplecat până la pământ, încă nu s-a îndreptat de tot. Și urmele lor, răscolind pământul și frunzele de pe jos. E un semn care spune : „pe aici, pe aici“.

Barry vedea clar diferențele atunci când băiatul i le arăta, însă când privi în altă parte, i se păru că și acolo vede pământul răscolit.

— Apă, spuse Mark. Asta e o urmă de la zăpada care s-a topit. Arată altfel.

— Cine te-a învățat despre pădure ? Molly ?

Mark încuvîlîntă tăcut.

— Ea nu se putea pierde niciodată. Nu putea uita cum arată lucrurile și dacă le mai vedea o dată, le recunoștea. Ea m-a învățat. Sau poate că m-am născut cu darul ăsta și ea doar mi-a arătat cum să mă folosesc de el. Nici eu nu mă pot pierde.

— Ai putea fi în stare să-i înveți și pe ceilalți ?

— Cred că da. Acum că ți-am arătat, ai putea și tu să conduci, nu ?

Se întoarse cu spatele, îmbrățișând din priviri pădurea, apoi se răsuci din nou către Barry.

— Știi pe unde să pornești, nu ?

Doctorul se uită atent împrejur. Urmele de pași erau pe drumul pe care veniseră ei, acolo unde le arătase Mark. Observă dăra lăsată de apă și cercetă împrejurimile. Nu vedea nimic. Se uită din nou către băiatul care rânjea malițios.

— Nu, spuse el. Nu știu pe unde s-o luăm.

Mark râse cu poftă.

— Pentru că terenul e stâncos, de aceea. Hai.

Pornî din nou, de data asta mergând pe marginea potecii stâncoase.

— De unde-ai știut ? întrebă Barry. Nu e nici un semn că ar fi trecut pe stânci.

— Pentru că nu mai există nici un semn pe nicăieri. Nu puteau trece decât pe-aici. Uite !

Arată cu degetul către un alt copăcel aplecat, unul mai mare și cu rădăcini mai adânci.

— Cineva a aplecat copacul ăsta și i-a dat drumul la loc. Probabil că au făcut-o mai mulți, pentru că nu s-a îndreptat chiar de tot și aici pietrele au fost răscolite cu piciorul.

Poteca stâncoasă se adânci, devenind o albie. Mark privea atent marginile și, după un timp, se întoarse din

nou, arătând alte semne. Pădurea se adâncise și întunericul se lăsa mai greu aici. Copaci deși, din cei mereu verzi, acopereau panta pe care începuseră s-o coborâre și uneori trebuiau să dea la o parte crengile care se împleteau, pentru a putea trece mai departe. Pământul era brun, acoperit cu straturi de ace depuse în ani de zile.

Barry se descoperi ținându-și răsuflarea ca să nu tulbure liniștea codrului și înțelese, în sfârșit, de ce alții vorbeau de o prezență, de ceva care-i urmărea printre copaci. Liniștea era imensă, ca într-o lume de vis în care vorbele erau tăcere, muzica era tăcere, tipătul era tăcere. În spate, putea simți cum se apropie copacii, tot mai mult, și mai mult.

Apoi, brusc, descoperi că ascultă ceva, un zgomot care era parcă de multă vreme acolo, care creștea mereu, venind de dincolo de liniște, un fel de voce sau amestec de voci șoptind de prea departe ca să distingă vreun cuvânt. „Ca și Molly“, își spuse și un frison de teamă îl străbătu. Vocile se făcură mai slabe. Mark se opri și privea din nou împrejur.

— Aici s-au întors, hotărî el. Poate c-au mâncat și au pornit înapoi, dar s-au rătăcit. Vezi, au mers prea departe și continuă să se îndepărteze, din ce în ce, de calea pe care-au venit.

Barry nu vedea nici un amănunt care să-i demonstreze că așa se întâmplase, dar se știa neajutorat în pădurea întunecată și nu putea decât să-l urmeze pe băiat, oriunde, l-ar fi dus.

Pe măsură ce urcau, copacii tineri se răreau și începură să apară plopi, iar la marginea unui pârau, tufe de bumbac.

— Crezi că au aflat că s-au rătăcit? întrebă Mark, dezgustat.

Acum mergea mai repede. Se opri din nou și un rânjet îi apără și dispăru iute, semn că începea să se îngrijoreze.

— Aici, câțiva au început să fugă, spuse el. Așteaptă-mă. Să văd dacă s-au regrupat mai în față sau dacă va trebui să-i căutăm pe cei rătăciți.

Dispăru înainte să termine de vorbit și doctorul se așeză pe jos, să-l aștepte. Vocile se întoarseră la el aproape

în aceeași clipă. Cercetă cu privirea copacii nemîșcați, știind că ramurile de sus se clătinau în vînt, făcînd un zgomot care semăna cu o voce. Știa că totul este o părere, însă continua să încerce să priceapă cuvinte. Își pusé capul pe genunchi și se forță să reducă la tăcere glasul.

Picioarele îl dureau și-i era foarte cald. Păraiașe de sudoare îi curgeau pe spate și se aplecă mai tare, ca să-și lipească de piele cămașa. Acum își dădea seama că nu-i puteau trimite pe-ai lor să trăiască în păduri. Era un mediu ostil, stăpînit de un spirit al răului care-i înăbușea, îi înnebunea și-i ucidea. Chiar și-acum putea să-i simtă prezența, apropiindu-se, atingându-l, apăsându-se în el. Se ridică brusc și porni după Mark.

CAPITOLUL XXII.

Barry auzi din nou o voce, de astă dată una adevărată, de copil, și așteptă.

— Bob, ești în regulă? strigă el, când îi ajunsé în în raza vizuală.

Bob, ud leorcă și cu fața murdară, dădu din cap și se clătină, respirînd greu.

— Urcau spre vîrf, spuse Mark, apărînd deodată lângă Barry.

Venise dintr-o altă direcție, neobservat pînă ce nu vorbise.

Acum băieții erau adunați în același loc și arătau mai rău decît Bob. Cățiva din ei plînseseră. „După cum a spus Mark“, gîndi Barry.

— Am crezut că o să putem vedea unde suntem dacă urcăm undeva mai sus, se explică Bob, căutînd aprobarea în ochii lui Mark.

Băiatul scutură din cap.

— Întotdeauna să mergi în jos, să urmezi pârăul, dacă nu știi unde te afli, spuse el. O să dai de-o apă mai mare, apoi de un râu pe care să-l urmezi pînă acasă.

Băieții îl priveau pe Mark cu admirație, fără să încerce să și-o ascundă.

— Știi drumul înapoi ? întrebă unul dintre ei.

Mark încuviință printr-un gest.

— Mai întâi, odihniți-vă câteva minute, le ceru Barry.

Vocile dispăruseră, iar codrul nu mai era decât o mare pădure întunecată, fără vreun suflet viu în ea.

Mark îi conduse repede la vale, nu pe drumul pe care urcase, ci în linie dreaptă, ajungând la câmp deschis după o jumătate de oră.

— A fost o greșeală să riscăm în felul ăsta ! se răsti Lawrence, furios.

Țineau prima întâlnire a consiliului de la aventura din pădure.

— Trebuie să-i învățăm să traiască în păduri, replică Barry.

— Nu-i nevoie să trăiască acolo. Cel mai bun lucru ar fi să le defrișăm. La cascadă avem un adăpost în care pot trăi la fel ca aici, la lumină.

— Imposibil. Cum te îndepărtezi de zona noastră ești obligat să treci prin pădure, spuse Barry. Toți au vorbit de aceeași groază, de sentimentul că sunt încercuiți de copaci, că sunt amenințați de ei. Trebuie să se obișnuiască cu asta.

— Niciodată nu vom ajunge să trăim în păduri, hotărî Lawrence. Cercetașii vor locui într-un cămin pe malul râului, iar când vor călători, o vor face cu barca. Se vor opri numai în luminisuri, acolo unde există un adăpost decent și de unde pădurea a fost gonită și ținută la distanță.

Își accentuă cuvintele bătând cu pumnul în masă.

Barry îl privi pe Lawrence cu amărăciune.

— Mai putem lucra în laboratoare încă cinci ani, Lawrence ! Doar cinci ani ! În vale sunt acum aproape nouă sute de persoane, cei mai mulți copii pe care i-am antrenat să caute lucruri necesare supraviețuirii noastre. Iar lucrurile astea n-or să le găscască pe malul râului de care tot vorbești ! Vor trebui să facă expediții la New York, Philadelphia, New Jersey. Și cine-o să le meargă înainte, să defrișeze pădurile ? Ori îi obișnuim

pe copiii ăștia să se înțeleagă cu pădurea, ori murim cu toții.

— A fost o greșeală să ne grăbim, spuse Lawrence. Ar fi trebuit să așteptăm până ce aflăm care sunt lucrurile pe care le putem aduce din afară, înainte să ne complicăm atât de mult

Barry clătină din cap.

— Nu le poți avea pe amândouă o dată, rosti el. Ne-am hotărât. Cu fiecare an de așteptare, găsim tot mai puține lucruri în orașe. Trebuie să salvăm ce mai putem. Fără asta murim, poate că mai lent acum, când avem programul nou de clonare, dar până la urmă tot acolo ajungem. Nu putem trăi fără uneltele, aparatura și informațiile din orașe. Suntem obligați să urmăm această cale și să dăm din noi ce-i mai bun ca să-i vedem pe copiii ăștia înarmați bine pentru supraviețuire. De ei depinde totul.

„Cinci ani“, își spuse el, „atât avem la dispoziție“. Cinci ani în care să găsească o sursă de echipament de laborator — tubulatură, rezervoare de oțel, centrifuge... Calculatoare, piese, capsule... Știa că lucrurile de care aveau nevoie erau depozitate cu grijă, aveau documente care demonstrau asta. Trebuiau să ajungă la depozitele apărute de capriciile vremii, uscate, cu hectare de rafturi pline. Au riscat producând atâția copii într-un timp atât de scurt, dar au acceptat acest risc. Ar fi putut să moară de foame înainte să treacă cei cinci ani, discutaseră îndelung problema asta. Oare putea valea să hrănească o mie de suflete? Însă aveau nevoie de mulți indivizi care să transporte stocurile din orașe, iar timpul urma să le demonstreze dacă jucaseră prost această carte.

Patru sute cincizeci de copii între cinci și unsprezece ani, la atât se ridicase miza, își spuse Barry. Iar în patru ani, primii optzeci urmau să părăsească valea, poate pentru totdeauna, dar dacă se întorceau, măcar unii dintre ei, cu materiale și informații din Philadelphia sau New York, cu ceva de oarecare valoare, atunci jocul ar fi meritat.

Au căzut de acord ca programul de antrenament stabilit de Barry să continue la limita minimă, să nu riște mai mult de trei grupe, adică treizeci de copii. Iar dacă

acești copii urmau să sufere psihic din cauza condițiilor, experimentul urma să fie întrerupt, pentru a-i salva. Barry plecă de la întâlnire satisfăcut.

*
* *

— Și eu cu ce mă aleg ? întrebă Mark.

— Cum adică ?

— Adică, tu capeti un profesor, frații și surorile se aleg cu un antrenament. Dar eu ?

— Ce vrei ? O să ai tovarăși, mai mulți decât până acum.

— Nu se vor juca cu mine, spuse Mark. Or să mă asculte și or să facă ce le spun eu, pentru că lor le e frică și își dau seama că mie nu, dar de jucat tot n-or să se joace cu mine. Vreau să capăt din nou camera mea.

Barry aruncă o privire către frați și căzură cu toții de acord. Băiatul fusese un spin în talpă pentru ei. În prezența lui nu-și scosese răsaltelea și își cenzuraseră discuțiile — asta când își aminteau că era acolo. Barry încuviință.

— Bine, dar nu în clădirea dormitoarelor ; aici, în spital.

— E bine.

— Atunci, uite ce-o să facem. O dată pe săptămână, fiecare grup va ieși, la început o oră și nu mai departe de câteva minute de un loc de unde să poată vedea valea. După câteva expuneri la această distanță și durată limitată, ai să-i duci mai departe și ai să-i ții mai mult. Cunoști niște jocuri prin care să-i obișnuiești cu pădurea ? Era clar că Mark trebuia inclus în această fază de antrenament.

*
* *

Mark se așeză pe o ramură ascunsă de un frunziș gros și îi urmări pe băieții care căutau, la marginea luminisului, calea pe care el îi lășase s-o urmeze. Parcă erau orbi, gândi el mirat. Aveau grijă doar să stea împreună, să nu se despartă nici o clipă. Era a treia oară în săptămâna

respectivă când încerca acest joc cu clonele, iar celelalte două grupe rataseră și ele.

La început, îi plăcuse să-i conducă prin pădure. Admirația lor sinceră îl mulțumea, era neașteptată. Avu chiar un moment în care crezu că poate șterge diferențele dintre ei, atunci când îi învăța lucruri pe care numai ei le știa, când se jucau printre copaci plini de șoapte. Acum știa că sperase degeaba. Diferențele erau mai evidente ca niciodată, iar admirația de mai de vreme se transformase în altceva. Părea că-l urăsc, că le e teamă de el și, cu siguranță, nu-l plăceau deloc.

Fluieră și le observă reacția, trecând peste ei simultan, ca iarba suflată de o pală de vânt. Nici chiar știind direcția, nu erau în stare să-i găsească urma. Dezgustat, părăsi adăpostul din copac, alunecând și trecând de pe un ram pe altul. Se alătură băieților și-l privi pe Barry, care părea și el la fel de dezgustat.

— Acum ne întoarcem? întrebă unul dintre puști.

— Nu, răspunse Barry. Mark vreau să fie doi băieți și să-i duci undeva pe aproape, să încerci să te ascunzi cu ei. Să vedem dacă ceilalți îi pot găsi.

Mark încuviință. Aruncă o privire la cei zece copii, știind că nu conta pe care-i alege. Arată către primii doi, se răsuci și intră în pădure, cu băieții pe urmele lui.

Lăsă un semn care putea fi urmat de oricine avea ochi să vadă, iar când se îndepărtară destul cât să nu mai roată fi văzuți, aduse băieții roată înapoi, spre lumină. Nu încerca să se îndepărteze, pentru că nu erau în stare să-l urmeze nici măcar trei pași. Se opri, își duse degetul la buze, iar ceilalți doi făcură semn din cap și se așezară în așteptare. Păreau disperati și se strângeau unul în altul, atingându-și brațele și picioarele. Pe neașteptate, Mark îi auzi pe frați, care veneau direct spre ei, fără să urmeze semnele din pădure. „Vin prea repede“, își spuse el. Felul în care se grăbeau părea periculos, amenințător.

Cei doi se ridicară în picioare agitați și, într-o clipă, ceilalți apărură, la rândul lor, dintre copaci. Se îmbrățișară triumfători, într-o explozie de bucurie, și chiar și Barry părea mulțumit. Mark se trăsese deoparte și-i privea, încă speriat de graba lor prin pădurea străină.

— E destul pentru azi, spuse Barry. Foarte bine, băieți, foarte bine. Cine știe drumul înapoi ?

Erau cu toții entuziasmați de primul lor succes în pădure și începură să arate în toate direcțiile, râzând, și dându-și coate. Barry răsă o dată cu ei.

— Mai bine vă conduc eu, zise el.

Se uită după Mark, dar nu-l mai găsi. Barry simți un frison de teamă. Băiatul plecase prea repede. Porni către stejarul masiv, ultimul copac înainte de vale. Măcar asta învățase, își spuse el, ca și băieții. Triumful de mai devreme făcu loc îndoielii și dezamăgirii.

Încă de două ori privi înapoi, după Mark, fără să reușească să-l găsească printre arbori. Băiatul îl văzu căutându-l, dar nu făcu nici un semn, îi privi pe ceilalți plecând veseli și-și simți ochii arzând. Îl cuprinse o senzație de gol interior, ca o ameteală. Când grupul dispăru în vale, se întinse pe pământ și privi în sus, către ramurile groase care acopereau cerul, spărgându-l în fragmente luminoase și întunecate pe care, dacă-și mijeja ochii, le putea întrepătrunde.

„Ei mă urăsc“, șopti el și copacii îi răspunseră, fără să le poată înțelege cuvintele. Doar frunze în vânt, își spuse, nici o voce. Se ridică și aruncă un pumn de frunze înspre trunchiul cel mai apropiat. I se păru că cineva râde. Woji.

— Tu nu ești cu adevărat, spuse el încet. Eu te-am inventat. Nu poți râde de mine.

Sunetul nu dispăru, ba chiar se mări și Mark se ridică deodată, uitându-se la norii negri care se formaseră cu încetul toată după-amiaza. Acum copacii îi strigau să se ferească și începu să coboare panta, nu pe urmele lui Barry și ale băieților, ci îndreptându-se către ferma cea veche.

Casa era complet ascunsă de un desis de copaci și tufișuri. „Precum castelul Frumoasei Adormite“, își spuse, pășind iute. Vântul gemea, aruncând cu praf, rămurele și frunze din copaci. La adăpostul tufelor prin care se târa, vântul i se părea foarte îndepărtat. Știa că întregul cer se întunecă repede și că vântul devenea periculos. Vremea tornadei, așa i se spunea. Cu doi ani în urmă, se

abătuseră peste vale mai multe astfel de tornade și de atunci toată lumea se temea de ele.

Nu se opri în fața casei, o ocoli și deschise capacul toboganului de cărbuni, închis cu un vrej de iederă. Se lăsă să alunece ușor în beciul întunecat, căută pe pipăite lumânarea și chibriturile și urcă treptele până la etaj. Privi afară, printr-o crăpătură din scândurile care acopereau fereastra dormitorului de sus. Toate gurile casei erau închise, astfel ușile, ferestrele, șemineul, toate erau blocate cu scânduri. O făcuseră pentru el, să nu mai petreacă atâta timp singur în clădirea cea veche, dar nu știuseră de toboganul de cărbuni și, în loc să-l oprească, nu făcuseră decât să-i ofere un sanctuar în care nimeni nu-l putea urmări.

Furtuna urlă câțva timp prin vale, apoi plecă la fel de repede pe cât venise. Ploaia, grea se îndulcise, se preschimbă în burniță și, în sfârșit, se opri și făcu din nou loc soarelui. Mark plecă de lângă fereastră, aprinse o paiuț din cameră și privi tablourile mamei sale, așa cum făcuse de mai multe ori de când urcaseră împreună pe munte. „Ea știa“, gândi el. În toate picturile, pe câmp, în pragul ușii, pe râu sau ocean, întotdeauna se vedea o singură persoană. Întotdeauna numai una. Ea știuse ce însemna să fii singur. Fără veste, începu să smiorcăie, se aruncă la podea și plânse până obosi, apoi adormi.

Visă că arborii îl iau de mână și-l conduc la mama lui, iar ea îl ține în brațe, și-i cântă, și-i spune povești, și râd împreună.

— Merge? întrebă Bob. Pot fi obișnuiți să trăiască în pădure?

Mark stătea într-un colț, cu picioarele încrucișate pe podea, neluat în seamă de doctori. Ridică privirea din cartea pe care-o citea și așteptă răspunsul.

— Nu știu, răspunse Barry. Ca să trăiască toată viața, nu cred. Pentru perioade scurte, s-ar putea. Dar niciodată nu vor fi oameni ai pădurilor, dacă asta voiai să știi.

— Să continuăm și cu ceilalți, în vara viitoare? Învață atât de multe acolo, ca să merite o încercare la scară largă?

Bruce ridică din umeri.

— A fost și pentru noi o încercare. Eu nu vreau să mă mai întorc în pădurile alea întunecate, mă tem din ce în ce mai mult pentru viața mea.

— Și cu, spuse Bob. De aceea am și pornit discuția. Are vreun rost să continuăm?

— Te gândești la expediția de săptămâna viitoare, nu? întrebă Barry.

→ Da. Nu vreau să merg. Și băieții se tem. Pariez că și tu ești neliniștit.

Barry incuviință.

— Noi doi știm prea bine ce s-a întâmplat cu Ben și cu Molly. Dar ce-o să se întâmple cu copiii ăștia care vor pleca și vor trebui să petreacă noapte de noapte în pădure? Dacă aceste pregătiri ale noastre le pot ușura mișunea, trebuie s-o facem.

Mark se întorsese la cartea lui, însă fără s-o vadă. „Ce s-a întâmplat cu ei?” se miră el. „De ce se tem atât de mult? În pădure nu e nimic, nici un animal, nici un lucru rău. Poate că i-au speriat vocile. Dar dacă și ei au auzit vocile, înseamnă că ele sunt adevărate!” Deodată, își simți inima bătându-i nebunește. Ani de zile crezuse că vocile erau doar foșnetul frunzelor, că el se prefăcuse numai că sunt glasuri adevărate. Dar dacă și frații le auzeau, însemna că sunt reale. Frații și surorile nu inventau niciodată nimic. Nu știau cum. Îi veni să râdă de bucurie, dar se abținu, ca să nu atragă atenția. Atunci ei ar fi vrut să afle ce era de rău și el știa că nu le va putea spune niciodată.

*
* *

Făcuseră tabăra într-un luminis mare, la câteva mile de vale. Lângă foc stăteau îngheșuiți douăzeci de băieți, zece fete și doi dintre doctori. În timp ce mânca împreună cu ceilalți, Mark își aminti că, odată, mâncase floricele de

porumb la un foc ca acesta. Clipi repede și senzația care însoțea amintirea se estompă. Clonele nu erau chiar în apele lor, dar nu păreau nici foarte speriate. Numărul lor mare îi liniștea, iar zgomotul vocilor îl acoperea pe cel al pădurii.

Apoi au cântat și unul dintre ei îl rugă pe Mark să le spună povestea cu woji, dar el refuză, clătinând din cap. Barry întrebă leneș ce era un woji, iar clonele își dădură coate și schimbă subiectul. Barry o lăsă moartă. Încă un lucru din acela pe care-l cunosc doar copiii și pe care oamenii mari n-or să-l știe niciodată... Mark le spuse altă poveste, mai cântară ceva, apoi se înfășurară în pături și adormiră.

Ceva mai târziu, Mark se ridică, atent la zgomotele din jur. Unul dintre băieți se ducea la latrină, își spuse el și se culcă la loc, adormind aproape imediat.

Băiatul se împiedică și se prinse de un copac, încercând să-și recapete echilibrul. Abia mai zărea focul, ca o lucire slabă printre copaci. După câțiva pași, lucrea dispărut brusc. Ezită o clipă, dar vezica îl grăbea și rezistă tentației să se ușureze lângă copac. Barry spusese clar că, din motive de igienă, trebuiau să folosească latrina. Șanțul era la numai douăzeci de metri de tabără, mai avea doar doi, trei pași, însă distanța părea să se mărească și el începu să se teamă că s-a pierdut.

„Dacă te pierzi“, spusese Mark, „primul lucru e să stai jos și să te gândești. Nu fugi. Liniștește-te și gândește“.

Dar el nu putea să stea acolo. Împrejurul lui auzea vocile, râsul lui woji și ceva care se tot apropia. Fugi orbește, cu mâinile la urechi, încercând să acopere vocile din ce în ce mai puternice.

Ceva îl agăță și căzu pe-o parte, își simți sângele curgând și nu se putu stăpâni să nu țipe.

În tabără, frații lui se treziseră și priveau în jur îngroziți.

— Danny !

— Ce-a fost asta ? întrebă Barry.

Mark se ridicase și asculta, însă frații continuau să strige numele celui rătăcit.

— Spune-le să tacă, şuieră Mark.

Se chinuia să audă.

— Fă-i să stea aici, ordonă el şi se grăbi în pădure, către latrină. Auzea slab zgomotele băiatului, lovindu-se nebuneşte de copaci, de tufişuri, împiedicându-se, ţipând. Brusc, zgomotele încetară.

Mark se opri din nou să asculte, dar codrul era tăcut. În spatele lui, în tabără, era nebunie, în faţă însă, nimic.

Rămase nemişcat, preţ de câteva minute, pândind. Poate că Danny căzuse şi se lovise. Poate-şi pierduse cunoştinţa. Mark nu-l putea urmări în întuneric, dacă nu avea zgomote după care să se ghideze. Se întoarse încet în tabără. Erau cu toţii treji, adunaţi în trei grupuri, doctorii de o parte, fetele şi băieţii de altă parte.

— Nu-l pot găsi în întuneric, spuse Mark. Trebuie să aşteptăm să se facă dimineaţă.

Nimeni nu mişcă la vorbele lui.

— Faceţi focul, continuă el. Poate vede lumina şi vine după ea.

Un grup de fraţi începu să arunce lemne peste jăratec şi să pornească focul, sub supravegherea lui Bob. Curând, flăcările se înălţară pârâind. Fraţii lui Danny stăteau înghesuiţi unul în altul, mici, înfriguraţi şi înspăimântaţi. „Ar fi putut să-l găsească ei“, gândi Mark, „dar le e prea frică să meargă după el, în codru“. Unui începu să plângă şi, ca la un semn, se porniră şi ceilalţi. Mark se întoarse şi merse din nou la marginea pădurii, să asculte.

La prima rază de lumină, porni să caute urma celui dispărut. Se zbătuse în toate direcţiile, de la un copac la altul, prin tufişuri. Aici fugise o rută de metri ca să se izbească, până la urmă, de un bolovan. Acolo era sânge, se zgâriase într-o creangă. Aici fugise din nou, de data asta mai repede. În sus... Mark se opri, uitându-se spre culme, ştiind ce-avea să găsească. Până atunci se grăbise, dar acum încetini şi urmă semnele fără să le calce, citind în ele ca într-o carte.

Culmea se termina cu o poliţă stâncoasă, îngustă. În pădure, găseai multe asemenea ieşituri de stâncă şi, aproape de fiecare dată, de cealaltă parte era la fel, uneori

locul dovedindu-se chiar mai abrupt și mai stâncos. Rămase pe marginea de stâncă, privind în jos, peste zece metri de pietroși și bolovani, între care se vedea băiatul, stând nemișcat, cu ochii deschiși de parcă-ar fi cercetat cerul fără culoare. Mark nu coborî după el, mai privi câteva clipe și se întoarse în tabără, fără să se grăbească.

— A pierdut sânge până ce-a murit, spuse Barry când au adus trupul înapoi în tabără.

— L-ar fi putut salva, șopti Mark fără să privească spre frații lui Danny, toți palizi ca ceara și șocați. Ar fi putut să ne ducă drept la el.

Se ridică de jos și-și scutură hainele.

— Acum putem să coborâm ? întrebă.

Barry făcu semn din cap că da. Împreună cu Bob, luă targa pe care-o împletiseră din rămurele și pe care se afla trupul copilului. Mark îi conduse la marginea pădurii, apoi se întoarse.

— Mă duc să verific dacă focul e bine stins, motivă el.

Nu mai așteptă să i se dea voie și dispăru imediat printre copaci.

Barry îi internă pe cei nouă frați rămași, ca să fie tratați de starea de șoc în care se aflau. Au rămas acolo și nimeni n-a mai întrebat vreodată de ei.

În dimineata următoare, Barry sosi în sala de lectură înainte să se fi adunat clasa. Mark era deja la locul lui, în banca din spate. Barry îi făcu semn cu capul, deschise carnetul, își îndreptă biroul și se uită din nou la băiat. Îl găsi fixându-l în continuare cu privirea. Ochii îi luceau ca două lacuri gemene, albastre, acoperite cu o poșghiță de gheață.

— Ei bine ? spuse Barry, nedumerit, când i se păru că privirea aceea nu avea să mai înceteze niciodată.

Mark nu-și luă ochii de la el.

— Nu există individ, există doar comunitatea, rosti apăsător. Ce e drept pentru comunitate, e drept și pentru individ, chiar dacă asta îl duce la pierzanie. Nu există nimeni anume, doar întregul.

— Unde-ai auzit asta ? întrebă Barry.

— Am citit-o.

- Și cartea de unde-ai luat-o ?
- Din biroul tău, de pe unul din rafturi.
- Dar ți-am interzis să calci în biroul meu !
- Asta nu mai contează acum. Am citit deja toate cărțile din el.

Mark se ridică și ochii îi luciră, schimbând culoarea luminii care cădea în ei.

— Cartea aceea este o minciună, rosti el clar. Tcate sunt minciuni ! Eu sunt unul. Sunt un individ ! Sunt UNUL !

Se ridică din bancă și se îndreptă spre ușă.

— Mark, așteaptă o clipă, spuse Barry. Ai văzut vreodată ce se întâmplă cu o furnică, atunci când cade în alt mușuroi ?

Băiatul se opri în pragul ușii și clătină din cap.

— Da, numai că eu nu sunt furnică, șopti el.

CAPITOLUL XXIII

Bărcile au reapărut pe râu târziu, pe la sfârșitul lui septembrie și lumea s-a strâns din nou la docuri. Era o zi ploioasă și rece, frigul dezgolisese pământul și ceața împiedica privirile să iscoadească râul mai departe de câțiva pași. Pregătiseră o petrecere ca să-i mai înveselească pe călătorii epuizați, însă când observară că nouă dintre ei lipseau, uitară de ea.

În noaptea aceea, au ținut Cereemonia Pierderii și supraviețuitorii și-au spus, șovăitori, povestea. Se întorseseră doar cu cinci bărci, din care una fusese remorcată mai tot drumul. O barcă alunecase la intrarea în gurile râului Shenandoah și au găsit-o sfărâmată, fără supraviețuitori și cu încărcătura de echipament chirurgical pierdută în râu. O alta fusese aruncată la țărm de o furtună neașteptată, se răsturnase și pierduse pachetele cu hărți, adrese, liste de depozite, lăzi întregi de documente folosite.

Se începuse construirea adăpostului de la cascadă. În schimb, canalul s-a dovedit un dezastru. Era imposibil de săpat, așa cum își propuseseră, pentru că râul îl inun-

da de dedesupt și transforma șantierul într-o mlaștină care, în zilele cele mai bune, devenea teren noroios. Toți erau de acord că partea cea mai rea fusese frigul. De cum au pătruns în Potomac, au înghețat. Frunzele cădeau înainte de vreme și râul era amortit. Cea mai mare parte a vegetației murise, mai rămăseseră doar plantele obișnuite cu condițiile grele. Același ger l-au întâlnit și la Washington, iar săparea canalului se transformase într-o muncă de iad.

Zăpada se abătu peste vale devreme, în prima zi din octombrie. Rămase la pământ vreme de o săptămână, înainte ca vântul s-o spulbere și briza caldă din sud s-o topească. În rarele zile senine, când soarele strălucea și vârfurile dealurilor dimprejur nu erau acoperite de ceață, se mai putea zări încă zăpadă pe înălțimi.

Mai târziu, Barry avea să-și amintească de această iarnă și să-și dea seama că fusese una crucială, dar la vremea aceea părea doar încă o perioadă dintr-un lanț nefârșit de anotimpuri.

Într-o zi, Bob îl chemă afară, să vadă ceva. Nu mai căzuse zăpadă nouă de câteva zile și soarele strălucea, dând iluzia de căldură. Barry își puse o pelerină groasă și-l urmă pe Bob în exterior. În mijlocul curții, între dormitoarele cele noi, se ridica o stană de zăpadă, o siluetă de bărbat, înalt de doi metri, gol, cu picioarele unite într-un pedestal. Într-o mână ținea o măciucă — sau poate o torță —, cealaltă mână și o ținea pe lângă trup. Dădea senzația de mișcare, de viață. Era un om mergând către altundeva, cu pași mari, fără să poată fi oprit.

— Mark? întrebă Barry.

— Cine altcineva?

Barry se apropie încet. Se mai uitau și alții la statuie mai ales copiii. Erau acolo și câțiva adulți și ieșeau tot mai mulți, până ce în jurul omului de zăpadă se adună o mulțime adevărată. O fetiță se uită, apoi făcu un bulgăre pe care-l aruncă înspre silueta albă. Când încercă să repete figura, Barry o prinse de braț.

— Încetează, îi spuse el.

Ea îl privi fără expresie, se uită la statuie cu și mai puțin interes și începu să se tragă din mâna lui. Doctorul

îi dădu drumul și fetița trecu glonț prin mulțime. Surorile ei o prinseseră din urmă și se strânseseră una în alta, încercând să se liniștească.

— Ce este acolo ? întrebă una din ele, care nu putea vedea peste capetele mulțimii.

— Doar zăpadă, răspunse fetița. Doar zăpadă.

Barry se uită spre ea. Avea vreo șapte ani, după părerea lui. O prinseseră din nou și de această dată o ridică să vadă.

— Spune-mi acum ce vezi, îi ceru el.

Fetița se zbatu să scape din strânsoare.

-- Zăpadă, șuiera ea. E zăpadă.

— Este un om, spuse el tăios.

Fetița îl privi mirată și se uită din nou la siluetă, apoi clătină din cap. Bărbatul le ridică pe rând pe celelalte surori. Toate vedeau numai zăpadă.

Barry și frații lui discutară mai târziu întâmplarea ea, ca și despre neliniștea pe care-o citiseră pe chipurile doctorilor tineri. Pentru ce să se neliniștească ? În fond, era numai o glumă.

— Deci copiii nu pot distinge forma umană a statuii. Ce importanță are asta ? întrebă Andrew.

— Nu știu, răspunse Barry șoptit.

Nu știa de ce era important, știa doar că era, pur și simplu.

În timpul după-amiezii, soarele topi ușor zăpada, iar peste noapte o îngheță la loc. Dimineață, statuia strălucea orbitor în lumina soarelui. Barry ieși de mai multe ori în ziua aceea, s-o privească. În noaptea următoare, cineva ori un grup, o dăramă și o călcă în picioare.

Două zile mai târziu, patru grupe de băieți raportară dispariția saltelelor de joacă. Le-au căutat în camera lui. Mark, prin alte părți pe unde le-ar fi putut ascunde, dar fără succes. Mark începu o nouă sculptură, de data asta o femeie, probabil tovarășa bărbatului de dinainte și care rămase în picioare până în primăvară, mult după ce-și pierduse orice formă, când rămăsese doar o grămadă de zăpadă tepită și înghețată de o mulțime de ori.

Următorul incident se petrecu imediat după celebrarea Anului Nou. O mână care-i zguduia insistent umarul îl trezi pe Barry din somnul lui adânc.

Doctorul se ridică amețit și dezorientat, de parc-ar fi făcut un dum lung, din somn și până în patul rece, clipind prosteste, fără să-l recunoască pe tânărul de lângă el.

— Barry, fă ochi! Trezește-te!

Întâi înregistrează vocea lui Anthony, apoi chipul. Cei-alți frați se deșteptau și ei.

— Ce s-a întâmplat? sări deodată Barry, trezit acum cu totul.

— O cădere în secția computerelor! Avem nevoie de tine!

Când Barry și frații lui ajunseră în laborator, Stephen și Stuart demontau deja computerul. Câțiva frați mai tineri se ocupau cu deconectarea tuburilor de la terminal, ca să poată menține un flux continuu. Alți doctori tineri controlau totul, rezervor cu rezervor. Scena era un haos ordonat, îi veni în minte lui Barry, dac-ar putea exista așa ceva. Vreo zecă, doisprezece înși se foiau pe acolo, preocupăți de lucruri la care nu se pricepau. Încăperea devenea neîncăpătoare, pe măsură ce tot mai mulți intrau.

Barry remarcă, satisfăcut, că Andrew lua comanda. Fiecărui nou venit îi dădea în grijă câte un sector și Barry se trezi monitorizând un șir de embrioni de șapte săptămâni. În rezervoare aveau nouăzeci de copii de vârste diferite. Au reușit să transfere două grupuri la secția de prematuri, dar șansa lor de viață era drastic micșorată. Grupul lui părea în regulă, însă știa că la capătul celălalt al rândului erau probleme, pentru că-l auzea pe Bruce bodogănind. Acolo crescuse concentrația sărurilor de potasiu și embrionii fuseseră otrăviți.

Șevanții erau neputincioși, își spuse el. Atât de obișnuiți cu analiza computerului asupra lichidelor amniotice, își pierduseră îndemânarea. Acum erau prea stângaci și prea inceți ca să mai poată salva embrionii. Deconectară rezervorul în care se afla supraviețuitorul grupului. Nu mai acceptau să se nască alți singuratici. În

alt grup, numai patru fuseseră supradozați, iar celorlalți li s-a permis să-și continue dezvoltarea.

Întreaga noapte au monitorizat fluidele, au adăugat săruri acolo unde trebuia, au diluat lichidele când concentrația sărurilor începea să crească, au ținut socoteala temperaturii și a oxigenului. În zori, Barry se simțea de parc-ar fi înotat printr-un ocean de lichid amniotic înghețat. Computerul încă nu funcționa, se continua verificarea lui.

Criza dură patru zile și în acest timp se pierdura treizeci și patru de copii și patruzeci și nouă de animale. Barry căzu epuizat în pat, gândindu-se că pierderea animalelor era cea mai gravă. Depindeau de aceste animale, aveau nevoie de secrețiile lor glandulare, de măduva și sângele lor, pentru substanțele atât de necesare laboratorului. Mai târziu, își spuse, scufundându-se în ceața somnului, o să-și facă griji mai târziu despre implicațiile pierderilor...

* * *

— Nici un „dacă“ ! Trebuie să avem componentele de computer până se topește zăpada. Dacă se mai întâmplă o dată, nu cred că-l mai pot repara !

Everett, expertul lor în calculatoare, era un tip înalt și slab, foarte tânăr, poate de nici douăzeci de ani. Frații lui mai în vârstă îl ascultau și asta era un semn că știa ce vorbește.

— Vasul cu zburătoare o să fie gata până la vară, spuse Lawrence. Dacă ar pleca o echipă pe jos, destul de repede ca să se asigure că trecătoarea e deschisă...

Barry nu mai asculta. Ningea din nou. Fulgi mari și leneși alunecau fără grabă spre pământ, legănându-se. Privirea lui nu putea răzbate până la primul dormitor, la numai douăzeci de metri de fereastra unde se afla. Copiii erau la școală, devorând tot ce li se preda. Condițiile din laborator se stabilizaseră din nou. „Vom reuși“, gândi el. „Patru ani nu e mult, iar dacă rezistăm atât, suntem salvați“.

Zăpada cădea și el se gândea la individualitatea fiecărui fulg. Ca milioane de alții înaintea lui, își spusese, minunându-se de complexitatea naturii. Se întrebă dacă vreunul dintre copii știa că fiecare fulg e altfel. Dacă li s-ar spune asta, dacă li s-ar da sarcina să examineze fulgii, ar vedea ei atunci diferența? Ar gândi ei că totul e minunat? Ori vor accepta faptul drept o altă lecție din șirul nesfârșit pe care se așteaptă să le învețe, ascultători, fără să simtă nici o plăcere, nici o satisfacție?

Îi cuprinse frigul și deveni din nou atent la ce se discuta. Însă după o clipă, gândul îi zbură iarăși la copii. Ei învățau tot ce li se preda, tot. Puteau reproduce ceea ce-au învățat, dar nu puteau crea nimic. Nu puteau nici măcar să vadă sculptura de gheață pe care o înălțase Mark.

După ce discuțiile se terminară, plecă împreună cu Lawrence să inspecteze barca cea nouă, cu zbaturi.

— Dacă stai să-i ascuți, spusese Barry, totul e de prioritate maximă la ei, fără nici o excepție.

— Necazul e că au dreptate, răspunse Lawrence. Totul este, într-adevăr, de prioritate maximă. Avem o structură foarte fragilă aici, Barry. Într-adevăr, foarte fragilă.

Barry încuviință gânditor. Fără computer nu puteau întreține decât vreo două duzini de rezervoare. Fără piese pentru generator, vor trebui să reducă rația de curent electric, să ardă lemne pentru căldură și pregătitul hranei, să citească la lumina lumânărilor de secul. Fără bărci, nu puteau călători spre orașe, iar stocurile care-i așteptau acolo putrezeau și rugineau zi după zi. Fără un efectiv proaspăt de muncitori și exploratori, nu puteau menține deschis drumul care ocolea cascada, sau cel pe apă pentru vasul cu zbaturi...

Se uitară, preț de câteva minute, la echipa care muncea la vas, apoi Barry întreabă:

— Lawrence, cât de buni sunt tinerii care construiesc vasele?

— Cei mai buni, răspunse prompt Lawrence.

— Nu mă refer la execuția ordinelor. Voiam să spun, a venit vreun tânăr la tine cu vreo idee nouă, pe care s-o poți folosi?

Lawrence se răsuci spre el și-l cercetă cu privirea.

— Ce te frământă, Barry ?

— A venit vreunul ?

Celălalt se încruntă și tăcu multă vreme. Într-un târziu, ridică din umeri.

— Nu cred. Nu-mi amintesc. Însă Lewis are atât de clare ideile despre cum să fie vasul, încât mă îndoiesc de faptul că s-ar putea gândi cineva să-l contrazică, ori să adauge ceva.

Barry clătină din cap.

— Așa m-am gândit și eu, spuse și se îndepărtă pe cărarea curățată de zăpadă, mărginită de troiene albe, înalte cât statura unui om. „Și doar niciodată nu ningea atât de mult“, își spuse. Ia uite ! O spusese cu voce tare. Probabil că era primul care rostise asta — niciodată nu ninsese atât de mult.

Mai târziu, trimise după Mark și, când băiatul ajunsese dinaintea lui, îl întrebă.

— Cum e prin pădure iarna, când e zăpadă ca acum ?

Pentru o clipă, Mark luă o figură vinovată. Ridică din umeri.

— Știi c-ai învățat să mergi cu tălpici pentru zăpadă, spuse Barry. Și mai știi că poți să schiezi. Ți-am văzut urmele îndreptate spre pădure. Spune-mi, cum este ?

Ochii lui Mark pareau luciri ca focurile albastre, iar pe buze îi jucă un zâmbet fugar. Își lăsă capul în jos.

— Nu e ca în timpul verii, rosti el. E mai liniște. Și mai frumos.

Roși deodată și tăcu.

— Dar... mai periculos ? întrebă Barry.

— Cred că da. Nu poți vedea gropile, pentru că sunt pline cu zăpadă și, câteodată, gheața acoperă cornișele și nu poți fi sigur unde se termină pământul. Cred că te poți prăbuși în felul ăsta, dacă nu ești atent.

— Vreau să-i înveți pe copii să meargă cu tălpicii de zăpadă și să schieze. S-ar putea să fie nevoiți să meargă prin pădure pe vreme de iarnă și trebuie să fie obișnuiți încă de pe-acum. Poți găsi, pe vremea asta, destul lemn pentru foc ?

Mark încuviință tăcut.

— De mâine începem să le croim tălpicii, spuse Barry hotărât și se ridică. Am nevoie de ajutorul tău. N-am văzut niciodată cum arată și n-aș ști cum să încep.

Deschise ușa și, înainte ca băiatul să iasă, întrebă :

— Cum ai învățat să-i construiești ?

— Am văzut într-o carte.

— Ce carte ?

— Una, spuse Mark șovăind. Acum nu mai este.

„Din casa veche“, înțelesese Barry. Ce alte cărți mai erau în casa veche ? Trebuia să afle. În noaptea aceea, când se întâlni cu frații lui, vorbiră mult și serios despre concluziile pe care le trăsese.

— Trebuie să-i învățăm tot ce le-ar putea folosi, spuse Barry îngrijorat.

— Cel mai greu o să ne fie, rosti Bruce gânditor, să-i convingem pe ceilalți că avem dreptate. Va trebui să încercăm, să ne convingem întâi noi înșine că așa este, apoi să le-o dovedim și lor. Asta-i va împovăra teribil pe profesorii și frații mai în vârstă.

Nu-i puseră la îndoială concluziile. Fiecare dintre ei, dac-ar fi avut parte de observațiile lui directe, ar fi ajuns să spună la fel.

— Cred că putem încropi câteva teste simple, zise Barry. Am făcut două, trei schițe, în după-amiaza asta.

Le arată și lor : un om stilizat fugind, urcând trepte, stând jos ; simbolul soarelui, un cerc din care porneau raze ; simbolul unui copac, un con din care cobora o linie dreaptă ; o casă din patru linii, două paralele și un unghi pentru acoperiș ; o lună discoidală ; o cană din care se ridicau aburi - curbe...

— Putem să-i punem să termine o poveste, spuse Bruce. Ar fi la fel de simplu ca și desenele astea. O poveste de trei, patru rânduri, fără final, pe care ei să-l completeze.

Barry încuviință, în semn că înțeleseseră ce urmărea. Trebuiau să știe dacă tinerilor le lipsea imaginația, capacitatea de abstractizare, de generalizare, fantezia, și să încerce s-o compenseze într-un fel. După o săptămână,

temerile lor se adeveriră. Copiii sub nouă, zece ani, nu puteau identifica desenele schematice, nu puteau completa finalul povestirilor simple, nici nu reușeau să generalizeze o anumită situație și s-o aplice la alta.

— Va trebui deci să-i învățăm tot ce au nevoie ca să supraviețuiască, spuse Barry cu asprime. Și să fim mulțumiți că pot învăța tot ce le dăm noi.

Pentru astfel de lecții aveau nevoie de alte date decât cele de până acum. Date din cărțile vechi de la fermă, lecții de supraviețuire, despre cum să construiești un adăpost simplu, cum să faci focul, cum să înlocuești, cu ce ai la îndemână, un lucru care-ți lipsește...

Barry și frații săi se îndreptară spre casa veche,ducând cu ei răngi și ciocane. Smulseră scândurile care-oblocau și pătrunseră înăuntru. În vreme ce frații lui cercetau cărțile îngălbenite și scorjite din bibliotecă, Barry urcă treptele către fosta cameră a lui Molly. Înăuntru se opri și-și ținu răsufllarea.

Pe lângă picturile pe care și le amintea, peste tot erau răspândite obiecte mici de lut și sculpturi în lemn, printre care și un cap reprezentând figura lui Molly, în lemn de nuc, un cap precis făcut de o mână de expert, amintind de chipul surorilor Miriam, și totuși diferit. Barry nu putea spune unde stătea această diferență, dar stia că avea în față imaginea lui Molly și nu a altcuiva. Mai erau lucrări în gresie și calcar, unele finisate, cele mai multe neterminate, parcă începute și lăsate baltă la jumătate. Barry atinse chipul sculptat al lui Molly și, fără să știe de ce, simți cum îl podidesc lacrimile. Se răsuci brusc pe călcâie și părăsi încăperea, închizând ușa cu grijă, înapoia lui.

Nu le povesti fraților săi despre asta și nu înțelese de ce n-o făcu, la fel cum nu înțelese nici lacrimile vărsate peste lemnul cioplit de mâna unui copil. Târziu, în noapte, obsedat de imaginea aceea, descoperi că-l oprise să le spună. Ar fi fost obligați atunci să găsească și să încuie intrarea secretă pe care-o folosea Mark.

Barry știa că nu poate face asta.

Vasul cu zbaturi fusese ornat cu panglici strălucitoare și flori. Până și pilonul de ancorare de pe doc era decorat. Motorul lucea în lumina soarelui de dimineață. Tinerii, înșirați, la bord, priveau veseli și râdeau mult. Erau câte zece dintr-o familie, câte opt din alta, cu totul șaiszeci și cinci. Echipajul vasului stătea deoparte, privindu-i cu îngrijorare pe tinerii exploratori, de parcă s-ar fi temut ca veselia lor să nu strice într-un fel vasul.

Într-adevăr, exuberanța contagioasă a copiilor era periculoasă în spontaneitatea ei, influențându-i și pe cei de pe țărm. Tristețea expedițiilor trecute fusese uitată. De data asta era altfel, striga ceva înlăuntrul lor, tinerii fuseseră crescuți și antrenați special pentru această misiune. Își împlineau scopul vieții. Cine nu avea dreptul să se bucure, văzându-și țelul vieții pe cale să devină realitate?

Legată bine de o latură a vasului se afla o canoe de patru metri, făcută din scoarță de mesteacăn, și lângă ea stătea, protector, Mark. Urcase la bord înaintea celorlalți, sau, poate că dormise la bord, pentru că nimeni nu-l văzuse venind, îl găsiseră pur și simplu acolo, cu bărcuța lui zvultă care putea depăși pe apă chiar și vasul cu zbaturi. Mark privea scena impasibil. Nu era înalt, iar trupul lui, altfel subțire, avea mușchi puternici și pieptul larg. Nu se arăta nerăbdător să plece, chiar dacă asta simțea. Putea să fi stat acolo de-o oră, de-o zi sau de-o săptămână..

Membrii mai vârstnici ai expediției urcară la bord și uralele și cântecele de pe țărm se întetiră. Frații Gary, numiți conducători ai expediției, făcură un semn din cap către Mark, apoi își luară locul la pupă.

Când vasul începu să spumege apa, Barry privi de pe țărm fumul care se ridica din coș și se gândi la Ben și la Molly, la toți cei care nu s-au mai întors sau care au revenit doar ca să rămână pentru totdeauna în spital. Copiii erau aproape isterici de bucurie, observă el. De parcă s-ar fi dus la circ ori la un turnir, să se înroleze, în serviciului regelui, ori să ucidă dragoni... Privirea

lui o întâlni pe-a lui Mark. Ochii albaștri strălucitori nu șovăiau și Barry știu că măcar el înțelesese ce făceau, care erau pericolele, care erau câștigurile. Înțelesese că expediția însemna sfârșitul unei etape sau un început nou pentru toți. Știa și, ca și Barry, nu zâmbea.

— Teribilul eroism al copiilor, mormăi Barry.

— Ai spus ceva? întrebă Lawrence, care-i stă'ea alături.

Barry ridică din umeri și răspunse că nu, nu spusese nimic. Nimic.

Vasul se trase ușor de la țarm, lăsând o dâră înspumată care se întinse de la un mal la altul, stârnind valuri. Cu toții îl urmăriră din priviri, până ce dispăru în josul râului.

Râul era iute și noroios, umflat din cauza inundațiilor din munți. Cu o lună în urmă, plecaseră echipe ca să curețe repezișurile, să degajeze canalele, să repare stricăciunile de peste iarnă ale docului construit lângă cascadă, să pună la punct drumul ce ocolea căderea de apă. Vasul cu zbaturi ajunsese fără probleme la cascadă și toată după-amiaza descărcară baloturile și transportară proviziile la adăpost.

Căldirea de aco'o era copia dormitorului din vale, și sa încât grupul mare de călători uită ușor că erau izolați, despărțiți de ceilalți. În fiecare seară, echipajul se aduna înăuntru; nimeni nu rămânea în pădurea întunecată, sistematic împinsă înapoi, pe marginea dealurilor care se ridicau abrupt în spatele luminișului. Aici urmau să se planteze mai târziu soia și porumb, când vremea avea să fie destul de caldă. Nu trebuia irosit pământul fertil — în plus asta dădea o ocupație celor ce se opreau la adăpost. În săptămânile scurse între sosirile și plecările vasului cu zbaturi.

În ziua următoare, au mutat vasul cel mare la piciorul cascadei și au dormit pentru ultima oară în adăpost. În zori, urmau să se îmbrace în a doua fază a călătoriei spre Washington.

Mark nu lăsa pe nimeni să-i ducă bagajul sau barca. Era a patra canoe pe care și-o construise, și cea mai mare. Nimeni nu putea înțelege combinația dintre fragilitatea și tăria bărcii lui, care-o făceau mijlocul cel mai sigur de-a călători pe apă. Încercase să atragă interesul unora, dar nu reușise. Nimeni nu voia să meargă singur pe râul sălbatic.

Apele râului Potomac erau mai greu de navigat decât cele ale Shenandoah-ului, erau mai repezi, mai capricioase, pline de sloiuri de gheață. Nimeni nu pomenise până acum, de gheață, gândea Mark, întrebându-se de unde vine, în perioada aceea atât de târzie a anului. Erau la jumătatea lui aprilie și, chiar dacă pe înălțimi mai adăsta zăpada, aceasta era acoperită privirii de pădurile dese de pe dealuri. Vasul cu zbaturi cobora încet pe râu și cu toții stăteau atenți la primejdiile curentului înșelător. La lăsarea întinericului, ajunseră cu bine în preajma orașului și se legară de un picior de pod, strajă lăsată în urmă de puntea care cedase la greutatea de nesuportat a apei, vântului și anilor.

A doua zi dimineată, devreme, începură să descărce. De-aici, Mark trebuia să se despartă de ceilalți. Spera să se întoarcă în două săptămâni cu vești despre o cale liberă spre Philadelphia și/sau New York.

Mark își desfăcu bagajele, desprinse din legături barca și-și aranjă bagajul în ea. Acum era gata. Prinsese de coapsă un cuțit lung și o frânghie îi atârna de chimir. Era îmbrăcat cu pantaloni lungi, mocasini și o cămașă moale, de piele. Orașul în ruină îi era urât, nesuferit. De-abia aștepta să se întoarcă pe râu. Ceilalți terminaseră de descărcat proviziile și lăsaseră la bord balcurile cu materiale, depozitate lângă mal de cei dinaintea lor. Mai rămase să privească scena câteva clipe, apoi își ridică bărcuța deasupra capului și plecă fără nici o vorbă.

Merse toată ziua printre ruine, ținând direcția nord-est, care urma să-l scoată din oraș și să-l apropie din nou de pădure. Găsi un mic curs de apă și pluti pe el, urmându-i meandrele, preț de câteva ore. Când râul se răsuci spre sud, își luă iarăși barca pe umăr și intră în

pădure. Deși n-o mai văzuse niciodată, pădurea deasă și tăcută îi era cunoscută. Înainte să se întunece, găsi un loc să-și instaleze tabăra, aprinse focul și pregăti masa. Rezerva de hrană uscată îi ajungea pentru două, trei săptămâni, dar știa că va găsi și hrană sălbatică. Din nici o pădure nu lipseau ferigile, asparagusul, verdeturile bune de mâncat. Aici, lângă coastă, frigul făcuse mai puține stricăciuni decât înăuntrul teritoriului.

Se pregăti să doarmă. Săpă un șanț adânc, îl umplu cu ace moi de pin, își întinse poncho-ul deasupra, îl acoperi cu barca și se întinse în patul astfel făcut. „Mai rău o să fie pe vreme de ploaie“, își spuse. Primăvara, ploile puteau fi grele și neașteptate. Își mai făcu niște schițe, mai notă ceva, apoi se întoarse pe-o parte, privind focul muribund, până ce nu mai rămase decât o lucire în beznă, după care adormi.

În dimineața următoare, intră în Baltimore. Orașul arse și se vedeau clar semnele unei inundații. Nu explora ruinele, își lansă barca în golful Chesapeake și porni către nord. Aici, pădurea ajungea la marginea apei și din larg nu se vedea nici un semn al vreunei foste civilizații. Curentul era puternic, din cauza refluxului, la care se adăuga și curgerea din râul Susquehanna. Mark încercă să lupte cu el câteva minute, apoi renunță și se îndreptă spre mal, să aștepte potolirea refluxului. Ar fi trebuit să traverseze golful, își spunea, și să tragă la țarmul de dincolo. Lângă delta râului Susquehanna, apa trebuia să fie mai violentă și se putea să nu reușească să treacă doar cu bărcuța lui. Pe-acolo pluteau bucăți de gheață, mici și plate, ca și cum ar fi fost sparte dintr-un râu care înghețate cândva și-acum se dezmorea.

Se întinse la pământ și așteptă să se termine refluxul. Din când în când, verifica nivelul apei, iar după ce acesta încetă să mai scadă, se așeză la mal și începu să arunce bețișoare în curent. Curând, bucățile de lemn plutiră către nord și asta era semnul că putea porni. Vâsli spre nord-est, îndreptându-se către larg și urmărind astfel să ajungă la celălalt mal.

Aproape de țarm, apele erau liniștite, însă cu cât se depărta, simțea din ce în ce mai bine forța fluxului

lovind apele din râu. Deși puțin din marea luptă se arăta la suprafața apei, ea se transmitea bărcii. Putea s-o simți în vâslă, în încordarea spatelui și a picioarelor, în bucuria cu care se împotrivea.

Depăși pe neașteptate vârtejul și se văzu târât către nord. Nu mai trebui decât să țină direcția și să caute un loc bun de tras la mal. Țărmlul era nisipos, cu tufișuri răzlețe, însă chiar și-așa putea da peste stânci scufundate, care să-i găurească barca. Soarele coborâse mult, când simți prima frecare ușoară de nisipul plajei. Sări în apa rece și aduse barca la mal.

Rămase pe plajă, privind înapoi, la drumul pe care venise. Păduri negre, compacte, apa verde-albăstruie amestecată cu mîlul adus de râu, cerul albastru și adînc, soarele la apus și nimeni, nici un semn de viață, nicăieri, nici clădiri, nici străzi, nimic... Își dădu deodată capul pe spate și izbucni într-un rîs aproape copilăresc, de triumf. Totul era al lui. Totul. Întreaga lume. Nimeni altcineva n-o voia. Nimeni nu-i contesta posesiunea și el o cerea pe toată.

Fluierînd vesel, se apucă să facă un foc de uscături. Flăcările aveau culori nemaipomenite — verzi, albastre, arămii, purpurii. Își pregăti porumbul și carnea uscată, în apă de mare, și se minună de gustul lor, iar înainte ca ultima rază de lumină să se stingă, adormi, cu zîmbetul pe buze.

În zorii celei de-a doua zile, era gata să urmeze linia țărmului către nord, în căutarea vechii căi de apă care unea golfurile Chesapeake și Delaware. Găsi doar o mlaștină întinsă, cu papură și ierburi care ascundeau și pămîntul și apa. De cum intră în mlaștină, ierburile se închiseră împrejurul lui și se văzu rupt de lume. Din loc în loc, apa se adîncea și devenea curată, lăsându-l să înainteze mai repede, însă cea mai mare parte a zilei se strecură printre rădăcini și tulpini groase, folosindu-se de ele ca să se târâie înspre est. Soarele se înălță deasupra capului și Mark își scoase cămașa, încercînd ca măcar așa să se mai răcorească, pentru că nici o pală de vînt nu mișca ierburile. Spre seară, acrul se răci și Mark își

îmbracă iarăși cămașa. Când nu putea vâsli, se împingea cu mâinile de rădăcini și, încetul cu încetul, își croi drum prin mlaștină. Nu se opri să mănânce, nici să se odihnească, ipentru că nu voia să-l prindă noaptea în hățiş.

Soarele arunca umbre foarte lungi când simți, în sfârșit, apă curată sub barcă. Porni să alunece mai repede. Barca nu mai era împiedicată de tulpinile groase în care se încurcase întreaga zi. Ierburile se îndepărtară, se micșorară și dispărură undeva, în spate, iar înaintea lui șerpuia acum o oglindă limpede și liberă. Era prea obosit ca să mai lupte și se lăsă duș de curent până la țarmul golului Delaware. /

În dimineața următoare, văzu pești. Mișcându-se cu grijă, își desfăcu bagajul și găsi plasa pe care-o făcuse în iarna trecută, ca să-i distreze pe copii. Plasa era destul de largă și, chiar dacă se antrenase cu ea în râul din vale, știa că nu-i un expert și că prima aruncare de-acum putea fi singura lui șansă. Se așeză în genunchii, în canoe, și așteptă să se apropie peștii. „Mai aproape“, șopti el, „mai aproape“. Aruncă nada și, pentru o clipă, barca se clătina periculos. Simți greutatea plasei crescând, smulse, trase puternic și începu s-o scoată din apă. Când văzu prada, i se opri răsufarea; trei pești mari, argintii.

Se așeză pe vine, privind la peștii care se zbăteau și pentru prima oară se întrebă ce-o să facă, în fond, cu ei. Încet, încet, începu să-și amintească de cărțile pe care le citise, care-i spuneau cum să-i curețe, cum să-i usuce la soare, cum să-i prăjească la foc..

De cum ajuns pe țarm, curăță cei trei pești și-i întinse la soare, pe o stâncă netedă. Rămase privind la apă și se întrebă dacă erau pești și mai aproape de mal. Se urcă din nou în barcă și se ținu pe lângă plajă. Pe o stâncă pe jumătate ieșită din apă, găsi un pâlc de stridii, iar pe fundul nisipos — moluște, care dispărură când tulbură apa. Spre seară, adunase multe stridii și o mulțime de moluște comestibile. Peștele nu era încă uscat. Dacă nu făcea repede ceva, știa că avea să se strice. Stând gânditor, cu fața spre golf, găsi soluția : bucățile de gheață plutitoare.

Ieși încă o dată în larg și trase lângă un sloi ceva mai mare, ca să-l agate cu frânghia și să-l remorcheze la mal. Apoi împleti un coș puțin adânc, din rămurele de pin, puse întâi moluștele, stridiile și deasupra peștii. Așează coșul pe sol și presără peste el bucățele de gheață pe care le spârsese cu cuțitul. Pierduse aproape o zi întreagă, să adune și să conserve hrana, dar nu-i păsa. Mai târziu, mănca pește prăjit și asparagus sălbatic și-și spuse că niciodată nu mâncase ceva nici măcar pe jumătate atât de bun.

Din tabără, gurile râului Delaware se vedeau ca o poartă de beznă către pădure. Din când în când, întunericul era spart de câte-o umbră palidă, trecând fără zgomot, parcă plutind prin aer. Gheață... Rîul stătea umflat, iar pe maluri unii copaci se prăbușiseră pe jumătate în apă. Poate că mai erau și alții, scufundați cu totul, rămânând nevăzuți până în ultima clipă. Poate erau și stânci, sau cine știe ce alte primejdii. Mark se gândi la toate astea fără să se îngrijoreze, iar în dimineața următoare porni pe apă, către Philadelphia

*
*
*

Orașele îl deprimau, gândea el, privind ruinele cenușii de pe amândouă malurile râului Schuylkill. Cât cuprindea cu ochii, vedea aceeași privelistă apocaliptică. Orasul arsese, dar nu până la pământ, ca Baltimore. Unele clădiri păreau aproape neatînse, totuși cenușiul se păstra ca un val de urât peste distrugerii. Printre dărâmături, crescuseră copaci, dar și ei păreau strâmbi, loviți, bolnavi.

Abia aici simți Mark teama de care vorbeau ceilalți, în pădure. Peste locul acela plutea o prezență ascunsă și rea. Se trezea uitându-se înapoi, iar și iar, și se grăbi să vâslească mai tare. Curând, urma să se oprească și să întocmească schițele clădirilor vizibile de pe râu. Probabil va trebui să facă și câteva recunoașteri pe jos, gândi el, fără tragere de inimă. Vâsli mai încet și privi cu atenție un pâlcc de copaci. Arătau atât de prost, că nu puteai spune ce specie reprezentau. Plopi, hotări el. Încercă să-și imagineze rădăcinile șerpuiind în betonul

și metalul de sub străzi, ca să se susțină, și găsim în schimb doar alt beton și alt metal.

Dar și în Washington erau copaci, gândi vâslind mai tare ca să evite o bucată marc de gheață, ce se apropia cu repeziciune. Copacii de-acolo arătau normal, însă el știa că... Aveau mai puțin de jumătate din înălțimea normală, erau deformați, cu doar câteva ramuri, și acelea răsucite grotesc. Deodată, Mark înlemni. „Radiații !”, își spuse, cuprins de un frison. Asta se întâmpla când apăreau radiațiile. Își aminti de fotografiile și descrierile animalelor și plantelor iradiate.

Întoarse barca și porni în josul râului, către joncțiunea cu Delaware. Mai avea puține ore până ce întunericul avea să-l oblige să se oprească. Ezită o clipă, apoi se întoarse din nou către nord, atent la arborii deformați și la sloiurile din ce în ce mai numeroase.

Trecu iarăși prin locul unde se speriasc, ținându-se acum de partea cealaltă a râului, vâslind fără încetare.

Philadelphia continua să se întindă peste tot, cu ruinele ei cenușii. Unele clădiri păreau neatinsc și Mark bănuia că asta se datora faptului că evacuasera deja zona dimprejurul lor, la vremea când deveniseră radioactive. Nu cerceta nici una dintre ele. Cele mai multe clădiri, imense, erau numai schelete, dar se țineau încă în picioare. Dacă se dovedea că nu sunt radioactive, meritau să fie cercetate cândva. Însă problema asta urmau s-o rezolve Barry și frații lui mai tineri, își spuse și-și continuă drumul. Pădurile începuseră să ia din nou în stăpânire pământul și copacii crescuseră aici peste măsură, cu un aer luxuriant. În locul unde râul se îngusta, corcâncile se întâlneau deasupra apei și închideau un tunel în care doar vâsla făcea zgomot, iar restul lumii își ținea răsuflarea, în liniștea crepusculară.

„E ceva ciudat aici”, gândi Mark, cercetând malurile. Curentul părea foarte rapid, dar apa se adâncise pe nesimțite și malurile se ridicau în unele locuri la câțiva metri deasupra pământului din jur. Poate că râul era zăgăduit pe undeva — trebuia să afle asta înainte să se întoarcă la Washington.

Vremea se făcu tot mai rece și în noaptea aceea se abătu înghețul. În următoarea zi, trecu prin Trenton, unde, ca și în Philadelphia, ruinele erau dubioase, iar plantele pălite și strâmbे.

Deși ocoli câteva mile, traversă orașul în canoe și înaintă până ce pădurea îi păru din nou sănătoasă. Atunci trase la mal și se îndreptă spre nord, pe jos. Râul Delaware făcea un cot la vest și se îndrepta către New York. După-amiază începură ploile. Mark lăsă o mulțime de semne de drum, ca să nu fie nevoit să-și caute barca la întoarcere. Merse întins prin ploaia grea, apărât de poncho-ul care-l acoperea din cap până-n picioare.

În noaptea cu pricina nu găsi lemn uscat, din care să-și facă un foc, așa că mănca hrana rece, cu gândul la peștele succulent.

Ploaia nu se potoli deloc a doua zi și Mark își spuse că era o nebunie să continue, pentru c-ar fi putut ușor să se piardă, într-o lume în care hotarele erau șterse, fără cer, fără soarele care să-i arate drumul. Căută un desis de molizi, se adăposti sub cel mai mare dintre ei și așepi, învelit cu poncho-ul. Rămase mult timp acolo, trezindu-se din când în când și aștipind la loc. Când ploaia se opri, oftatul copacilor îl trezi. Molizii se scuturau de apă, șoptind între ei despre vremea groaznică, întrebându-se despre băiatul adormit în mijlocul lor. Trebuia să găsească un loc însorit să-și usuce bagajul, hăncle, să-și ungă mocasinii... Se târi de sub molid, șoptind un „multumesc” și începu să caute un loc uscat, în care să poată face un foc și să mănânce bine.

Târziu, în după-amiaza aceea, ajunse la lăstărișul strâmb, se depărtă vreo cincizeci de metri, se așeză pe vine și cercetă pădurea din fața lui.

Mai avea cel puțin o zi până la New York — măcar douăzeci de mile. Pădurea era prea deasă ca să localizeze copacii afectați de radiații. Se retrase o jumătate de milă, își instală tabăra și se gândi la zilele care urmau. Nu voia să pătrundă în nici o zonă iradiată. Câte zile va trebui să ocolească? Nu știa. Pentru el, timpul se oprise — nu mai știa ce interval petrecuse în păduri, de când pără-

sise vasul cu zbatuiri. Se întreba dacă ceilalți sunt bine, dacă au găsit depozitele, dacă au adunat lucrurile după care veniseră. Își imaginează cum ar fi intrat ei, orbește, în zona otrăvită a Philadelphici și se zguduie.

Ocoli zona timp de trei zile, mergând spre nord, apoi spre vest, întorcându-se din nou către nord, fără să se apropie de orașul înconjurat de un inel al morții.

Ajunse la o mlaștină întinsă, unde zăceau prăbușiți copaci putrezi și în care nu creștea nimic. Nu mai putea înainta, mlaștina se întindea spre vest până la orizont. Mirșca a sare și a putred, ca nămolul de după flux. Atinse apa cu limba — apă de mare. Se așează și mănca hămesit porumbul și carnea uscată, întrebându-se dacă va mai găsi hrană sălbatică. Proviziile scădeau, stafidele se terminaseră, ca și merele uscate. Știa că n-o să moară de foame din asta, dar nu-i plăcea să ducă lipsă de verdețuri și, în plus, prefera să mănânce pește cu carne albă și pufoasă, stridii sau moluște.

Drumul înapoi îl făcu repede, după urmele și semnele de pe copaci care-i spuneau „pe aici“, „întoarce-te“, „mergi înainte“. Ajunse la canoe și urcă albia spre vest, ca să afle de ce apa era atât de puțină și de plină de gheață. Poate că ploaia rupse gheața de pe râu, în sus, gândea Mark. Curentul rapid era greu de navigat, iar sloiurile îl făceau și mai primejdios. Apoi se petrecu o schimbare pe care-o observă imediat. Râul devenise mai iute, vârstă de spume albe, iar malurile se ridicaseră și mai mult. Când repezișurile se făcuseră prea dese și dușmănoase, trase la mal și-și continuă drumul pe jos.

În fața lui se ridica un deal pietros, abia acoperit de câteva tufișuri. Își alese cu grijă calea către culme. Aerul dimprejur se răcise mult. Copacii arătau ca la începutul lui martie ori, poate, ca la sfârșitul lui februarie, înmuguriseră, e drept, dar încă nu se vedeau frunzele și nici un fel de verdeță, doar negrul mugurilor, în starea lor iernatică. În vârful dealului, se opri cu răsuflarea tăiată. Dinaintea lui se întindea o pânză vastă, de zăpadă și gheață, reflectând orbitor lumina soarelui.

În unele locuri, câmpul de zăpadă ajungea până la malul râului, în altele se ținea la depărtare. La vreo milă

mai incolo, râul aproape blocat de gheață șerpuia ca o panglică neagră și îngustă, prin albul strălucitor.

Către sud, copacii blocau vederea, însă putea privi până la orizont, înspre nord și vest. Peste tot, numai zăpadă și gheață, munți albi urcând către cerul albastru senin. Valea se rotunjise pe fund, de-atâta zăpadă. Vântul îi bătea în față și frigul îl amorțea, făcându-l să lăcrimeze. Soarele părea că nu încălzește deloc aici, iar zăpada nesfârșită și vântul tăios dădeau impresia unui tărâm cu totul părăsit de soare. Mark se cutremură violent, se întoarse și se grăbi să coboare în vale. Pe ultimii șapte, opt metri, alunecă și se simți în primejdie. Pietrele pe care le trăgea după el puteau să-l lovească, să-l rănească și să-l facă să nu mai fie în stare să meargă. Se rostogoli până jos, sări în picioare și fugi mult timp, auzind pietrele spărgându-se înapoia lui.

Sunetul acela îi aminti de un ghețar în plină înaintare, rostogolindu-se fără să poată fi oprit, măcinând totul în calea lui, reducând totul la pulbere...

CAPITOLUL XXV

Mark zbură. Îi plăcea atât de mult să se înalțe și să plonjeze deasupra copacilor și râului... Pluti tot mai sus, până ce emoția îi furnică întreg trupul. Se abătu, în zbor, să ocolească un nor mare și alb. Când se redresă, văzu înaintea lui un nor alb, îl ocoli și, pe acesta, și tot așa, iar și iar. Norii erau pretutindeni, se uniseră într-un zid alb care înainta spre el din toate părțile. Nu-l putea evita decât plonjând, căzând, prăbușindu-se. Nu se mai putu opri, cădea mereu prin alb...

Se trezi brusc, tremurând și scăldat în sudoare. Focul abia lucea în întuneric. Îl hrăni cu iască și așteptă, suflându-și în pumni, să se aprindă, apoi puse deasupra crenguțe și, în sfârșit, ramuri mai groase. Deși venirea zorilor era aproape, și urma ca focul să se stingă, aruncă lemne până ce-l transformă în văpaie. Se ghemui, fără să mai tremure, însă coșmarul continuă să-l obsedeze. Voia lumină și căldură, și mai voia să nu fie singur.

Drumul înapoi îl făcu foarte repede, iar în după-amiaza celei de-a cincea zile ajunsese la Washington, la vasul cu zături și la depozite, acolo unde se opriseră frații și surorile.

Frații Peter veniră în fugă să-l întâmpine, îi luară barca și pachetele și-i vorbiră fără oprire.

— Gary a spus că trebuie să te duci la depozit, în clipa în care vii...

— Am avut până acum doar șase accidente. Câteva mâini și picioare rupte, numai lucruri dintr-astea. Nu ca alte grupuri din trecut. Să știi c-o să reușim !

— Gary a spus să pornim spre Baltimore sau Philadelphia, până la sfârșitul săptămânii...

— Să-ți arăt pe hartă unde se află depozitul la care lucrăm acum...

— Avem deja încărcătură pentru patru vase pline...

— Facem cu schimbul. Patru zile la împachetat, la gătit hrană, treburi din astea, după care alte patru zile intrăm în depozite, la socotit...

— Nu-i rău aici, nu e așa cum ne-am închipuit. Habar n-am de ce-au avut ceilalți atâtea probleme...

Mark nu era atent la nimic din ce se vorbea în jurul lui.

— Mi-e foame, zise el.

— Se gătește acum supă pentru cină, îl anunță unul dintre frați. Dar Gary a spus...

Mark trecu printre ei, către clădirile pe care le foloseau drept cartier general. Simțea mirosul supei. Își luă de mâncare singur, dar înainte să termine totul din farfurie, oboseala nu-l mai lăsă să-și țină ochii deschiși. Băieții continuau să vorbească despre succesele lor.

— Unde sunt paturile ? întrebă Mark, întrerupându-l pe unul dintre ei în mijlocul frazei.

— Nu te duci la depozite, după cum a spus Gary ?

— Nu. Unde sunt paturile ?

— Măine dimineată plecăm spre Philadelphia, rosti Gary satisfăcut. Ai făcut o treabă bună, Mark. Cât ne va lua până acolo ?

Mark ridică din umeri.

— Nu am mers pe jos, așa că nu pot spune. V-am arătat pe hartă unde e mlaștina, poate nici n-o să reușiți s-o treceți cu piciorul. Dacă totul merge bine, vă ia cam opt sau zece zile. Însă aveți neapărat nevoie de un aparat de măsurat radioactivitatea.

— Nu, Mark, te-ai înșelat. Nu poate fi radioactivitate. N-a fost nici un război, doar știi. Aici n-au căzut bombe, altfel bătrânii ne-ar fi spus.

Mark ridică din nou din umeri.

— Nu lăsăm pe mâna ta, să ne conduci, spuse zâmbind Gary.

— Nu merg, îi răspunse Mark.

— Cum adică ? Asta-i misiunea ta, se nedumeri Gary, privind către frații lui.

Mark scutură din cap.

— Misiunea mea a fost să aflu dacă se poate ajunge în orașe și dac-a mai rămas ceva în ele. Pot să vă spun că pe apă am reușit să ajung până acolo, dar nu știu dacă asta se poate face și pe uscat. Știu că locurile acelea sunt radioactive și mă întorc în vale să raportez asta.

Gary se ridică și începu să ruleze înapoi harta pe care însemnaseră mlaștinile, linia modificată a coastei, canalul dezafectat.

— Toată lumea din expediția asta este sub comanda mea, spuse el, fără să-l privească pe Mark. Toată lumea, știi doar.

Mark rămase în așteptare, fără să se miște.

— Îți ordon să mergi cu noi, continuă Gary, înfruntându-i privirea.

— N-o să reușești să ajungi până acolo, darmită să te mai și întorci, rosti Mark, scuturând din cap. Voi habar n-aveți despre pădure. Veți avea aceleași necazuri ca și prima expediție spre Washington. Iar băieții nu sunt în stare de nimic, până nu le spune cineva ce trebuie să facă. Ce se întâmplă dacă tot materialul din Philadelphia este radioactiv ? Dacă-l aduci cu tine, ai să omori pe toată lumea. Eu, unul, mă întorc în vale.

— Ai să ascuți ordinele, așa cum fac toți ! se răsti Gary. Țineți-l aici !

Făcu semn către doi dintre frații lui și cu toții părăsiră grăbiți încăperea. ceilalți trei rămaseră cu Mark, care continua să stea cu picioarele încrucișate pe podea, încă de la începutul întâlnirii.

După câteva minute, Gary se întoarse, ducând cu el fâșii lungi de coajă de mestecăn. Abia acum se ridică și Mark. Îi luă coaja în mâini. Fâșiile erau din barca lui.

— Acum înțelegi, sper. Plecăm în zori. Ai face bine să te odihnești.

Mark îi părăsi fără să spună nimic. Se îndreptă spre râu și cercetă barca stricată, apoi făcu un foc mic. Când flăcările se înălțară, puse unul din capetele bărcii în jăratec și, pe măsură ce acesta se întetea, o împinse înăuntru, până ce arse toată.

În dimineața următoare, când băieții se adunară să pornească spre Philadelphia, Mark nu mai era de găsit. Bagajul lui dispăruse. Gary se sfătui furios cu frații lui și hotărâră să plece fără el. Aveau hărți bune, pe care le corectase chiar Mark. Băieții erau bine antrenați și nu aveau nici un motiv să se simtă dependenți de un copil de paisprezece ani. Plecară însă cu moartea în suflet.

Mark îi urmări de la distanță, întreaga zi. La prima lor tabără de noapte, făcută în pădure, era și el pe-aproape, cățărât într-un copac.

Băieții se comportau bine, gândea, satisfăcut. Atâta vreme cât grupurile nu se despărteau, aveau s-o ducă bine. Dar se vedea ușor că frații Gary erau nervoși, pentru că tresăreau la orice zgomot.

Așteptă până ce tabăra se liniști, apoi, de sus, din copacul de unde-i putea privi fără să fie văzut, începu să mormăie. La început, nimeni nu-i dădu atenție, însă curând frații Gary începură să iscodească temători pădurea și să-și arunce unul altuia priviri neliniștite. Mark mormăi mai tare și băieții începură să se foiască prin tabără. Când începuse, cei mai mulți adormiseră deja, însă acum erau cu toții treji și cuprinși de neastâmpăr.

— Woji ! mormăi Mark, din ce în ce mai tare. Woji ! Woji !

Se îndoia că cineva ar mai fi dormit.

— Woji spune să vă-ntoarceți ! Woji spune să vă-ntoarceți !

Își țină vocea surdă, acoperindu-și gura cu palmele făcute căuș. Repetă cuvintele de multe ori și termină fiecare mesaj cu un geamăt ușor, în crescendo. După un timp, mai adăugă un cuvânt :

— Pericol ! Pericol ! Pericol !

Se opri brusc, în mijlocul celui de-al patrulea avertisment. Chiar și el asculta acum pădurea. Frații Gary rătăciră cu torțe în mâini în jurul taberei, căutând ceva, orice, ținându-se aproape unul de altul. În tabără, băieții se ridicaseră și se strânseseră lângă foc. Trecu mult timp până ce se întinseră la loc, încercând să adoarmă. Mark moțăia în copac și, în răstimpuri, tresărea și mormăia din nou amenințător, oprindu-se la jumătatea unui cuvânt, fără să știe de ce asta îi făcea vorbele mai groaznice. De fiecare dată, se pornea o nouă căutare, băieții se trezeau la fel de speriați, iar focurile se reaprindeau. Către zori, când pădurea mai era întunecată, Mark aruncă un hohot inuman, sfredelitor, care părea să se năpustească din toate părțile deodată.

Dimineata veni friguroasă și cu burniță, cu o ceață groasă, care se ridică numai puțin, până se luminează bine. Mark începu să dea roată grupului dezordonat, acum șoptind dinapoia lor, acum din stânga, din față, din dreapta, uneori chiar de deasupra capetelor lor. Pe la amiază, abia mai aveau curaj să răsufle și se punea deschis problema întoarcerii la Washington, în ciuda ordinilor lui Gary. Mark observă satisfăcut că doi din frații Gary erau de partea băieților răzvrătiți.

— O ! Woji ! se lamentă el și, brusc, două grupuri de băieți se răsuciră pe loc și începură să fugă. Woji ! Pericol !

Alții se ridicară și se alăturară fugarilor. Gary strigă după ei, în zadar însă, și se văzură forțați să se întoarcă pe calea spre oraș.

Râzând în sinea lui, Mark îi părăsi în grabă și se îndreptă către vest, spre vale.

Bruce stătea pe patul în care dormea băiatul.

— Crezi c-o să se facă bine ?

Bob încuviință din cap.

— S-a trezit pe jumătate de mai multe ori, a bolborosit ceva despre zăpadă și gheață, iar în dimineața asta m-a recunoscut.

Mark dormea de aproape treizeci de ore. Fizic, părea normal, și poate că nu fusese deloc în pericol. Oricum, hrana și odihna nu-l puteau vindeca, însă bolboroselile lui despre zidul alb sunau a nebunie. Barry ordonase tuturor să lase băiatul în pace, până când avea să se trezească singur, de la sine. Până atunci nu mai puteau face nimic pentru el.

Târziu, după-amiază, Barry trimise după Andrew, care ceruse să fie de față când Mark începea să povestească. Se așezară de o parte și de alta a patului, privind-l cum se foia, trezindu-se din somnul adânc în care stătuse atât de liniștit, de parc-ar fi fost mort.

Mark deschise ochii și-l văzu pe Barry.

— Nu mă băgați în spital, șopti el slab și închise ochii, apoi îi deschise iarăși și aruncă o nouă privire prin cameră, după care-l fixă pe Barry. Chiar sunt în spital, nu ? E ceva în neregulă cu mine ?

— Nimic, spuse Barry. Te-ai prăbușit de epuizare și de foame, atâtă tot.

— Atunci, aș vrea să merg în camera mea, rosti Mark și încercă să se ridice.

Barry îl ținu ușor pe loc.

— Mark, te rog, nu te teme de mine. Îți promit că n-am să-ți fac nici un rău, niciodată. Îți promit, mă auzi ? O clipă, băiatul rezistă presiunii mâinilor lui, apoi se relaxă.

— Mulțumesc, Mark, spuse Barry. Poți să vorbești, te simți în stare ?

Mark înclină aprobator din cap.

— Mi-e sete, șopti el.

Bău mult, cu poftă, după care începu să-și descrie călătoria către nord. Povesti tot, chiar și cum îi speriase pe frații Gary ca să-i împiedice să ajungă la Philadelphia. Îl văzu pe Andrew strângând din buze, la partea asta a

poveștii, dar se prefăcu neatenț și-l privi numai pe Barry, până la capăt.

— Bun, după care te-ai întors, concluzionează Barry. Cum ?

— Prin păduri. Iar râul l-am traversat c-o plută. Barry dădu din cap. Îi venea să plângă și nu știa de ce. Îl bătu pe Mark pe braț.

— Odihnește-te acum. O să le trimitem vorbă, la Washington, să rămână acolo, până ce construim niște detectoare de radiații.

— Imposibil ! se răsti Andrew, mânios, când ieșiră din cameră. Gary avea dreptate să forțeze drumul spre Philadelphia. Băiatul ăsta a distrus, într-o singură noapte, un an întreg de antrenamente.

•   •   •

Barry plecă la Washington, împreună cu Mark și încă doi doctori mai tineri. Găsiră acolo niște copii înspăimântați și dezorganizați, care nu mai lucrau nimic și așteptau, închiși în adăpost, să vină cineva care să le dea ordine.

— Când au plecat din nou ? întrebă Barry.

— A doua zi după ce s-au întors, răspunse unul din băieți.

— Patruzeci de inși ! mormăi Barry. Si sase nebuni ! mai suse el și se întoarse către Mark. Mai putem să-i ajutăm dacă plecăm după ei în după-amiaza asta ?

Mark ridică din umeri.

— Pot să mă duc singur. Vrei s-o fac ?

— Nu, nu singur. Merg și eu, și Anthony, iar Alistair va rămâne aici să pună din nou lucrurile în mișcare.

Mark se uită neîncrezător la cei doi doctori. Anthony era palid, iar Barry părea că nu-și găsește locul.

— Sunt plecați de vreo zece zile, zise Mark. Dacă nu s-au pierdut pe drum, trebuie să fi ajuns în oraș. Nu contează dacă plecăm acum ori mâine dimineață

— Atunci, dimineață, spuse scurt Barry. Mai dormim o noapte aici.

Au călătorit repede, Mark le arăta din când în când unde-și făcuseră tabăra, pe unde-o luaseră razna, unde își dăduseră seama de greșeala lor și se îndreptaseră din nou pe calea cea bună. În a doua zi, avu un moment când strânse din buze și privi în jur furios, dar nu pomea nimic până după-amiază.

— S-au îndreptat prea mult spre vest și continuă să se îndepărteze, spuse el. S-ar putea să treacă pe lângă cras, dacă nu revin spre răsărit. Cred c-au încercat să treacă prin mlaștină.

Barry era prea obosit ca să-i mai pese, iar Anthony abia dacă mormăi ceva. Cel puțin, își spuse Barry, întinzându-se lângă foc, aveau să fie prea obosiți în noaptea aceea ca să mai audă zgomote ciudate, și asta era bine. Adormi cu acest gând.

În a patra zi, Mark se opri și arătă înainte. La început, Barry nu stia la ce trebuie să privească, apoi zări tufisurile strâmbe de care vorbise Mark. Anthony despachetă detectorul de radiații care începu imediat să pâraie. Pe măsură ce înaintau, devenea din ce în ce mai insistent și Mark îi conduse prin stânga, departe de zona infestată cu radiații.

— Ei au intrat, nu ? întrebă Barry.

Mark încuviință. Se țineau la distanță de zonă, iar când detectorul îi avertiza, se îndepărtau spre sud până ce zgomotul se liniștea. În noaptea aceea, hotărâră să meargă spre vest, să depășească regiunea și să intre în Philadelphia din cealaltă parte.

— De aici pătrundem în câmpul de zăpadă, anunță Mark.

— Ți-e teamă cumva de zăpada asta ? întrebă Barry.

— Nu mi-e teamă.

— Bine. Atunci mâine pornim către apus și dacă nu reușim să ocolim orasul pe partea aceea, ne întoarcem și încercăm prin răsărit.

Întreaga zi plouă și temperatura scăzu, până când, spre seară, se apropie de limita înghețului.

— Cât crezi că mai avem ? întrebă Barry.

— Mâine ajungem, spuse Mark. Pot să miros zăpada de-aici ..

Barry nu simțea decât mirosul focului, al lemnelor ude și al mâncării gătitе.

— Nu vreau să merg mai departe, se răsti Anthony deodată.

Stătea lângă foc, rigid, cu o expresie care arăta că ascultă atent ceva nelămurit.

— E răul, îi spuse Mark. Trebuie să fie foarte aproape. Cheața care plutește pe el se lovește de maluri, și asta auzi tu acum...

Anthony se așează mai bine, dar rămase încordat. Dimineață, se îndreptară din nou spre apus. Pe la prânz, erau printre dealuri și începură să urce ca să poată privi peste copaci, la întinderea de gheață.

Când întreaga priveliște albă li se dezvălui dinainte, Barry înțelege coșmarurile lui Mark. Copacii de la marginea zăpezii erau țepeni, ca iarna. Ceva mai încolo, alții erau îngropați pe jumătate, cu ramurile înghețate în poziții ciudate, rupte și sudate cu gheață. În depărtare nu se mai vedeau copaci, doar zăpada.

— Oare continuă să se întindă la nesfârșit? întrebă sovăitor Barry.

Nu-i răspunse nimeni. După câteva minute, se urniră din loc și se grăbiră înapoi. Încercuiau acum orașul pe la răsărit și detectbrul continua să-i avertizeze. Nu reușiră să se apropie nici din această parte. Apoi găsiră primele cadavre.

Erau șase băieți. Doi căzuseră alături, ceilalți îi părăsiseră și mai continuaseră să meargă vreo jumătate de milă, după care se prăbușiseră și-ei. Toate trupurile erau radioactive.

— Nu te apropia de ei, spuse Barry, când Anthony îngenunchie lângă primele cadavre. Nu avem voie să-i atingem.

— Ar fi trebuit să rămân cu ei, șopti Mark privind la trupurile mânjite cu noroi. N-ar fi trebuit să-i părălesc. Trebuia să mă țin după ei, să fiu sigur că nu vor mai porni din nou. Ar fi trebuit să stau să-i supraveghez.

Barry îl scutură de braț, însă Mark continua să-i privească, repetând fără-ncetare :

— Ar fi trebuit să stau cu ei. Ar fi trebuit...

Barry îl lovi puternic cu palma peste față, o dată și încă o dată. Mark plecă fruntea și porni împiedicat, clătînându-se, printre copaci și tufișuri, îndepărtându-se de trupuri, de Barry și de Anthony. Doctorul cel bătrân fugi după el și-l prinse de braț.

— Mark ! Termină ! Oprește-te, n-ai ?

Îl scutură din nou, mai tare.

— Hai să ne întoarcem la Washington.

Pe obrajii lui Mark luceau lacrimi. Se trase din mâna lui Barry și începu să meargă fără să mai privească în urmă, la cei morți.

*
*   *
*

Barry și Bruce îi așteptau pe Anthony și pe Andrew, care ceruseră să le vorbească.

— Tot despre el, nu ? întrebă Bruce.

— Așa cred.

— Trebuie să facem ceva, spuse Bruce. Nu-l putem lăsa să continue în felul ăsta. Altfel, consiliul o să se întrunească din nou și ăsta o să fie sfârșitul lui.

Barry stia asta. Andrew și fratele său intrară și luară loc. Amândoi păreau supărați și mânioși.

— Am avut, într-adevăr, o vară proastă, zise Andrew. Dar nu despre asta e vorba acum. Întâmplările din vara asta i-au afectat mintea. Se poartă ca un copil, atât de iresponsabil, încât nu mai poate fi tolerat.

Întreaga vară discutaseră același lucru. Mark trăsese o dără de micre de la un mușuroi de furnici, pe zid, până în camera fraților Andrew, iar furnicile o urmaseră. Mark udase chibriturile cu o soluție sărată și se distrase pe seama fraților care încercau în van să aprindă focul. Mark luase toate plăcuțele cu nume de pe ușile dormitoarelor. Mark legase picioarele fraților Patrick, în timp ce acestia dormeau, apoi țipase la ei să vină repede.

— De data asta a mers prea departe, spuse Andrew. A furat Raportul Galben al spitalului și a trimis zeci de femei să fie testate pentru sarcină. Toți au intrat în

panică, personalul e suprasolicitat și nimeni nu are timp să se distreze cu o asemenea nebunie.

— O să vorbim cu el, răspunse Barry.

— Asta nu mai ajunge! Ați tot vorbit... A promis de fiecare dată să nu mai facă lucrul acela și a făcut apoi altceva, mai rău. Nu putem trăi la nesfârșit cu astfel de tulburări!

— Andrew, înțelege că-ă avut parte de niște șocuri teribile, vara trecută. A avut prea multă responsabilitate pentru un puști de vârsta lui. Se simte vinovat de moartea copiilor aceia. Nu e ceva neobișnuit să redevină copil. Dă-i timp, va trece peste asta.

— Nu! se răsti Andrew furios, ridicându-se în picioare. Nu! Nu, din nou! La ce să ne mai așteptăm de la el?

Se uită la fratele lui, care dădu aprobator din cap.

— Ne simțim ca niște ținte. Nu tu, nu ceilalți — noi! Nu știu de ce ne urăște atâta, pe mine și pe frații mei. dar nu vreau să stau permanent cu teama în suflet, gândindu-mă la următoarea lui răutate.

— Iar eu am spus că o să rezolv treaba asta, replică Barry, ridicându-se și el de pe scaun.

Preț de o clipă, Andrew îi înfruntă privirea, sfidător, apoi zise:

— Foarte bine. Dar, Barry, asta nu mai poate continua. Trebuie să se termine odată!

— Se va termina.

Frații mai tineri plecară și Bruce se așeză.

— Cum o să faci?

— Nu știu încă. Poate că e prea izolat. Nu poate să-și descarce sufletul în fața nimănui, nu se joacă niciodată cu nimeni... Trebuie să-l obligăm să participe la activitățile în care poate fi acceptat.

— Ca de exemplu petrecerea de majorat a surorilor Winona, de săptămâna viitoare, spuse Bruce.

Mai târziu, Barry îl anunță pe Mark că era așteptat la petrecere. Mark nu fusese niciodată acceptat într-o comunitate de adulți și nici nu putea fi onorat cu vreo petrecere făcută doar pentru el.

— Nu, mulțumesc, răspunse Mark, întărindu-și vorbele cu o clătinare a capului. Mai bine nu.

— Eu nu te-am invitat, replică Barry cu o grimasă. Ți-am ordonat să te pregătești să participi. Ai înțeles? Mark îi aruncă o privire rapidă.

— Am înțeles, dar tot nu am de gând să merg.

— Dacă nu te prezinți, te dau afară din camera ta, te rup de la cărțile și singurătatea care-ți plac atât de mult, și te aduc din nou în camera noastră. Iar când n-o să ai școală sau de muncă, ai să stai iarăși în sala de lectură. Acum înțelegeți?

Mark incuviință din cap, de data aceasta fără să-l mai privească pe doctor.

— Bine, spuse el posomorât.

CAPITOLUL XXVI

Mark intră în auditorium după ce petrecerea începuse. La capătul îndepărtat se dansa, iar între băiat și dansatori un grup de fete își șopteau una alteia. Se întoarseră să-l privească, apoi una dintre ele părăsi grupul, însoțită de chicoteli. Fata se răsuci spre cele rămase în urmă și le făcu semn să tacă, dar ele continuau să râdă pe înfundate.

— Bună Mark, spuse ea. Eu sunt Susan.

Înainte ca băiatul să știe ce urmărea fata, ea își scoase brățara de la mână și încercă să i-o așeze lui. Pe brățară sclipceau șase clopoței.

— Nu, șopti Mark grăbiț și se trase deoparte. Eu... Nu. Îmi pare rău.

Urcă o treaptă cu spatele, se răsuci pe călcăie și fugi. Înapoia lui, chicoteala se porni și mai tare.

Alergă până la docuri și se opri să privească apa neagră. N-ar fi trebuit să fugă. Susan și surorile ei aveau șaptesprezece ani, poate chiar mai mult. Într-o singură noapte, l-ar fi învățat totul, gândi el cu amărăciune, dar el le-a întors spatele și-a fugit. Muzica se întetise; urmau să stea la masă, apoi să plece perechi, în grupuri, toți în afară de Mark și de copiii prea

mici pentru joaca de pe saltea. Se gândi la Susan și la surorile ei și se încinse. Își reveni și iar se încinse și roși tot.

— Mark ?

Băiatul înlemni. Că doar nu l-au urmărit, își spuse, cuprins de panică, și se întoarse să privească în urmă.

— Eu sunt Rose, șopti ea. N-am să-ți dau brățara mea decât dac-o vrei.

Fata se apropie și el îi întoarse spatele, prefăcându-se atent la curgerea râului, de teamă să nu i se vadă chipul prin întuneric, roșcața din obraji, palmele umede. Rose, gândi el, era de vârsta lui, una din fetele pe care le antrenase în pădure. Nu putea să rosească și să fie timid în fața ei, lucrul ăsta i-ar fi fost mai urât decât fuga din fața lui Susan.

— Sunt ocupat, spuse el.

— Știu. Te-am văzut înainte. Ai dreptate, n-ar fi trebuit să procedez brusc. Noi le-am spus să n-o facă..

Mark nu scoase nici o vorbă și Rose se apropie și mai mult.

— Tu nu te uiți la nimic acolo, nu-i așa ?

— Nu. Ai să răcești aici.

— Și tu.

— Ce vrei ?

— Nimic. Până vara viitoare voi fi destul de mare ca să merg la Washington sau la Philadelphia.

El se întoarse furios.

— Eu plec în camera mea.

— Cu ce te-am supărat ? Nu vrei să merg la Washington ? Nu-ți place de mine ?

— Ba da. Acum mă duc.

Ea își puse mâna pe brațul lui și Mark simți că împietrise, că nu mai poate înainta nici măcar un pas.

— Pot să vin cu tine ? Întrebă fata, cu același ton cu care, în pădure, întrebase dacă toate ciupercile sunt otrăvitoare, dacă semnele din copaci i-au arătat calea, dacă putea deveni într-adevăr invizibil, oricând dorea.

— Ai să te-ntorci la surorile tale și-ai să râzi de mine, la fel ca Susan.

— Nu ! șopti ea. Niciodată ! De fapt, Susan nu râdea de tine. Erau cu toate speriate și nervoase. Susan era cea mai speriată, pentru că fusese aleasă să-ți pună brățara. Nu râdeau de tine.

În vreme ce vorbea, îi lăsă brațul și se îndepărtă un pas, apoi încă unul. Mark putea să-i vadă acum fața palidă.

— Speriată ? Ce vrei să spui ?

— Tu faci lucruri pe care nimeni nu le poate face, spuse ea ușor, aproape șoptind. Poți vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede, spui povești pe care nimeni nu le-a auzit și poți dispărea în pădure ca vântul de pe cer. Nu ești la fel ca ceilalți băieți, nici ca bătrânii noștri. Nu ești ca nimeni și noi știm că nu-ți place nici una dintre fete, pentru că n-ai ales până acum pe vreuna să te culci cu ea.

— Dacă ți-e atât de frică, de ce-ai venit după mire ?

— Nu știu. Te-am văzut fugind și... nu știu.

Mark simți din nou că roșește.

— Nu-mi pasă dacă vrei să mergi cu mine, spuse el aspru, fără să privească înapoi. Eu mă întorc în camera mea.

Nu reușea să audă pașii fetei din cauza bubuiturilor din urechi. Mergea repede, ocolind sala de petreceri, știind că Rose fuge ca să se poată ține de el. O conduse împrejurul spitalului, pentru că nu voia să fie văzut pe coridorul luminat, cu fata pe urmele lui. Deschise ușa din capătul cel mai îndepărtat și aruncă o privire pe hol, înainte să intre. Lăsă ușa deschisă și aproape fugi înspre camera lui, auzind pașii repezi ai fetei urmărindu-l.

— Ce faci ? întrebă ea, când intră în cameră.

— Acopăr fereastra cu o pătură, îi răspunse și glasul i se păru mânios chiar și lui. Ca să nu se uite nimeni la noi. Fac asta de multe ori.

— De ce ?

Mark încercă să n-o privească, atunci când e borî de pe scaun, dar se surprinse tot aruncându-i ocheade. Fata isi desfăcu eșarfa lungă din jurul gâtului, încrucișată peste sâni și care-i înconjura talia de mai multe ori. Eșarfa avea aproape aceeași culoare cu a ochilor

ei violeti. Privind-o cum se dezbrăca, Mark își aminti că părul ei, acum castaniu deschis, fusese peste vară blond. În schimb, pistrii de pe nas și de pe brațe erau la fel.

Rose termină cu eșarfa și apucă tunică, pe care-o scoase dintr-o singură mișcare. Brusc, degetele îi scăpară lui Mark de sub control și începu să-și dea jos hainele.

Mult mai târziu, ea îl rugă s-o lase să plece, dar el o înlănțui cu brațele și ațipi alături de trupul fierbinte. Când ea îi repetă că trebuie să plece, el se trezi și-i spuse :

— Nu încă.

Se făcuse ziuă, când se trezi a doua oară și-o văzu cum își trage pe ea tunică.

— Trebuie să te întorci, îi spuse Mark. Diseară, după cină. Vrei ?

— Bine.

— Promite. Nu uiți ?

— Nu uit. Promit.

O privi cum își înfășura eșarfa și, când plecă, smulse camuflajul din geam ca s-o privească, dar n-o văzu. Probabil plecase prin clădire și ieșise prin celălalt capăt al holului. Mark se ghemui și adormi la loc.

Acum era fericit, își spuse Mark, mai târziu. Cosmarul îl părăsise, iar roșeața bruscă pe care nu și-o putea explica nu mai trecea peste el. Misterul fusese dezlegat și înțeles ce voiau să spună cărțile despre fericirea pe care perseverența te poate face s-o găsești. Vedea lumea cu alți ochi și totul în jur i se părea frumos și bun.

Peste zi, în timp ce învăța, se opri deodată, gândindu-se cu o teamă teribilă că Rose plecase, o pierduse, poate căzuse în râu sau i se întâmplase altceva. Aruncă deoparte cartea și porni s-o caute grăbit, din clădire în clădire, nu ca să-i vorbească, ci doar ca s-o vadă, să știe că era bine. O găsi în cantină, împreună cu surorile ei, le numără de la distanță și-apoi o căută din priviri pe cea care avea ceva deosebit.

În fiecare noapte, ea venea și-i arăta ce-o învățaseră surorile ei său alți bărbați, și fericirea lui creștea până

când se întreba cum de puteau ceilalți să-i stea în față, cum de mai trăia încă.

După-amiezile, fugea la casa cea veche, să-i modeleze un colier. Îi făcuse un soare de lut, nu mai mare decât degetul mic, peste care pusese trei straturi de vopsea galbenă și, parcă nemulțumit, adăugase un al patrulea. Luă la citit din nou capitolele despre fiziologie, sex, feminitate, orice avea vreo legătură cu fericirea lui.

Într-o noapte, curând, ea avea să-l refuze, iar el urma să-i dea colierul, în semn că înțelege și apoi îi va citi poezii. Sonete de Shakespeare sau Wordsworth, ceva tandru și romantic. Apoi o va învăța să joace șah și vor petrece nopți platonice, învățând unul de la celălalt.

Șaptesprezece nopți, gândea el, așteptând-o. Până acum, șaptesprece nopți. Acoperise fereastra cu pătura și pregătise camera. Când ușa se deschise și intră Andrew, sări în picioare, cuprins de panică.

— Ce s-a întâmplat ? E ceva cu Rose ? Ce ?

— Vino cu mine, spuse Andrew sever, avându-i în spate pe frații lui.

— Spune-mi ce s-a întâmplat ! strigă Mark și încercă să treacă în fugă printre ei.

Doctorii îl prinseră de braț și-l opriră.

— Te ducem la ea, spuse Andrew.

Mark încetă să se mai zbată și se simți cuprins de răceală. Traversară clădirea în liniște, ieșiră prin capătul îndepărtat și merseară de-a lungul potecii curățate de zăpadă, până la unul dintre dormitoare. Aici, băiatul începu să se lupte din nou, dar se lăsă condus până la o cameră. La ușă se opriră și Andrew îi dădu un brânci, ca să intre singur.

— Nu ! strigă el. Nu !

În fața lui era o împletitură de trupuri goale, făcând toate lucrurile pe care ea i le spusese cândva. La tipătul lui, Rose ridică privirea, o dată cu ceilalți, dar el știa s-o deosebească din mulțime. Stătea în genunchi, cu unul dintre frați înapoia ei și cu fața îngropată între pulpele uneia dintre surori.

Le vedea gurile mișcând, știa că vorbeau, că țipau. Se întoarse să fugă. Andrew ajunsese în fața lui, stri-

gându-i ceva. Mark strânse pumnul și-i lovi orbește — întâi pe Andrew, apoi și pe ceilalți doctori.

*   *   *

— Unde e ? întrebă Barry. Unde s-a dus, la vremea asta din noapte ?

— Nu știu, răspunse Andrew îmbufnat, ținându-și cu o mână buza spartă.

— Nu trebuia să-i faceți asta ! Bineînțeles că a înnebunit, când a gustat pentru prima oară plăcerea sexului. Ce credea-ți c-o să se întâmple ? N-o mai făcuse cu nimeni ! De ce-a venit tâmpita aia de fată la voi ?

— Nu știa ce să facă. Îi era frică să-l refuze. Ea a încercat să-i explice totul, dar el n-o asculta, îi ordona să se întoarcă, noapte de noapte.

— De ce n-ai venit la noi, să-ne spui ? întrebă Barry cu amărăciune. Ce te-a făcut să crezi că un asemenea tratament de șoc va rezolva problema ?

— Știam că ai să-mi spui să-l las în pace. Așa spui tu de fiecare dată : lasă-l în pace, se rezolvă de la sine. Eu n-am crezut asta.

Barry se apropie de fereastră și privi afară, în noaptea neagră și rece. Zăpada era înaltă și temperatura se situa mult sub limita înghețului.

— Se va întoarce, când îi va fi destul de frig, zise Andrew. Va veni furios pe noi toți, mai ales pe mine. Dar se va întoarce. Noi suntem tot ce are pe lumea asta.

Plecă brusc din cameră.

— Are dreptate, spuse Bruce obosit.

Barry îi aruncă o privire, apoi se uită și la ceilalți frați, care tăcuseră până atunci. Erau la fel de îngrijorați pentru băiat și tot atât de obosiți de nesfârșitul lanț de probleme pe care acesta le crea.

— Nu se poate duce la casa veche, rosti Bruce după un timp. Știe c-o să înghețe acolo, pentru că șemineul e blocat și nu poate face focul. Deci îi mai rămâne pădurea. Dar nici măcar el nu poate rezista, pe vremea asta.

Andrew trimise o duzină de băieți să caute prin clădiri, chiar și la reproducătoare, iar un alt grup plecă

spre fermă. Nicăieri nu găsiră nici un semn care să le arate că Mark trecuse pe-acolo. Către zori, se porni din nou să ningă.

*
*
*

Mark descoperise peș'era din întâmplare. În timp ce culegea fructe de pădure, pe colina de lângă fermă, simțise un curent rece de aer la picioare și căutase sursa. Găsise o văgăună în dea , a cărei intrare era străjuită de două stânci sprijinite una de alta. Dealurile erau pline de peșteri, mai găsise câteva și înainte. Chiar și laboratorul se adăpostea într-una din ele.

Săpase cu grijă sub stânci și lărgise intrarea atât cât să poată trece prin ea. După un culoar îngust, urma o încăperez, o altă trecere și, dincolo de ea, o încăperez ceva mai mare. Încetul cu încetul, adusese aici lemne pentru foc, haine, pături și mâncare.

În noaptea aceea, se adăposti în a doua încăperez și rămase uitându-se la foc cu ochi pierduți, sigur că nimeni nu-l va găsi. Îi ura pe toți, mai ales pe Andrew și pe frații lui. Cum se va topi zăpada, va fugi pentru totdeauna, către sud. Își va construi o canoe mare și va fura destule provizii ca să-i ajungă până în golful Mexic. Lasă-i să-și antreneze singuri băieții și fetele, să-și găsească depozitele și locurile periculoase — iradiate, dacă pot. Întâi o să dea foc la întreaga vale, după care-o să plece.

Privi flăcările, până ce-și simți ochii arzând. În peșteră nu se auzea nici un glas, numai focul trosnind. Lumina flăcărilor juca peste stalagmite și stalactite, pictându-le în roșu și arămiu. Fumul se ridica departe de el și Mark putea respira în voie. După frigul de-afară, chiar se simțea încălzit. Se gândi la vremea în care el și Molly se ascunseseră pe deal, lângă intrarea în peșteră, pe când Barry și frații lui îi căutau. Când îi veni în minte Barry, i se încheștă gura. Barry, Andrew, Warren, Michael, Ethan... Toti doctorii erau la fel. Cât îi ura !

Se înveli cu pătura, închise ochii și-o văzu din nou pe Molly, zâmbindu-i ușor, jucând dame împreună, săpând după lutul pe care el îl modela. Îl podidiră lacrimile.

Nu trecuse niciodată de a doua încăpere a peșterii, însă, în zilele care urmară, începu s-o exploreze sistematic. Cercetă pe rând fiecare deschidere, mergând de-a lungul coridoarelor până ce se vedea nevoit să se oprească din pricina vreunei prăbușiri sau a unui tavan prea înalt, care nu-i permitea să ajungă la următoarea trecere. Își lumina drumul cu torțe și mergea fără să-i pese dacă avea să fie prins sub dărâmături. Pierduse sirul zilelor de când stătea în peșteră, când îi era foame mâncă, dacă-i era sete mergea la intrare și lua zăpadă, pe care-o topea. Dormea când i se făcea somn.

În una din ultimele expediții auzi susurul apei și se opri. Știa că se îndepărtase mult, poate o milă, poate două. Încercă să-și amintească de când își aprinsese torța. Luase una întreagă și consumase deja mai mult de două treimi. E drept că mai avea o torță la cingătoare, așa, pentru siguranță, dar niciodată nu se îndepărtase atât de mult ca să aibă nevoie de a doua torță la întoarcere.

Aprinse a doua făclie înainte să ajungă la râu! din peșteră. Descoperi cu emoție că era aceeași apă care trecea și prin laboratorul din peșteră. Sub dealuri, peșterile formau un complex, și chiar dacă nu exista nici o trecere decât cea tăiată de râu, cele două părți erau totuși legate între ele.

Urmă firul apei, până ce-l zări dispărând sub peretele de stâncă. Ar fi trebuit să înoate ca să meargă mai departe. Se așeză pe vine și privi gaura tăiată în zidul peșterii. Râul apărea în laborator printr-o deschidere asemănătoare.

Se hotărî să vină altă dată, cu frânghii și torțe mai multe. Pe drumul de întoarcere, urmări atent făclia, să poată estima cât de departe ajunsese, la ce distanță se situa peretele acela de zona cunoscută lui. De fapt, stia unde se află, știa că de partea cealaltă erau laboratorul, spitalul și dormitoarele.

Mai dormi o noapte în cavernă și a doua zi se întoarse în comunitate. Măncase foarte puțin în ultimele zile și se simțea înfometat și obosit.

Zăpada mai crescuse de când lipsea el și, până ajunsese în vale, prinse o altă ninsoare. Se făcuse aproape întune-

ric, în clipa când ajunse la spital. Trecu pe lângă doi, trei inși, dar nu le vorbi și se îndreptă direct spre camera lui, unde-și scoase hainele și se aruncă drept în pat. Aproape adormise, când Barry apăru în prag.

— Te simți bine ? întrebă doctorul.

Mark încuviință tăcut. Barry ezită o clipă, apoi intră și se opri lângă pat. Băiatul privi în sus, către ei, iar bătrânul se aplecă și-i atinse obrazul, apoi păru.

— Ești rece, spuse el. Ți-e foame ?

Mark clătină din cap, în semn că da.

— Îți aduc ceva, șopti Barry, dar înainte de a deschide ușa, se mai întoarse o dată. Îmi pare rău, Mark. Îmi pare cu adevărat rău...

Plecă grăbit.

Abia atunci Mark își dădu seama că-l crezuseră mort și că expresia de pe chipul lui Barry era aceeași cu expresia pe care o văzuse la Molly, cu multă vreme în urmă.

Nu-i mai păsa de ei, își spuse. Nu mai puteau repara nimic. Ei îl urau și credeau că pot să-l controleze cu atât mai bine cu cât e mai slăbit, ca pe clone. Dar se înșelau. Nu ajungea ca Barry să-și ceară scuze, urma să le pară cu adevărat rău, când or să vadă ce-o să le facă.

Îl auzi pe doctor întorcându-se cu mâncarea, închise ochii și se prefăcu adormit, pentru că nu voia să vadă figura aceea blândă, vulnerabilă.

Barry lăsă tava și, după ce plecă, Mark se repezi la mâncare, hămesit. Apoi trase pătura peste el și înainte de-a adormi se gândi din nou la Molly. Ea știuse că va ajunge aici, de aceea îi spusese să aștepte până te va deveni bărbat, să învețe tot ce se putea. Chipul femeii și cel al lui Barry începură să se amestece și Mark adormi.

CAPITOLUL XXVII

Andrew convocase adunarea din proprie inițiativă. Nimeni nu-i mai contesta autoritatea la întâlnirile consiliului. Barry se așezase deoparte și încerca să simtă și el ceva din emoția pe care-o arătau frații mai tineri.

— Aceia dintre voi care vor să se uite peste hărți și dosare, pot s-o face. Până acum v-am dat doar date generale, nu modele. Ne putem înmulți la nesfârșit, prin clonare. Am rezolvat, în fine, problema de care ne-am împiedicat la început, cea a declinului generației a cincea. De-acum înainte, orice generație se va putea dezvolta perfect, indiferent dacă este a cincea, a șasea, a zecea ori a o sută.

— Dar numai clonele luate de la cei mai tineri supraviețuiesc, spuse Miriam sfredelitor.

— Vom depăși cumva și asta, replică nerăbdător Andrew. Unele organisme reacționează la enzimele modificate ca într-un colaps alergic. Vom afla de ce se întâmplă așa și apoi vom găsi o rezolvare.

Miriam părea foarte bătrână, își spusese deodată Barry. Nu observase asta înainte, acum însă îi vedea clar părul alb, figura suptă, cu riduri în jurul ochilor, îi simțea oboseala de moarte.

Ea îl privi pe Andrew, cu un surâs dezarmant.

— De la tine mă aștept să rezolvi problemele astea, spuse ea, dar oare vor fi în stare și doctorii mai tineri ?

— Vom continua să folosim reproducătoarele, răspunse Andrew, cu un ușor tremur de nerăbdare în glas. Le vom folosi să clonăm copii deosebit de inteligenți. Vom implanta în reproducătoare-gază, ca să asigurăm o continuitate în populație...

Barry se trezi cu gândul în altă parte. Doctorii vorbiseră despre asta toată ședința ; nu se aștepta la nimic nou. Deci două caste, își spusese el. Conducătorii și muncitorii care puteau fi ușor înlocuiți. Asta avuseseră în minte de la început ? Iată o întrebare la care nu putea răspunde. Clonele au copiat toate cărțile pe care le aveau, dar fiecare generație a schimbat conținutul lor după cum a vrut, ca să se conformeze propriilor credințe. De fapt, și el făcuse câteva asemenea schimbări. Acum, Andrew voia să le modifice iarăși, pentru ultima oară, pentru că nici unul dintre cei care vor veni nu vor mai fi în stare să se gândească la așa ceva.

— ...chiar mai costisitor, ca mână de lucru, decât ne-am închipuit, spunea Andrew. Ghețarii se grăbesc spre Philadelphia. Poate că ne-au mai rămas doar doi, trei ani, ca să adunăm ce mai putem salva și asta ne costă scump. Vom avea nevoie de sute de călători, care să pornească spre sud și spre est, către orașele de pe coastă. Avem deja câteva modele excelente, frații Edward s-au dovedit deosebit de dotați pentru cercetări, ca și surorile Ella. Ne vom folosi de ei.

— Surorile Ella nu sunt în stare să deseneze o hartă nici dacă le spânzuri de picioare și le ameninți că le tai felii, făcu Miriam tăios. Exact despre ce vorbeam. Ei nu pot face decât ceea ce au învățat și exact așa cum au învățat.

— E drept că nu pot desena hărți, dar pot recunoaște locurile pe unde-au mai fost, replică Andrew, fără să mai încerce să-și ascundă dezgustul cu care trata această întorsătură a discuției. Asta-i tot ce le cerem. Clonele implantate vor gândi pentru ele.

— Deci e adevărat, spuse Miriam. Dacă schimbi metoda, poți produce doar astfel de clone...

— Așa este. Nu putem controla două procese chimice diferite, două formule, două tipuri de clone. Am ajuns la concluzia că asta e cea mai bună cale de urmat, în clipa de față, iar în timp vom găsi poate și o soluție mai bună. Vom aștepta până ce se golesc rezervoarele, în șapte luni, apoi facem modificările. Lucrăm la un program de clone ale membrilor consiliului, pentru a obține indivizi cu capacități de conducător. Îți promit, Miriam, că nu ne vom grăbi să adoptăm altă procedură, până ce nu vom lua în considerare toate aspectele. Vom informa acest grup de fiecare pas al nostru...

* * *

Mark stătea sprijit în coate, în adăpostul strâmt de paie de lângă moară și se uita la fata așezată alături de el. Erau de-o vârstă, fata avea nouăsprezece ani.

— Ți-e frig, spuse el.

Ea încuviință din cap.

— N-o să ne mai putem întâlni multă vreme în felul ăsta.

— Putem să ne întâlnim la ferma veche, șopti el.

— Știi că nu pot.

— Ce se întâmplă dacă treci liniș ? Vine vreun dragon să scuipe flăcări spre tine ?

Ea râse.

— Chiar, ce crezi că se întâmplă ? Ai încercat vreodată ?

Ea se ridică și-și cuprinse trupul gol cu brațele.

— Să știi că mi-e frig. Trebuie să mă îmbrac.

Mark îi luă tunică și o ținu departe de ea.

— Întâi să-mi spui ce crezi că se întâmplă.

Ea încercă s-o prindă, greși și căzu peste el. Pentru o clipă rămaseră liniștiți, apoi Mark trase o pătură deasupra ei și-o împinse ușurel deoparte.

— Ce crezi că se întâmplă ?

Ea oftă și se îndepărtă.

— Am încercat o dată, spuse fata. Am vrut să mă duc până acasă, la surorile mele. Am plâns, dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Vedeam lumina din camera lor și-mi dădeam seama că ne despărteau doar câțiva zeri de metri. La început am alergat, apoi am început să mă simt slăbită, într-un mod ciudat. A trebuit să mă opresc. Eram hotărâtă să ajung în dormitor. Am continuat să merg încet, gata să mă agăț de ceva, dacă lesinam. Când am ajuns aproape de limită — e un gard, știi, doar un gard de trandafiri, deschis la ambele capete, așa că n-ar fi o problemă să-l ocolești — când m-am apropiat de el, iar m-am apucat senzația aceea și totul a început să se învârtă. Am așteptat mult, dar senzația n-a încetat. Atunci m-am gândit că dacă țin ochii în jos și nu dau nici o atenție lucrurilor din jur, aș putea să trec. Am început să merg din nou.

Acum stătea țepănă lângă el și glasul abia i se mai auzea.

— Am început să vomit și-am continuat tot așa, până când n-am mai avut ce. Și-atunci, am scuipat sânge. Cred

c-am leșinat cu adevărat. Când m-am trezit, eram din nou în camera mea, de la reproducătoare.

Mark îi atinse obrazul cu tandrețe și-o trase mai aproape. Fata tremura violent.

— Gata, gata, o liniști el. E bine. Totul e bine acum...

Nu le ținea nici un gard, gândea el, mângâindu-i părul. Nici un gard nu le oprea, totuși nău se puteau apropia de râu, nu se puteau apropia de moară mai mult decât erau ei acum, nu puteau trece de gardul detrandafiri, nici să intre în pădure. Dar Molly reușise, își spusese el cu asprime. Și vor reuși și ele.

— Trebuie să mă întorc, șopti fata.

Avea din nou o privire pierdută. Vidul, așa-i spunea ea.

— Tu nu știi ce înseamnă asta, încercase să-i explice. Tu nu ai frați de care să fii despărțit. Surorile mele și cu mine eram o singură ființă înainte, iar cu sunt acum doar un fragment din ființa asta. Câteodată, pot uita pentru scurt timp, ceva mai mult când stau cu tine, dar dorul ăsta se întoarce până la urmă. Sufletul meu este atât de gol, încât dacă m-ai întoarce, n-ai găsi nimic pe dinăuntru.

— Brenda, trebuie să vorbesc mai întâi cu tine, spuse Mark. Ești acolo de patru ani, nu? Și ai avut două sarcini. Ți se apropie vremea pentru încă una, nu-i așa?

Ea clătină aprobator din cap și-și trase tunică peste trupul gol.

— Ascultă, Brenda. De data asta n-o să mai fie ca înainte. Au de gând să folosească reproducătoarele la implantarea celulelor clonate. Poți să înțelegi ce înseamnă asta?

Nu înțelegea, însă îl asculta, privindu-l atentă.

— Bine. Au schimbat substanțele din rezervoarele pentru clone. Acum pot clona o persoană la nesfârșit, dar copiii nu sunt neutre. Noile clone nu pot gândi singure, nu se pot reproduce, nu vor avea niciodată copii lor. Iar membrii consiliului se tem că-și vor pierde priceperea, știința, îndemânarea la desen pe care-o are Miriam, memoria ei vizuală. Toate astea s-ar putea pierde, dacă nu se asigură generația următoare de clone normale. De vreme ce nu pot folosi rezervoarele, vor transforma femeile fertile în gazde. Îți vor implanta clone

tripleți, iar după nouă luni vei naște alți trei Andrew, ori alte trei Miriam, ori Lawrence. Vor folosi femeile cele mai puternice, mai sănătoase. Iar la celelalte vor continua cu însămânțarea artificială. Când vor produce un alt talent, îl vor clona de câteva ori, vor implanta clonele în trupurile voastre și-i vor înmulți.

Ea îl privea, sincer încurcată de focul pe care-l punea în vorbe.

— Ce contează? întrebă nedumerită. Dacă așa vom putea servi mai bine comunitatea, așa vom face.

— Copiii din rezervoare nu vor mai avea nume, spuse Mark. Ei vor fi Benny sau Bonnie sau Anna, toți o dată, iar clonele lor se vor numi la fel, la nesfârșit.

Brenda își legă sandalele, tăcută.

— Și tu, câte seturi de tripleți crezi că poate produce trupul tău? La câte poți rezista? La trei? La patru?

Ea nu-l mai asculta.

Mark urcă dealul și se așează pe o stâncă, privind la cei de jos și la așezarea care se întinsese an de an, până ce umpluse toată valea, până la malul râului. Doar casa cea veche era o oază de copaci în deșertul galben al câmpurilor de toamnă. Vitele se îndreptau încet către staule. Ceva mai încolo, un grup de vreo douăzeci de băieți jucau ceva care le cerea să alerge mult, să cadă și s-o rupă din nou la fugă. Erau prea departe ca să-i audă, dar știa că râdeau.

— Ce e greșit în toate astea? se întrebă el, cu voce tare, și tonul vocii îl surprinse.

Vântul trecu printre copaci, dar nu se auziră nici vorbe, nici răspunsuri.

Cu toții erau mulțumiți, chiar fericiți, iar el, mărginașul, în nemulțumirea lui, voia să distrugă totul pentru a-și satisface dorințele egoiste. Din singurătatea lui, voia să sfâșie comunitatea aceasta înfloritoare și satisfăcută.

Acolo, jos, se iviră surorile Ella, zece la număr, fiecare dintre ele o copie la indigo a mamei lor. Pentru o clipă, îi apărură în minte viziunea lui Molly apărând de după un tufiș, răsând de el. Apoi închipuirea dispărură și privi din nou la fetele ce se îndreptau spre dormitor. Pe drum, se întâlniră cu trei dintre surorile Miriam și se opriră să-și vorbească.

Mark își aminti cum însuflețea Molly chipurile oamenilor de pe hârtie — o tușă aici, alta dincolo, o sprânceană ridicată prea mult, o gropiță în obraz prea adâncă, întotdeauna ceva nepotrivit, dar care făcea ca schița să prindă viață. Ei nu reușeau asta — nici Miriam, nici surorile mai mici Ella, nimeni. Se sfârșise, poate pentru totdeauna. Fiecare generație pierdea câte ceva. Frații mai mici ai lui Everett nu reușiseră să mai repare calculatorul, iar dacă moara ar fi căzut, după câteva zile nimeni n-ar mai fi putut salva clonele din rezervoare. Câtă vreme mai rămâneau bătrâni, să prevadă necazurile și să antreneze tinerii pentru ele, erau în siguranță, dar accidente au un fel al lor de-a nu putea fi prevăzute. Catastrofele nu pot fi prezise, iar un accident major ar fi distrus totul în vale, doar pentru că nimeni n-ar mai fi fost antrenat să intervină exact în locul potrivit.

Își aminti de o discuție pe care-o avusese cu Barry.

— Noi trăim în vârful unei piramide, spusese Mark, suportați de baza masivă, sprijinindu-ne pe ea. Nu suntem răspunzători pentru nimic, nici pentru structură, nici pentru ce se întâmplă sub noi. Nu datorăm nimic piramidei, dar suntem total dependenți de ea. Dacă piramida se prăbusește, noi nu putem să împiedicăm asta, nici să ne salvăm. Când se duce baza, vârful cade și el, indiferent cât de evoluată este viața de-aici. Vârful se va sfărâma împreună cu baza. O altă structură va trebui construită de la sol, nu din vârful piramidei de dinainte.

— Tu vrei să-i tragi pe toți înapoi, în sălbăcie !

— Am să-i ajut doar să coboare din vârful piramidei. E putredă și se va prăbuși. Zăpada și gheața au atacat-o dintr-o parte, timpul și vârsta — din cealaltă. Se va prăbuși, iar singurii care-i vor supraviețui vor fi cei care s-au îndepărtat de ea, care nu mai depind în nici un fel de vechea structură.

Orașele sunt moarte, îi spusese Molly, și era adevărat. Ca o ironie, tehnologia care făcuse posibilă viața în vale, urma să susțină această viață doar pentru a-i distruge orice șansă, la vremea când urma să se prăbușească totul. Vârful avea să se transforme în praf, printre sfărâmaturile bazei, cu toate tehnicile care păreau perfecte și nefârșite.

Nimeni nu mai înțelegea computerul, își spusese Mark, așa cum nimeni, în afara fraților Lawrence, nu mai putea înțelege vasul cu zături și motorul cu aburi. Frații mai tineri nu le puteau întreține și repara, chiar dacă ar fi avut la îndemână materialele trebuincioase, iar dacă ar fi lipsit un șurub, nici unuia nu i-ar fi trecut prin cap să facă altul. În asta se vedea distrugerea inevitabilă a văii și a tuturor celor din ea.

Dar ei erau fericiți, își aminti când luminile începură să apară în vale. Chiar și reproducătoarele erau mulțumite, erau bine îngrijite, răsfățate în comparație cu femeile care plecau în fiecare vară în expediții, sau cu acelea care lucrau ore în șir pe câmpuri și în grădini. Iar „dorul“ și-l tratau cu droguri.

Erau fericiți, pentru că nu aveau destulă imaginație ca să privească în viitor, și oricine încerca să-i avertizeze sfârșca prin definiție, ca dușman al comunității. Sfârșind pacca existenței lor perfecte, el devenise un dușman.

Privirea lui neobosită se mișcă peste vale și se opri asupra morii. Ca și strămoșul lui, înțelegea că acolo era punctul slab, locul, prin care valea era vulnerabilă.

„Așteaptă până ce ai să ajungi bărbat“, îi spusese Molly. Însă ea nu putea ști că, zi de zi, el era în pericol tot mai mare, că de fiecare dată când Andrew și frații lui discutau despre el, erau din ce în ce mai puțin înclinați să-i acorde un viitor. Studie moara cu grijă. Era albită de vreme, înconjurată de roșu, brun și auriu, de verdele veșnic al pinilor și al molizilor. Ar fi vrut s-o picteze. Gândul îi venise brusc. Râse și se ridică în picioare. Nu avea timp pentru asta. Scopul lui devenise timpul. Trebuia să aibă cât mai mult timp, iar ei puteau decide ori-

când să nu i-l mai acorde. Se așează din nou, de astă dată fără nici un zâmbet pe față, și studie moara și zona dimprejur, cu ochii mijiiți, adâncit în gânduri.

*   *

Consilul durase aproape toată ziua și, când se termină, Miriam îl rugă pe Barry s-o însoțească. El o privi întrebător, dar ea nu-l lămuri în nici un fel. Se plimbă pe malul râului, iar când ceilalți nu se mai văzură, ea-i spuse:

— Aș vrea să-mi faci o favoare, dacă nu te superi. Aș vrea să vizitez ferma cea veche. Mă poți duce acolo?

Barry se opri, surprins.

— De ce?

— Nu știu de ce. Mă tot gândesc la tablourile lui Molly. Știi, nu le-am văzut niciodată.

— Cum de ți-a venit ideea asta?

— Poți să mă duci acolo?

El încuviință din cap și începură din nou să se plimbe.

— Când vrei să mergi?

— Acum e prea târziu?

Ușa din spatele casei era larg deschisă, nu trebuia să folosească ranga. Barry o conduse în sus, pe scări, ținând în mână o lampă cu ulei ce arunca umbre ciudate pe zidul de-alături. Casa părea goală, de parcă Mark n-ar mai fi trecut pe-acolo de multă vreme.

Miriam privi tablourile în tăcere, fără să le atingă, trecând de la unul la altul, cu mâinile în poală.

— Ar trebui mutate, spuse ea într-un târziu. Aici vor putezi de tot.

Apoi văzu sculptura pe care Mark i-o făcuse lui Molly și o atinse aproape cu evlavie.

— Ea este, șopti Miriam. Are și el acest dar, nu?

— Îl are, răspunse Barry.

Miriam își odihni mâna pe capul sculptat.

— Andrew și-a pus în gând să-l ucidă.

— Știu.

— Nu-i mai e necesar și-l consideră drept o amenințare. Trebuie ca Mark să plece...

Femeia trecu un deget peste obrazii de lemn.

— Uite, sunt prea proeminenți și ascuțiți, dar asta o face să semene și mai mult cu ea. Nu înțeleg de ce. Tu înțelegi ?

Barry clătină din cap.

— Oare va încerca să se salveze ? întrebă Miriam, fără să-l privească, controlându-și tonul vocii.

— Nu știu cum ar putea. Nu poate supraviețui singur în pădure, iar Andrew n-o să-l mai lase multă vreme în sânul comunității.

Miriam oftă și-și retrase mâna de pe sculptură.

— Îmi pare rău, șopti ea, fără să fie clar dacă i se adresa lui ori lui Molly.

Barry se apropie de fereastra dinspre vale și privi prin crăpătura pe care-o făcuse Mark, printre scânduri. Cât de frumos era amurgul, gândi el, cu atâtea luminițe palide ce lucesc în depărtare și cu dealurile întunecate, străjuiind totul.

— Miriam, dac-ai ști o cale să-l ajuți, ai face-o ?

După tăcerea lungă, care urmă, el își închipui că n-o să-i răspundă, însă ea spuse :

— Nu. Andrew are dreptate. Mark nu este o amenințare fizică acum, însă prezența lui e dureroasă, de parcă ne-ar aminti de ceva impalpabil, ceva greu, poate chiar mortal... Vom înceta să mai simțim această durere numai după ce el va dispărea, nu înapoi.

Miriam i se alătură la fereastră.

— Peste un an, doi, ne va amenința altfel. Asta e important, arată ea cu capul, spre vale. Nu un individ, chiar dacă moartea lui ne va ucide și pe noi.

Barry îi înconjură umărul cu brațul și privi amândoi afară. Deodată, Miriam înlemni și spuse :

— Uite, un incendiu !

La orizont se vedea o linie strălucitoare, care se întindea în stânga și-n dreapta. Un punct de lumină se sparse, străluci orbitor și dispăru într-o clipă. Linia continuă să danseze pe culmi.

— O' să ardă moara ! strigă Miriam și fugi către scări. Hai, Barry ! Focul e aproape de moară !

Doctorul rămase ținut la fereastră, parcă străpuns de liniile de foc. EL o făcuse, gândi Barry. Mark încerca să incendieze moara...

CAPITOLUL XXVIII

Sute de oameni se răspândiseră pe coasta dealului, stingând focul de paie. Alții patrulau împrejurul generatorului, ca să se asigure că nici o scânteie nu venea, într-acolo purtată de vânt. Se udau cu furtunul tufișurile, copacii, acoperișul clădirii de lemn. Doar când presiunea apei scăzu, își dădură seama că aveau o a doua problemă foarte serioasă.

Cursul de apă rapid, care făcea să funcționeze generatorul, devenise un pârâiaș. Luminile din vale clipiră când sistemul devie curentul către laborator, pentru a compensa pierderea bruscă. Sistemul auxiliar intră în funcțiune și laboratorul continuă să activeze, dar cu putere redusă. Totul se oprise, mai puțin circuitele conectate direct la rezervoarele cu clone.

Întreaga noapte, doctorii și tehnicienii se luptară cu criza. Erau destul de instruiți ca să știe exact ce să facă în această stare de urgență, și nu se pierdu nici o clonă, dar sistemul se dereglase.

Un grup porni în amonte, să găsească motivul scăderii fluxului de apă. La prima lumină din zori, dădură peste o alunecare de teren care aproape astupase râul și se începu imediat degajarea lui.

* * *

— Ai încercat să dai foc la moară? întrebă Barry.

— Nu. Dacă voiam să dau foc, aprindeam moara, nu pădurea. Dacă îmi puneam mintea, aș fi reușit.

Mark stătea înaintea biroului lui Barry, fără să sfideze, fără teamă, doar așteptând.

— Unde-ai fost toată noaptea?

— La casa cea veche. Am citit despre Norfolk, am studiat hărți...

— Lasă asta...

Barry bătea darabana cu degetele în birou. Împinse hărțile înșirate în fața lui și se ridică.

— Ascultă, Mark. Unii cred că tu ești responsabil de incendiu, de prăbușirea de teren, de toate. Și eu am zis ca și tine : dac-ai fi încercat să incendiezi moara, ai fi reușit destul de ușor s-o dai gata. Problema e încă deschisă. De-acum înainte, nu mai ai voie să te-appropii de moară, de laborator și de docuri. Ai înțeles ?

Mark înțelese unde voia să bată. Explosivele folosite la curățarea râului erau păstrate în clădirea docurilor.

— Eram la casa cea veche, atunci când a început focul, rosti Barry deodată, cu glas rece și aspru. Am văzut un lucru curios, un fel de erupție. M-am gândit mult la asta. Putea fi o explozie, destul cât să pornească alunecarea de teren. Bineînțeles, nimeni n-o putea vedea din vale și, oricât zgomot ar fi făcut, ar fi fost acoperit de altceva, de exemplu de cei care luptau cu focul.

— Barry, îl întrerupse Mark. Acum câțiva ani mi-ai spus un lucru foarte important, te-am crezut atunci și încă te mai cred. Ai spus că n-ai să-mi faci niciodată vreun rău. Ți mai amintești ?

Barry încuviință, atent și rece.

— Acum îți spun eu asta, Barry. Oamenii ăștia sunt și oamenii mei. Ți promit că niciodată n-am să încerc să le fac vreun rău. N-am făcut niciodată nimic intenționat, ca să rănesc pe cineva, și nici n-am s-o fac de-acum înainte. Ți promit !

Doctorul îi privi neîncrezător și Mark surâse.

— Niciodată nu te-am mințit, să știi. Indiferent ce-am făcut, am recunoscut atunci când m-ai întrebat. Nici acum nu te mint.

Brusc, Barry se așează din nou.

— De ce studiai orașul Norfolk ? Ce este acolo ?

— O bază navală, una dintre cele mai mari de pe coasta de est. Probabil că atunci când a început criza, au pus sute de nave în docuri uscate. Nivelul oceanului a scăzut, golfurile Chesapeake și Delaware sunt și ele joase. Asta înseamnă că navele acelea sunt acum departe

de mal, pe uscat. E ca și cum le-er fi pus la naftalină. Am început să mă gândesc la cât metal zace acolo : oțel, cupru, bronz... Unele nave au fost proiectate pentru echipaje de o mie de oameni și înzestrate cu de toate — provizii, medicamente, materiale de laborator...

Bănuielile lui Barry se topiră și multă vreme discută planul unei expediții spre Norfolk, în care să pornească la începutul primăverii. Mult mai târziu, doctorul descoperi că nu pusese întrebările esențiale : pornise Mark incendiul ? Aruncase el malul în aer, ca să astupe albia ?

Și dacă da, de ce ? Aveau să mai piardă multă vreme, poate chiar câteva luni, până să repare stricăciunile. Oricum, până în primăvară, erau obligați să oprească procesul de clonare masivă. Nu se schimbaseră nimic în planurile lor, doar că acum aveau un plus de muncă la îndiguirea malurilor, la montarea unui nou sistem auxiliar pentru generator, la mici îmbunătățiri, pe ici, pe colo.

În schimb, implantarea clonelor umane era întârziată. Clonarea celulelor în laborator trebuia să aștepte până la primăvară, după ce se făcea ordine, se reprograma computerul... Atunci, de ce era Mark atât de satisfăcut ? Barry nu reuși să găsească răspunsul, și nici frații lui.

Toată iarna, Mark își făcu planuri pentru expediția către coastă. Nu putea lua nici unul dintre căutătorii experimentați, pentru că era nevoie de ei la depozitele din Philadelphia. Începu să-și antreneze propriul grup de treizeci de copii, în vârstă de paisprezece ani, și în martie anunță că putea fi gata de plecare, de cum se topea zăpada. Îi prezentă lui Barry o listă de materiale, la care acesta nu aruncă nici o privire. Copiii urmau să care bagaje încăpătoare, ca să poată aduce înapoi cât mai multe lucruri. În același timp, se pregătea și expediția pentru Philadelphia, pe care ei o considerau mult mai importantă și căreia îi dădeau mult mai multă atenție decât lui Mark.

Când laboratorul fu gata să funcționeze din nou și computerul reprogramat, au descoperit că sursa de apă din peșteră era contaminată. În apa curată din laborator se infiltraseră bacterii și trebuiau să găsească proveniența lor, înainte să înceapă lucrul la clone.

Nenorocirile se întâmplau una după alta — focul, alunecarea de teren, lipsa proviziilor, medicamentele răătăcite, iar acum contaminarea apci.

— Astea nu sunt accidente, se înfurie Andrew. Știți ce spune lumea ? Că e isprava spiritelor pădurii ! Auzi, spirite ! E Mark, toată ziua ! Nu știu cum și de ce, dar el le face pe toate ! O să vedeți, cum pleacă grupul lui, o să înceteze totul. Iar de data asta, când se va întoarce, dacă se mai întoarce, îl vom termina !

Barry nu obiectă, știa că ar fi fost inutil. Erau cu toții hotărâți să nu-l mai lase pe Mark, acum un bărbat de douăzeci de ani, să-și exercite influența nefastă. Dacă n-ar fi venit cu planul acela pentru Norfolk, l-ar fi terminat mai devreme. Trebuia să recunoască, Mark era un element perturbator. Tinerele clone îl urmau orbește, primeau ordinele lui fără crâcnire și îl priveau cu venerație. Mai mult, chiar, nimeni nu putea spune dinainte că avea de gând să facă, și nici nu-l putea atrage în vreo acțiune oarecare. Pentru ei era un străin, ca o ființă din altă specie, avea o altfel de inteligență, alte sentimente. Fusesc singurul care plânsese pentru victimele iradicrii, își aminti Barry.

Andrew avea dreptate — nu se mai putea schimba nimic. Dacă Mark era responsabil pentru lanțul de accidente, cel puțin o vreme el se va întrerupe și va fi din nou pace în vale. Dar, în ziua în care grupul lui Mark porni, au descoperit că țarcul de animale fusese spart și că vitele se împăștaseră. Le-au găsit pe toate, mai puțin două vaci cu vițeii lor și câteva oi. Apoi, accidentele chiar încetară, după cum prevăzuse Andrew.

*
*   *
*

Pădurea devenea din ce în ce mai deasă, copacii mai masivi. Mark știa că aici fusese cândva o rezervație ferită de tăiere, dar până și el se minuna de mărimea copacilor, unii atât de groși, încât abia dacă puteau fi îmbrățișați de o duzină de tineri cu brațele întinse. Numi în gând pe cei cunoscuți lui : stejarul alb, arțarul, mestecenii... Pe măsură ce se îndepărtau spre sud, zilele se încălzeau. În a

cincea zi, întoarse grupul către apus și nimeni nu-l întrebă de ce. Erau cu toții tineri și puternici, însă bagajele lor erau prea grele. Lui Mark i se părea că abia se târau, când el ar fi vrut să zboare, dar nu-i grăbi, voia să fie cu toții în formă bună, atunci când se va opri. În după-amiaza celei de-a zecea zile, ordonă să înceteze marșul și ei îl priveră calmi, așteptând.

Mark cercetă valea largă. Știa din hărți c-avea s-o găsească acolo, dar nu-i trecuse prin minte că putea fi atât de frumoasă. Un curs de apă o traversa printr-o albie destul de înaltă ca să nu le fie teamă de inundații. Malurile nu erau abrupte și se putea ajunge ușor până la râu. Erau la capătul rezervației, copacii gigantici se amestecau cu alții mai tineri, din care-avea de gând să-și construiască un refugiu. Alături, se întindea pământul neted, bun, pentru recolte și pășuni pentru vite. Oftă, se întoarse către grup și zâmbi larg.

În după-amiaza aceea și-n ziua următoare, porniră să ridice adăposturi temporare. Mark trasă pe pământ planul clădirilor de construit, însemnă copacii pentru clădiri și pentru foc, măsură terenurile de defrișat, apoi, mulțumit că le dăduse destulă treabă până la întoarcerea lui, îi anunță că pleacă și că urma să se întoarcă în câteva zile.

— Dar unde te duci? se interesă unul dintre băieți, privindu-l de parcă acum se întreba pentru prima oară ce făceau.

— Ne pui la încercare, da? interveni un altul, zâmbind.

— Da, răspunse Mark sobru. Puteți să-i spuneți încercare. O încercare de supraviețuire. Aveți vreo nelămurire asupra vreunui ordin de-al meu?

Nu, nu era nici o nelămurire.

— Mă voi întoarce cu o surpriză pentru voi, mai spuse și-i văzu pe toți mulțumiți.

Merse repede, parcă fără efort, prin pădure către râu, apoi urcă pe firul apei, până la barca pe care-o ascundese în desis, cu săptămâni în urmă: Îi trebuiră patru zile să se întoarcă în vale. Fusesse plecat de mai bine de două săptămâni și se temea să nu ajungă prea târziu.

Se apropie dinspre dealurile din fața văii și se întinse printre tufișuri, să iscodească și să aștepte lăsarea întunericului. Spre seară, apărură vasul cu zbatuiri, trase la doc și lumea ieși să se înșiruie umăr la umăr ca să-l descarce, trecând pachetele de la unul la altul, pe țarm, până în clădire. Mark rămase nemișcat până ce se aprinseră luminile, apoi coborî spre casa veche, unde ascunsese medicamentele. La două treimi din cale se opri și se lăsă în genunchi. În dreapta lui, cam la o sută de metri, era intrarea în peșteră. Pământul fusese bătătorit, iar stâncile care-o străjuiau — acoperite de pământ. Asta dovedi că-i găsi-seră ascunzătoarea și-o închiseră.

Așteptă să fie sigur că nimeni nu păzea casa, apoi coborî restul drumului, aplecat pe sub tufele dese din jurul fermei, și alunecă prin toboganul de cărbune, în pivniță. Nu avea nevoie de lumină ca să găsească pachetul ascuns în spatele cărămizilor pe care le desprinsese cu luni în urmă. Era acolo și sticla de vin, pitită cu mare grijă. Cu mișcări iuți, turnă somniferele în vin și scutură bine sticla.

Urcă dealul înapoi, pe întuneric, și se grăbi spre zona reproducătoarelor. Trebuia să ajungă la ele după ce intrau în cameră, dar înainte să adoarmă. Se târî pe lângă zid și privi prin fereastră, pândind asistenta de noapte care-și făcea rondul, cu tava în mână. Când o văzu părăsind camera Brendei, ciocăni ușor în geam.

Brenda îl zări și se strâmbă. Când deschise fereastra, Mark se cățăără iute și-i șopti :

— Închide lumina. Am vin. O să petrecem.

— Or să-ți pună pielea pe băț, dacă te prind, spuse una dintre femeile din dormitor.

Erau încântate de ideea unei petreceri, deja trăgeau afară salteaua, iar una din ele își desfăcu părul.

— Unde sunt Wanda și Dorothy ? întrebă Mark. Ar trebui să vină și ele, și poate încă vreo două. E o sticlă mare de vin.

— O să le spun, șopti Loretta, forțându-se să nu râdă. Așteaptă să plece Sora.

Aruncă o privire în hol, închise ușa și puse un deget

la gură. După o clipă, mai privi o dată, apoi se strecură afară.

— După petrecere, poate că noi doi ieșim puțin, nu ? șopti Brenda, lipindu-și obrazul de-al lui.

Mark dădu aprobator din cap.

— Aveți niște pahare pe-aici ?

Cineva scoase paharele și el începu să toarne băutura. Când se alăturară și celelalte, Mark numără unsprezece femei tinere care stăteau pe saltea, bând vin auriu, chicotind și stăpânindu-și râsetele. Curând, începură să caște și se strecurară spre paturile lor, iar cele care veniseră din alte camere se întinseră pe saltea. Mark așteptă să adoarmă bine, apoi plecă fără zgomot. Se îndreptă spre doc, se asigură că nu mai rămăsese nimeni la vasul cu zbaturi, apoi se întoarse și începu să care femeile afară, una câte una, înfășurate în pături ca niște coconi. La ultimul drum, adună toate hainele care le găsi, închise fereastra dormitorului și, gâfâind de oboseală, se întoarse la vas.

Dezlegă frânghiile de ancorare și lăsă vasul să alunece pe curentul de apă, ținându-se aproape de țărm cu o vâslă. Ceva mai jos, aproape de casa veche, se prinse de o stâncă, trase barca la țărm și o legă bine. „Încă un lucru“, gândi el obosit. „Încă un lucru și gata“.

Fugi către casă și alunecă pe tobogan, apoi urcă grăbit treptele. Fără să aprindă lumina, se îndreptă direct spre tablouri și îl desprinse pe primul de pe perete. În spatele lui, se auzi sfârâitul unui chibrit aprinzându-se și Mark înlemni.

— De ce te-ai întors ? întrebă Barry. De ce n-ai rămas acolo, în păduri, unde ți-e locul ?

— Am venit după lucrurile mele, răspunse Mark și se întoarse din nou la treaba lui.

Barry aprinse o lampă cu petrol. Mark făcu o mișcare spre fereastră și doctorul clătină din cap.

— Degeaba. Au pus alarmă la trepte. Dacă cineva urcă aici, sună în camera lui Andrew. Într-un minut, două, vor fi aici.

Mark continuă să desprindă tablourile.

— Dar tu de ce ești aici ?

— Ca să te avertizez.

— Cum așa ? Bănuiai că am să mă întorc ?

— Nu știu. Nu vreau să știu. Dormeam jos, în bibliotecă. N-o să ai timp să-le iei pe toate, spuse el grăbit, în vreme ce Mark strângea tot mai multe picturi. Vor fi repede aici. Ei cred că ai încercat să aprinzi moara, să blochezi râul, să otrăvești clonele din rezervoare. De data asta te vor linșa.

— N-am încercat să ucid clonele, replică Mark, fără să-l privească pe doctor. Computerul dădea oricum alarma, înainte ca apa contaminată să fie folosită. Cum au descoperit că eu eram de vină ?

— Au trimis niște băieți pe sub apă și doi dintre ei au reușit să treacă în partea cealaltă. Însă patru au murit în această încercare.

— Îmi pare rău, spuse Mark. Nu voiam să se întâmple asta.

Barry ridică din umeri.

— Trebuie să pleci.

— Sunt gata.

— N-ai să poți supraviețui acolo, făcu Barry cu aceeași voce moartă. Nici tu, nici copiii pe care i-ai luat cu tine. Nu sunt în stare să procreeze. Poate o fată, două, dar asta nu ajunge.

— Am luat câteva reproducătoare, spuse Mark.

Cuvintele îl șocară pe doctor, care-l privi neîncrezător.

— Cum ?

— Nu contează cum. Le am. Și vom reuși. Am plănuit totul cu foarte mare grijă. Vom reuși.

— Pentru asta s-au întâmplat toate acele „accidente“ ? gemu Barry. Focul, alunecarea de teren, apa contaminată, semințele furate ? Pentru asta ? răsti iarăși, privind tablourile rămase, căutând parcă răspunsul în ele. Ai chiar și vite, nu ?

Mark încuviință din cap.

— Sunt în siguranță. Am să le iau într-o săptămână, două.

— Au să te urmărească, spuse Barry încet. Ei cred că ești o amenințare pentru comunitate. Nu se vor opri până ce nu te vor găsi.

— Nu ne pot găsi, răspunse Mark. Singurii în stare s-o facă se află acum la Philadelphia. Până la întoarcerea lor, se vor șterge toate urmele.

— Te-ai gândit cum o să fie ? strigă Barry, pierzându-și brusc controlul. Se vor teme de tine și te vor urî ! Nu-i drept să-i faci pe toți să sufere. Te vor urî și vor muri acolo ! Unul câte unul, iar fiecare mort îi va face pe supraviețuitori să te urască și mai mult. Până la urmă, veți avea parte de o moarte urâtă și mizerabilă.

Mark scutură din cap.

— Dacă noi nu reușim, spuse el, oamenii vor dispărea de pe Pământ. Piramida se clatină, nu se poate opune presiunii marelui zid alb.

— Dar dacă vei reuși, te vei prăbuși înapoi, în sălbăticie. Vor trece o mie de ani, poate cinci mii, până ce omul se va ridica din nou din prăpastia în care vrei să-l arunci. Vor deveni animale !

— Iar tu vei fi murit !

Mark aruncă o privire scurtă prin cameră, apoi se grăbi spre ușă. Acolo se opri și-l privi fix pe Barry.

— Nu înțelegi asta. Nimeni nu poate înțelege, în afară de mine. Îmi ești drag, Barry. Ești ciudat, străin, non-uman, la fel ca toți ceilalți. Dar nu v-am distrus când am putut s-o fac, pentru că-mi ești drag. La revedere, Barry !

Se mai priviră un timp, în ochi, apoi Mark se răsuci pe călcâie și alergă pe scări. Auzi înapoia lui ceva spărgându-se, dar nu se opri. Ieși pe ușa din spate și ajunsese deja printre copaci, când se apropiară Andrew și tovarășii lui. Se opri și ascultă.

— Mai e încă aici, spuse cineva. Îl văd.

Barry spărsese scândurile de la fereastră, ca să poată fi văzut. Încerca să câștige timp pentru fuga lui, își dădu seama Mark, și, ținându-se aplecat, începu să alerge către râu.

— Pentru asta s-au întâmplat toate, șopti Barry, din nou capului de ruc având chipul lui Molly.

Luă sculptura între mâini și se așeză la fereastra deschisă, cu lampa luminând din spate.

— Doar pentru asta a fost totul, mai spuse încă o dată și se întrebă dacă Molly zâmbise întotdeauna. *

Nu ridică privirea când flăcările începură să trosnească prin casă, strânse doar la piept capul sculptat, încercând parcă să-l aperc.

Departe, pe râu, Mark văzu focul, se ridică în picioare și plânse. Vasul se lovi de o stâncă și Mark porni motorul, ferindu-se de alte ciocniri. Când ajunsese în Shenandoah, se întoarse către sud și urmă firul apei ce deveni prea mic pentru a mai fi navigabil cu un astfel de vas. Se apropiau zorii. Scoase hainele adunate din camera fetelor și făcu pachete din proviziile bărcii.

Curând, femeile începură să se foiască. Le aduse ceai și turtă de porumb, apoi trase la mal. Descărcă totul pe uscat, duse barca în mijlocul apei și o lăsă să plutească în voie, luată de curent. Se gândea că va mai fi nevoie de ea în vale. Se întoarse la femei și porniră prin pădure, către casă.

E P I L O G

Mark se ținu la adăpostul copacilor până se apropie de culme, de unde putea privi din nou peste valc. „Douăzeci de ani“, își spuse. Douăzeci de ani de când n-o mai văzuse. Poate că-și pusese, vreun sistem complicat de alarmă, poate nu. Oricum, nu la distanța asta. Semnele arătau că în partea aceea de pădure nu se mai intrase de multă vreme. Alergă ultimii metri către culme, se ascunse în spatele unui butuc de viță sălbatică și privi în jos. Mult timp nu făcu nici o mișcare, ținându-și răsuflarea, apoi începu să coboare încet panta.

Nu zări nici un semn de viață. Pe câmp creșteau ploi, pe maluri se înghesuiau sălcii. Ienuperii și pinii, care odată fuseseră tăiați, acum creșteau înalți și aproape că ascundeau clădirile. Gardul de trandafiri devenise un desiș. Tresări și se răsuci pe loc, la auzul unui țipăt aproape omenesc. Un cârd de păsări mari zburătăci stângaci, către crângul din apropiere. „Găinile s-au sălbăticit“, se miră el. Dar vitele? Nu vedea nici un semn de turmă, dar poate că pășteau prin păduri, de-a lungul malurilor, undeva, pe-aproape.

După un timp se opri din nou. Unul dintre dormitoare dispăruse fără urmă. Se gândi la o tornadă, apoi văzu dărâmăturile pe care timpul le netezise, le ștersese, lăsând doar o cărare printre copaci. Singuri, aninii, plopii tineri și iarba mai stăpâneau pământul, în așteptarea molizilor de pe dealuri și a semințelor de stejar și arțar pe care vântul urma să le aducă. Cercetă semnele lăsate de furtună. Dar asta nu putuse ucide întreaga comunitate, cel puțin nu singură. Apoi văzu ruina morii și înțelege.

Pe locul morii, numai fundația și mașinăriile ruginite mai arătau că acolo fusese odinioară matca mecanică a civilizației, generatoarea energiei și a vieții.

Probabil sfârșitul venise repede fără energie electrică și căldură. Nu se apropie mai mult, își plecă fruntea și șontăcăi spre râu, privind numai în jos.

*
*   *
*

Călători spre casă mai încet decât venise, oprindu-se deseori să privească arborii, covorul verde — strălucitor, de mușchi, ori vreo lăcustă lucioasă care zbură greoi în lumina soarelui, cu aripile irizate în flash-uri de culori efemere. Lăcustele se întorseseră la ei. Căci acolo erau din nou și viespi, și viermișori. Se opri lângă un stejar care domina cu statura lui gigantică întreaga vale și se gândi la toate schimbările la care fusese mărtor tăcut. Frunzele foșniră deasupra lui. Își sprijini obrazul de scoarță preț de o clipă, apoi porni din nou.

Câteodată, se simțea prea singur și întotdeauna găsisese mângâierea în păduri acolo unde nimic nu era omenesc. Se întrebă dacă ceilalți mai simțeau însingurarea — de multă vreme nu mai vorbeau despre asta. Își amintea zâmbind de femeile care, atunci, au plâns și au țipat și s-au zbatut, și cum a trebuit să fugă după ele ca să le-adune iar.

În vârful dealului se opri și se sprijini de un arțar, ca să privească forfota din vale. Femii și bărbați munceau pe câmpuri — pliveau trestia de zahăr, săpau porumbul, culegeau fasolea. Alții dărâmaseră un perete al

băii și se ocupau cu lărgirea ei. Alții acopreau cu țiglă vatra cea mare, ca să aibă în permanență apă caldă. Cățiva copii își găseau de treabă la roata de apă, nu putea spune cu ce se ocupau.

Un grup de copii culegeau mure, la marginea câmpului. Purtau cămăși cu mâneci lungi și pantaloni, ca să nu se zgârie prea tare. După o vreme terminară, puseră coșurile jos și începură să-și scoată hainele. Apoi, goi, maronii ca nucile, răzând, plecară către așezare. Niciunul nu semăna cu altul.

Barry crezuse în cinci mii de ani de sălbăticie, dar acela era timpul măsurat din piramidă, nu de cci din afară. Mark își dusesese poporul pe un tărâm fără timp, ale cărui zile erau însemnate doar de revenirea anotimpurilor, de schimbările ciclice de pe cer și de roata nașterii, a vieții și a morții. Acum, fericirea și agonia aparțineau fiecăruia în parte, veneau și treceau fără urme. Într-o lume în afara timpului, singurul țel era viața, nu amintirea, nici prevederea. Cândva, porțile vieții aproape că li se închiseseră în nas, dar el le deschisese din nou iar nașterea fiecăruia copil le lărgea și mai mult.

Pe râu se iviră patru bărci — băieții și fetele mai mari ieșiseră la pescuit și-acum se întorceau spre casă, luându-se la întrecere. Mark știa că, în scurt timp, unii dintre ei vor cere permisiunea comunității să plece cu barca, în explorare, fără să caute ceva anume, doar din curiozitate. Adulții vor fi temători, nu-i vor lăsa să plece, dar Mark le va permite, și chiar de nu ar fi așa, ei tot vor pleca. Trebuiau s-o facă.

Mark se îndepărtă de copac și începu să coboare dealul, nerăbdător să ajungă acasă. Îl întâmpină Linda, cu brațele întinse. La nouăsprezece ani, soția lui purta în pântec un copil, copilul lui.

— Sunt fericită că ai venit acasă, șopti Linda Mi-a fost urât singură.

— Și acum nu-ți mai e? întrebă el, îmbrățișându-i umerii.

— Nu.

Atunci îl văzură copiii și alergară către el, răzând și strigând agitați. Mănile și buzele le erau pătate de

mure. Mark strânse și mai tare pe Linda de umeri, ea îl privi întrebătoare, iar el îi dădu drumul, de teamă să n-o doară.

— De ce zâmbești ? întrebă ea.

— Pentru că sunt fericit să fiu din nou acasă. Și mie mi-a fost urât singur...

Rostise doar o parte din gândurile lui, fiindcă pe cealaltă nu i-o putea explica. Oricum niciunul dintre copii nu semăna cu altul

ÎN COLECȚIA SCIENCE FICTION CYBORG

AU APĂRUT:

- 1 ALFRED BESTER — OMUL DEMOLAT**
- 2 ROGER ZELAZNY — NEMURITORUL**
- 3 KATE WILHELM — UNDE CÂNDVA, SUAVE
PĂSĂRI CÂNTĂTOARE**

ÎN CURS DE APARIȚIE :

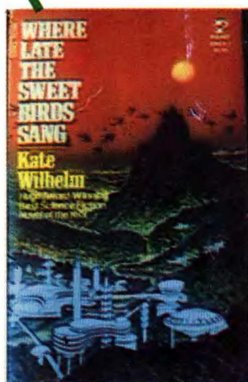
AMBASADA EXTRATERESTRĂ

de IAN WATSON

LILA MAKINDI este o fată africană din secolul XXII, care trăiește într-o lume pașnică și armonioasă. Vechile conflicte și tehnologiile distructive au rămas de domeniul amintirii, acum, când omienirea a stabilit contactul cu trei rase extraterestre extrem de avansate și de binevoitoare — contact realizat nu prin zborul spațial, ci pe cale mentală, prin dezvoltarea vechilor tehnici de punere în valoare a trupului și a spiritului omenesc. Ambiția Lilei este de a deveni unul dintre acești astronauți psihici ; dar când este selecționată pentru începerea antrenamentelor, Lila Makindi își dă seama, încetul cu încetul, că adevărul despre aceste rase străine nu e nici atât de simplu, nici atât de idilic pe cât pare, iar misterul din spatele ambasadelor extraterestre poate fi deosebit de periculos..

KATE WILHELM

UNDE CANDVA, SUAVE PASARI CANTATOARE...

Când primele semne ale Apocalipsului își arată colții în Valea Shennandoah, cei din familia Sumner sunt deja pregătiți...

Folosind imensa lor bogăție, ei au construit în secret o citadelă post-holocaust unde încearcă să obțină clone ale diverșilor membri ai comunității, deveniți cu toții sterili. Umanitatea va mai avea, astfel, o șansă de perpetuare. Așa să fie oare?...

Căci clonele cresc, se înmulțesc și sfârșesc prin a-i respinge pe oamenii care le-au creat, organizându-se într-o societate ce refuză orice formă de individualism — o societate cătuși de puțin umană, ce pare condamnată la stagnare și, apoi, la extincție.

Până într-o zi, când...

Un roman inteligent, fin și sensibil, distins cu trei dintre cele mai prestigioase premii ale science fiction-ului, în 1977.

COPERTA: RIESS WALTER
ISBN 973-96463-9-5

„Romanul lui Kate Wilhelm este, probabil, cel mai bun care a fost scris vreodată pe tema clonării...”

Jacques Sadoul în
„Istoria SF-ului modern
(1911 — 1984)”

[Kate Wilhelm] „Este cea mai bună în descrierea femeilor aflate în fața unor încercări grele, în detalierea modului în care ele înving sau sunt învinse de împrejurările amenințătoare ale vieții”.

David Wingrove în „The
Science Fiction Source
Book”

„Una dintre cele mai bune scriitoare ale noastre, ce-și desfășoară activitatea la limita dintre science-fiction și mainstream. Întreaga operă degajă un spirit subtil de umanism și o pronunțată conștiință socială.”

Charles Platt în „Who
Writes Science-Fiction?”

2500 Lei